

Giới thiệu Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!

Truyện Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!! của tác giả Kin Nguyễn thuộc thể loại truyện teen. Tôi từng là một người lãnh cảm với cuộc sống, chỉ biết kiếm tiền và lấy em gái làm mục đích sống... Kể từ khi gặp cậu... PHẢI..CHÍNH CẬU... Cậu làm xáo trộn cuộc sống của tôi từng chút một... Điều đó...điều đó thật.

Bối cảnh đầu tiên chúng ta thấy là một chàng trai đang mặc bộ lễ phục thời xưa đồ chót chạy băng băng qua những con đường mưa bán, trên cổ vẫn còn nguyên quả tú cầu đỏ rực, lâu lâu lại ngó về sau. Một đoàn người đang đuổi theo chàng trai ấy với tốc độ bản thờ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Bối cảnh đầu tiên chúng ta thấy là một chàng trai đang mặc bộ lễ phục thời xưa đồ chót chạy băng băng qua những con đường mưa bán, trên cổ vẫn còn nguyên quả tú cầu đỏ rực, lâu lâu lại ngó về sau. Một đoàn người đang đuổi theo chàng trai ấy với tốc độ bản thờ

- Xin cho con được bình an!! - chàng trai ấy vẫn cố gắng chạy mà cầu xin trời đất

- Thiếu gia!! Xin đứng lại!! Tiểu thư sẽ rất buồn khi thiếu gia bỏ chạy giữa lúc thành hôn - người chạy nhanh nhất là 1 người con gái có vóc dáng xinh xắn, tầm khoảng 15 tuổi

- Ta không muốn thành hôn với tiểu thư nhà đó đâu... Có gì trong năm người mà lại chọn ta?? - chàng ta quay lại gào thét, khóc không ra nước mắt

Cuộc rượt đuổi vẫn tiếp tục. Bán sống bán chết để chạy nên không chú ý đường, khi nhận ra thì trước mặt đã là 1 con sông lớn, chảy xiết. Vội dừng lại và đứng sát mép sông, quay đầu lại nhìn đám gia nô cũng dừng lại ở khoảng cách khá gần

- Thiếu gia!! Hãy quay về!! Nếu không phu nhân sẽ không tha cho tiểu nữ! - cô bé 15 tuổi lúc nãy lại cất giọng

- Còn khuya!! Có sao ta lại là người dang cuộc sống của mình cho con mụ heo kia - chàng trai gạt phắt lời nói của cô bé ấy, rồi ném quả tú cầu đang đeo xuống đất - Ta không thành thân với ai hết!!

Lúc ấy có người cưỡi ngựa chạy đến và dừng lại ở đám gia nô. Bọn họ vội cúi đầu trước người trung niên có bộ râu dài và tóc đã lất phất bạc, dung mạo của ông và chàng trai ấy rất giống nhau

- Ông chủ... thiếu gia nói sẽ không thành thân với tiểu thư Đường Uyên! - bọn gia nô kia vội vã giải thích lí do

- Vũ Phong! Tên tiểu tử còn không mau mau cùng ta về làm lễ thành hôn - người này chẳng ai khác là cha của chàng trai kia, hẳn là ông đang rất giận

Vũ Phong nhìn con sông chảy xiết, cắn môi và lại nhìn cha mình đang giận đỏ mặt như muốn thổ huyết tại đây. Cậu không muốn quay về, nhìn sông thì cũng chẳng muốn nhảy xuống. Sao cậu có thể quay về cưới 1 người mà cậu phải ngồi để người ta chỉ tay chọn lựa, đã thế nhìn như con mụ háo sắc, béo ú, càng nghĩ càng không thể chấp nhận. Nếu tiểu thư Đường Uyên kia biết cậu nghĩ thế chắc sẽ tức đỏ mặt muốn đứt mạch mà chết mất

- Xin thiếu gia hãy nghe lời ông chủ... - cô bé ấy lại nhích chân, nước mắt sụt sịt nhìn cậu

- Phạm Xuyên! Ta từng xem người là con bé hiểu chuyện nhưng người làm ta thật thất vọng... Lúc đầu ta tưởng người sẽ giúp ta, không ngờ rằng người lại lật mặt nhanh chóng!! - cậu nạt cô bé đó, trước lễ thành hôn thì cô có nói sẽ giúp cậu nhưng giữa buổi lễ thì cô quay ngoắt phản lại rất nhanh

Cô bé ấy nghe cậu nạt cũng đứng đờ tại chỗ. Nước mắt lưng tròng nhìn thiếu gia đáng đứng ở mép sông rồi cúi gằm mặt. Bất thình lình thì cô bé liền quỳ gục ở đó và ngất lịm đi, tay áo được vén lên hiện ra những vết đòn roi đang rỉ máu

- Phạm Xuyên!! - cậu chạy tới đỡ cô bé và kéo cô gần ra mép sông với mình

Sờ ra sau lưng chợt có gì đó hơi ẩm, cậu liền dựng cô bé ngồi dậy. Chiếc áo mỏng manh màu nâu sẫm có vài đường rách, loáng thoáng hiện ra những vết roi còn đậm vết máu. Cậu trừng mắt nhìn đám gia nô đứng ở bên cha mình, ai cũng tránh né ánh mắt giết người của cậu

- Ai?? Ai là người đánh Phạm Xuyên.. - cậu găm gù nhìn đám gia nô kia

- Là ta!! Ta biết ngay từ đầu con nha đầu này có ý định đưa con chạy trốn nên ta đã phạt nó! Giờ thì mau mau về, không thì con nha đầu này sẽ bị bạo ngược đấy Vũ Phong - người cha leo lên yên ngựa và quay đi

Cậu nhìn cha mình và nhìn cô bé nhỏ nhắn đã chịu đòn roi vì cậu. Vội công cô bé lên lưng và quay lưng về phía dòng sông

- Phạm Xuyên!!

- V..Vâng!! - cô bé đã dần tỉnh nên vội đáp lời

- Người tỉnh rồi!! Có chết cùng ta người cũng không hối hận chứ?? - Vũ Phong nói rồi quay mặt ra sau để nhìn cô

- Hi vọng kiếp sau ta là anh em tốt!! - cô bé nói rồi tựa đầu vào người cậu

Lấy hết can đảm công cô bé lên chạy ra cây cầu đang ở khá xa kia. Bọn gia nô cũng bắt đầu cũng rượt theo, chạy đến giữa cầu thì cậu 1 tay chống vào thành và không do dự mà nhảy xuống. Lúc này cả cha cậu cũng giật mình chạy lại và gào thét cầu cứu

Cậu ôm cô bé kia vào lòng, nước làm cho cậu bắt đầu khó thở, nước sặc lên sặc xuống, muốn ngoi lên nhưng cậu cố bơi xuống dưới. Chợt có 1 thứ ánh sáng kì lạ lóe lên ở gần dưới đáy nên cậu cố gắng kéo theo cô bé kia mà bơi xuống

- Cái gì đây?? Ngón tình máu chó sao?? Ánh sáng kì lạ dưới đáy sông?? Bơi vào đó là được ở bên nhau à? Nam chính biết bơi sao?? - giọng 1 cô bé chanh chua đang gác chân trên ghế sofa và ăn trái cây 1 cách thô bạo

- Mà suốt ngày cứ đam mê thì sao hiểu được ngón tình của bọn tao!! - một cậu con trai giật lại cuốn tiểu thuyết rồi trừng mắt

- Tao hiểu được nhưng điều tao không hiểu là con trai như mày cũng thích ngón tình sao?? - cô bé ấy tặc lưỡi rồi nhướn mày nhìn cậu con trai

Tranh luận 1 lúc thì cậu con trai kia cũng về, cô bé xin mượn cuốn tiểu thuyết kia lại rồi tiễn cậu bạn về. Vứt cuốn tiểu thuyết vào phòng rồi cô bé chạy ra ngoài mua đồ

Vừa đi trên đường mà vừa suy nghĩ tình tiết tiếp theo của truyện, cô đang suy nghĩ không biết hai người đó sẽ đi tới đâu khi bơi về ánh sáng đó!! Dù gì thì cũng giới thiệu qua chút ít!! Cô là Trương Quyên Tú, 17 trăng tròn, tên y người, chẳng khác gì con trai, đam mê đọc đam mê đến nỗi phòng cô không ai dám vào vì la liệt đam mê, và thứ đồ nhạy cảm của đam mê mua về cho biết

Có khi nào hai người xuyên không đến chỗ mình luôn không ta?? - cô cười 1 mình rồi suy nghĩ diễn biến chẳng đâu vào đâu. Hừ mà, kiểu quẩn quáo nào cũng suy nghĩ, tưởng tượng ra được. Cô đâu biết rằng lúc cô ra khỏi nhà thì có 2 người ướm sừng từ cuốn tiểu thuyết đó nhảy ra và bắt tỉnh trong phòng cô

Đồng hồ điểm 7h tối, cũng là lúc cô chuẩn bị xong đồ ăn. Cùng thời điểm đó có 1 người mặc quần áo công sở bước vào nhà và nằm dài trên sofa, cô liền chạy ra ngoài phòng khác và cầm gối đánh tới tấp vào người đó

- Đi!! Đi tắm mau!!

- Em gái.... Cho anh hôn cái nào!! - một thanh niên cắt tóc undercut và vuốt sáp đang đòi hôn cô

- Chán sống rồi sao?? - cô xách cổ người đó lên và giờ tay và từ từ chuyển thành nắm đấm

Người thanh niên ấy bắt đầu chạy tọt về phòng và ôm đồ vào phòng tắm ngay tức khắc. Cô thờ dài và ném cái gối ra chỗ khác, và vội thờ mạnh. Người lúc này chẳng ai khác là anh trai cô, Trương Hàn Minh, anh đã 26 tuổi, đang là nhân viên văn phòng. Suốt ngày chạy đôn chạy đáo vì công việc đến tối mới về, ham công tiếc việc như thế nên anh cũng được trọng dụng trong công ty. Hay được đề cử đi theo dự hội thảo cùng mấy sếp lớn để học hỏi, cô chẳng quan tâm gì mấy đến việc đó. Điều cô quan tâm là anh trai mình chẳng có một mối tình vắt vai nào, sợ anh ế nên cô cũng muốn nhanh tốt nghiệp và đỡ đần anh

Mỗi lần anh cô mà vào phòng tắm là mất 30 phút nên cô lại nhớ ra cuốn tiểu thuyết kia. Phải rồi!! Nhớ ra nên cô vội chạy vào phòng. Đập vào mắt cô là một nam một nữ ướm sừng, nam bận đồ đồ lố lẹt, nữ mặc áo nâu phong phanh đang bắt tỉnh nhân sự kia

- Trời đù!! Nghĩ thế cũng ra thật sao?? - cô vội vàng đóng cửa rồi cười gian, chẳng ai tỉnh như cô, nhìn thoáng qua rồi lò mò thử vải họ đang mặc, sờ soạng tùm lùm

- A...A..... - người nam đã tỉnh dậy và thấy cô đang sờ soạng mình nên vội bật dậy, tay ôm ngực nhìn cô

- Nói ta nghe... Người là Vũ Phong... Còn đây là Phạm Xuyên đúng chứ?? - cô hỏi dồn dập, nước miếng như muốn ứa ra ngoài

Vũ Phong nhìn cô rồi gật đầu. Đây là đâu?? Khi cậu bơi vào ánh sáng đó là một dòng nước trắng xóa cuốn lấy hai người và cậu có cảm giác bị hất ra ngoài. Khi tỉnh dậy đã thấy một căn phòng kì dị và một cô gái kì quặc, chưa bao giờ gặp mà cô ta cũng biết cả tên cậu và tên cô bé kia

- Quyên Tú... Em đâu rồi!?! - 1 giọng nói khàn đặc phát ra từ phòng tắm cộng thêm tiếng mở cửa

- Suyt!! Cứ ở đây đừng đi lung tung... Ta sẽ quay lại ngay... Cũng đừng làm ồn nếu không muốn bị bắt về làm phu quân cho con mụ béo Đường Uyên kia! - cô dặn dò kĩ lưỡng và ôm cuốn tiểu thuyết chạy ra ngoài

- Em làm gì lâu thế?? - Hàn Minh lau đầu rồi chỉ vào phòng cô

- Lấy cuốn tiểu thuyết thôi mà!! Minh đi ăn cơm- cô nhanh chóng kéo Hàn Minh ra phòng bếp rồi cười khúc khích!! Không ngờ cô có thể gặp người xuyên không từ trong truyện ra!! Còn gì thích thú bằng!!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cô trở lại phòng nhanh chóng cùng với hai tô cơm trên tay. Lúc này thì cô bé kia cũng tỉnh ra và ngơ ngác không kém gì Vũ Phong. Người tỉnh nhất bây giờ có lẽ là Quyền Tú cô đây, đưa hai tô cơm mà hai người ngại nhìn nhau không dám cầm

- Không có độc!! Hai người ăn đi kéo đói!! Dim nhau xuống nước chắc mệt lắm!! - cô tỉnh rụi, cười tươi rói

- Xin cô nương cho tôi biết là chúng tôi đang ở đâu?? - Phạm Xuyên nhìn Vũ Phong rồi dè chừng nhìn cô

- Quan tâm làm gì?? Ăn đi rồi nói chuyện..mà khe khẽ thôi!! Kéo anh tôi nghe thấy - cô phẩy tay rồi ngồi bệt xuống sàn

Vũ Phong và Phạm Xuyên cũng chần chừ không dám đưa tô cơm kì lạ kia lên ăn. Thấy cô nhìn chăm chăm cũng không nỡ phụ lòng nên nhắm mắt ăn đại. Hóa ra nó ngon thật, hai người chưa bao giờ ăn đồ ăn ngon như thế này

Thoáng chốc hai tô cơm đầy cũng sạch sẽ không còn một hạt, cô cười, chắc cô không phải rửa đâu nhỉ?? Xong xuôi thì Vũ Phong lại nhớ đến vết thương của Phạm xuyên nên vội vàng xem xét

- Người bị thế này cũng không nói ta... Để ta trách nhầm người! Tiểu nha đầu nhà người thật hư quá!! - cậu cóc nhẹ vào đầu nhỏ và nhìn Quyền Tú - Xin hỏi nhà cô nương có thuốc không??

Cô gạt đầu rồi rón rén vịn cửa đi ra và quay trở vào với hộp cứu thương. Cô đẩy cậu ra bên và đặt hộp cứu thương ngay kế bên nhỏ Xuyên, vội kiểm bộ quần áo khác và kéo rèm

- Người..Người tỉnh làm gì Phạm Xuyên!! - Vũ Phong thấy kéo rèm nên vội vén ra

Đập vào mắt cậu là cái lưng trắng nõn có vết roi đòn và máu của nhỏ, vội kéo rèm lại. Giờ thì cô cong mép nhìn cậu rồi bẻ tay, chấm oxi già và chấm bông sát trùng vết thương. Do rất nên nhỏ có rên nhẹ khiến cậu thấp thỏm không yên

- Được rồi!! Người mặc tạm cái này vào - cô đưa cái áo len choàng vào người nhỏ, áo len ấy có nút trên ngực nên không mặc áo ngực, cộng thêm là phần sau hở toàn lưng, tóm gọn là áo len trinh nữ được nổi lên cô mua về đan thêm miếng nút vào để mặc

Xong việc cô vén rèm, Vũ Phong cậu lần đầu tiên thấy 1 cô gái ăn mặc thiếu vải như thế có phần ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào nhỏ nữa

- Ta vào thẳng vấn đề!! Các người đang ở 1 thế giới hoàn toàn khác, tin hay không là tùy nhưng hai người đã xuyên không ra ngoài đời thực thay vì cuốn ngôn tình máu chó này... - cô chỉ vào cuốn tiểu thuyết rồi quăng ra 1 bên

- Không thể thế!! - Vũ Phong nhất thời la to nên cô dùng gối bịt miệng cậu

- Người tự nhìn đi... Đây là phòng của ta, quần áo của ta.... Ai cũng ăn mặc thế này hết!! Chỉ trừ hai người - cô hất mặt rồi chỉ vào cậu và khước miệng chột thành đường cong

Cô có thể nhận xét rằng Vũ Phong chắc cũng tầm 20 trở ra, dáng người mỏng manh, thư sinh, tóc dài búi cao, mượt, đen sậm khá đẹp, khuôn mặt thì đúng là trời phú cho nhan sắc vẹn toàn mười phần vẹn mười, thảo nào Đường Uyên lại chọn cậu. Hóa ra tác giả cũng có ý khi không tả ngoại hình của Vũ Phong ngay từ đầu

- Ất..xi - Vũ Phong lên con cảm lạnh

- Để ta lấy đồ! - cô chạy ra ngoài ngay lập tức và mang quần của anh cô vào, cô vừa lên đi lấy khi anh cô đang ở ngoài phòng khách ngủ khì khò vì quá mệt

Cô ném cho Vũ Phong cái quần đùi kaki, và cái quần nhỏ của anh trai mình. Cô kéo rèm, lôi nhỏ Xuyên ra khỏi đó

- C..cái này..ta không biết cách! - Vũ Phong loay hoay không biết làm sao để kéo khóa quần

- Trờì ạ... làm một lần thôi đấy - cô bỏ mặc Xuyên mà kéo rèm ra

Tất nhiên là nhỏ la lên một tiếng rồi che mặt quay đi chỗ khác, cậu thì giật mình rồi ôm ngực và chụm chân mình lại. Nhìn cậu như thế mà cô buồn cười, người thì gầy gò chẳng có gì hấp dẫn cả. Là 1 người miễn nhiễm nên cô kéo cái quần và kéo khóa rồi đóng cúc một cách dễ dàng, cô chẳng ngại gì cả mà cậu lại người nhát nên chẳng dám nói gì

Cuộc đời cậu bị con gái số sòng như thế sao?? Nam nữ thọ thọ bất tương thân! Bộ cô không được học sao?? Làm sao có thể dễ dàng chạm vào người con trai như thế!! Cậu không còn trong trắng nữa rồi! Phải làm sao đây?? Cậu càng nghĩ thì càng mất hết sức sống

- Xin thiếu gia mặc áo vào!! - nhỏ Xuyên thò thẻ khi nhìn Vũ Phong mặc độc cái quần lửng đó

- Quần chán đi! Ta không rãnh đâu mà chạy vào phòng anh hai ta nữa đâu - cô ném cái chăn ra và ngồi như 1 nữ hoàng nhìn cậu

Tất nhiên là cậu im lặng và ngoan ngoãn làm theo, ngồi đó ngó ngía một lúc. Cậu thật không thể tưởng ra rằng cậu chỉ là một nhân vật bằng trí tưởng tượng mà bây giờ cậu đã hóa ra người thật. Gặp phải con người đời thật rất chi là thật thà và tự nhiên như ruồi

- Thật thất lễ!! Cô nương đây chẳng qua tên họ là gì?? - Vũ Phong sực nhớ ra chưa biết tên cô gái đang mặc bộ đồ ca rô đen trắng kia

- Trương Quyền Tú... Đừng gọi ta là cô nương, cứ gọi anh em là được... Phạm Xuyên nhiều tuổi ấy?? - cô phẩy tay rồi gác chân lên và nhướn mày nhìn Xuyên

Nghe hỏi đến mình thì nhỏ giật mình, thẹn thùng nhìn cô rồi ấp úng

- T..Ta...15...

- Thế thì là em...Còn Vũ Phong đây chắc tầm 20 nhĩ? - cô tặc lưỡi rồi lại nhìn cậu

- A...Ta năm nay vừa tròn 23 - cậu giật mình tự nhẩm rồi nói

Cô cứ gật gù nhưng trong đầu không thể nào không nghĩ đến ông anh trai xuề xòa đang nằm ngủ ngoài kia...Nghĩ đến làm gì à?? Để ghép cặp với cậu chứ để làm gì!! Nếu hai người đứng chung chắc chắn sẽ rất hợp đôi

- Quyền Tú!! Em đâu rồi!? - giọng nói khàn đặc kèm theo tiếng ngáp ngủ lại vang lên

- Đang ở trong phòng!! - cô hét to dội ra ngoài và đưa tay lên miệng hàm ý muốn hai người im lặng

- Coi mấy cái đó ít ít thôi!! Anh đi ngủ trước đây!! - giọng của Vũ nghe rõ hơn khi áp sát cửa

- Biết mà!! Anh nghỉ đi!! - cô cười rồi với tay bấm cửa lại

Nghe tiếng bước chân và tiếng đóng cửa phòng thì cô vội thở phào. Vũ Phong và Phạm Xuyên cũng thấy căng thẳng theo cô, chắc hẳn anh hai của cô là một người rất đáng sợ đây

Xử lý xong thì cô lại nhìn hai người, chẳng biết có ổn không nếu cứ giữ họ trong phòng chật chội này. Dù gì cũng phải để họ ra ngoài tắm rửa, không thể để họ ở đây lâu được... Cô ngồi đó đắm chiêu suy nghĩ, vội nhìn vào tủ đồ chưa đóng thì cô chợt nảy ra ý định cho Phạm Xuyên. ...

- Phạm Xuyên ra đây với chị! - trèo qua giường và với ra một bộ quần áo học sinh, kéo tay nhỏ ra ngoài

Thật choáng ngợp... Có thanh dài dài có thể phát ra ánh sáng trắng ở ngoài này có rất nhiều, bàn ghế cũng thật là kì lạ khi cứ sáng bóng có thể nhìn thấy mặt mình ở trên đó. Mọi thứ đều quá sáng chói và xa lạ, có cả cái thùng to to đang kêu rừ rừ, mở ra thì mất rượi không thể tả

Thấy nhỏ cứ mở tủ lạnh rồi đóng vào rất chi là thích thú nên cô cũng ngồi đó để cho nhỏ nghịch chán rồi để bộ đồ học sinh lên bàn

- Mai chị về trễ, anh hai chị về sớm. Lúc nào anh hai chị về thì mặc đồ này vào và trèo ra cửa sổ, chạy ra trước nhà. Cứ nói em là đàn em lớp dưới rồi xin vào nhà - cô chỉ vào bộ đồ rồi cười

Để cho nhỏ khỏi chạy lung tung thì cô lại chạy vào phòng, chỉ cách mở cửa sổ và leo ra. Vốn là cô bé lanh lợi nên Phạm Xuyên thích ứng rất nhanh, thuộc cả đường đi mà cô đã chỉ

Vũ Phong cứ ngăn người trong phòng, chẳng hiểu cô gái lạ kì kia đang suy nghĩ điều gì. Cậu thấy cuốn tiểu thuyết lúc nãy nên tò mò tính lấy để đọc thử mình như thế nào chưa kịp chạm tay vào cuốn sách thì đã bị một lực đẩy vô hình hất ra. Cậu không hiểu, rõ ràng lúc nãy Quyền Tú cầm được nhưng cậu lại không thể

- Vũ Phong! Anh bị gì à?? - cô đã trở lại và nhìn thấy cái mặt hoang mang của cậu nên vội hỏi

- K...Không có gì!! - cậu vội lắc đầu

- Vậy Anh nằm chờ nệm trái này... Tôi với Phạm Xuyên ngủ trên giường! - cô chỉ vào nệm trái sẵn giữa phòng

Cậu cũng gật đầu và nằm im nhìn cô. Lúc trái chân cô vô ý làm rớt cuốn tiểu thuyết nên cầm lên và ném ra một góc. Cô cầm được, cậu không được, cuốn sách đó có gì thật bí ẩn... Cậu phải tìm cách cầm được cuốn sách ấy trên tay

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

- Anh đi làm ă! - sáng dậy ăn được chén cơm là Hàn Minh phóng ra khỏi nhà, cô đứng trước cửa vẫy tay

Xong nhiệm vụ thường ngày nên cô lôi Phạm Xuyên với Vũ Phong dậy, bản thân mình thì chạy học máu mủ để mua 2 bàn chải đánh răng mới. Lần đầu Vũ Phong ra ngoài nên cũng chẳng khác gì Phạm Xuyên lúc đầu, quá choáng váng với căn nhà kì lạ nên đi đâu cậu cũng sờ mó

- Hai người vào đây! - cô vẫy tay gọi 2 người mà chìa ra 2 cái bàn chải

- Cái gì đây... - cậu nghịch đầu bàn chải rồi đưa lên đầu chải chải - Cái lược gì mà nhỏ thế??

- Giời ă!! Chết ít kem lên và đưa lên răng và đánh đều thế này nè!! Tuyệt đối không được nuốt - cô lấy cây đánh răng của mình và làm từ từ tỉ mỉ

Hai người cũng làm theo 1 cách ngây ngô, mặt thì ra rõ vẻ thích thú khi đánh răng mà sùi bọt lên đầy miệng. Cô trông theo đó cũng cười, y như cô đang dạy mấy đứa trẻ mầm non ấy! Chỉ cho cả súc miệng, rửa bàn chải và lại lôi 2 người chỉ từng li từng tí

- Quyền Tú!! Mày có đi học không?? - đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét ngoài cửa

- Đợi xui!! Tao đang ỉa!! - cô không suy nghĩ mà hét to

- Mẹ cái con này!! Bần vừa thôi!! Tao đang ăn bánh mì đây! - cậu con trai ấy đang nhai bánh mì mà nghe cô nói xong thì phun hết ra ngoài

Vội cười to rồi dọn ra hai tô cơm cho hai người và chạy vào phòng soạn sách vở. Lúc chạy ra với đồng phục nam sinh, thắt cà vạt lỏng lẻo, tóc cột cao, trông cô giống một thiếu niên phóng đảng hơn là 1 thiếu nữ cá tính. Phạm Xuyên đang ăn thì bị cô tới gần và nâng cằm, đặt nhanh một nụ hôn lên má rồi nhìn nhỏ

- Nhớ lời chị dặn... Không thì thiếu gia của em bị đá đít đấy!! Ở đây là hiện thực tàn khốc chứ không phải là ngôn tình máu chó đến nỗi biết bơi mà còn nhảy xuống nước - cô nói nhanh rồi chữa ánh mắt sắc đến Vũ Phong

Khóa trái cửa và cô đã đi học với tình trạng để quên cặp trên bàn ăn. Đi nửa đường thì sức nhớ nhưng cô kệ xác vì dù gì cô lên đó cũng chỉ có trốn tiết với thằng bạn chí cốt hoặc ngủ gục chứ chẳng thiết tha học hành

Trở lại với hai bé vừa xuyên không ngày hôm qua ở trong nhà, hết phá cái này lại phá hết cái khác, tất cả đều là sự kì lạ. Vũ Phong thấy có 1 căn phòng nữa nên lên lút mở cửa bước vào

Đập vào mắt cậu là 1 bàn làm việc ngăn nắp với vô số sổ sách trên bàn, chiếc giường bên kệ cũng đơn điệu. Cái gì cũng ngăn nắp, gọn gàng, có một bức ảnh để trên bàn. Là một người thanh niên chụp cùng với Quyền Tú. Cậu vội cầm lên xem, người thanh niên ấy có một đôi mắt buồn, ánh mắt của người thanh niên ấy đã cuốn hút Vũ Phong hồi lâu, có gì đó cậu đã quên!! Cậu dám chắc đây là người anh của Quyền Tú

- E hèm!! Cậu là ai?? Làm gì trong phòng tôi! - một giọng cất lên ngay sau lưng cậu

- A... - cậu giật mình khi đứng trước mặt mình là người trong ảnh - Phạm Xuyên!! - cậu còn thấy nhỏ đang đứng khép nép đằng sau anh

- Cô bé này tôi có thể hiểu là em gái tôi mang về vì bị thương. Nhưng cậu là ai?? - Vũ nhướn mày, dựa tường nhìn người con trai kia

Lúc đầu nhìn thấy tóc dài thì anh tưởng là con gái nhưng nhìn thấy cái quần quen quen lại ở trần nên anh biết là con trai. Anh còn không ngờ là em gái anh lại mang cả trai về nhà chứa chấp, chàng trai này có vẻ chẳng có gì ngoài cái mặt khá đẹp

- Ta là Vũ Phong!! Mà người đang nhìn cái gì vậy?? - thấy Hàn Minh nhìn trên nhìn dưới cơ thể mình nên cậu lập tức lấy tay che chắn trước ngực

Thấy cái mặt khó coi của cậu, cộng thêm cái cử chỉ lấy tay che cái ngực lép thì làm anh bật cười. Thấy anh cười thì cậu chợt nhận ra mình chẳng khác gì nữ nhi yếu điệu, nhanh chóng bỏ tay xuống và chống nạnh

- Ngươi có quyền gì mà lại cười ta?

- Vâng. Vâng. Tại hạ không có quyền gì hết!! Nhưng tại hạ là chủ căn nhà này có thể đá bôn thiếu gia đây ra khỏi nhà trong tức khắc - anh nghĩ cậu nghiện phim kiếm hiệp nên cũng hòa theo nhưng cũng không quên sự có mặt lạ lùng của cậu

Đồng hồ điểm 11h trưa. Cả ba người đang ngồi trên phòng khách một cách im lặng. Riêng Vũ Phong với Phạm Xuyên khi thấy quạt quay mà tạo ra gió thì liền ngồi nhìn chăm chăm vào nó. Hàn Minh ngồi đó đánh máy lạch cạch, vừa liếc nhìn chàng trai tóc dài kia, cậu ta có đôi mắt khá đẹp, môi cũng hơi đỏ, mũi cao, có vẻ tóc dài hợp với cậu ta. Hàn Minh suy nghĩ chút ít rồi gập máy tính lại và nằm sà xuống ghế sofa và mở ti vi

Đúng lúc đang có phim kiếm hiệp chiếu. Vừa mở lên là tới cảnh như lai thần chú, múa kiếm bay vèo vèo. Vũ Phong với Phạm Xuyên không ai nói ai mà cùng hét lên

- Mau mau cứu mạng...

- Cái gì vậy?? - Hàn Minh nghe tiếng hét mà giật mình ngồi dậy

- Người..Người... Cô ta vừa mới vùng kiếm chém loạn xạ mà sao người không tránh...Sao người không bị thương?? - cậu núp sau cái ghế mà nhìn anh, gương mặt cậu hiện rõ sự hoang mang

Anh nhìn cái ti vi đang có nộ kiếm hiệp đánh nhau, nhìn về phía cậu. Anh ôm đầu mà ngồi xuống, không lẽ cậu bị ảo tưởng với nhiệm phim nặng thế sao?? Có khi nào cậu là bệnh nhân tâm thần mà Quyền Tú lượm trên đường về không đây?

Thấy Hàn Minh ngồi ôm đầu thì cậu rón rén đến bên cạnh anh, cậu vừa đi vừa né những đường kiếm trên ti vi, thật thì nhìn cảnh này mà anh không cười chắc không lấy tiền. Cậu ngồi kế bên anh rồi từ từ gỡ tay ra, anh giật mình khi cậu chạm vào anh

- Cậu làm gì thế??

- Ta tưởng người bị trùng tà của mụ kia - cậu bị hất tay ra nên đơ người và chỉ vào màn hình ti vi

- Thế đấy!! Tôi không chịu nổi cậu nữa.... Ra khỏi nhà tôi mau!! Ngay lập tức!! - anh hết giới hạn rồi, cậu đúng là tên tâm thần, anh đẩy hai người ra ngoài

Mọi thứ trở nên thật hỗn loạn. Cô vừa về tới nhà, kịp mở cửa là cả Vũ Phong với Phạm Xuyên đổ ập vào người cô

- Cái gì vậy?? Tôi nói hai người được ra ngoài sao?? - cô tức tối gào thét sau khi đứng lên

- Là hán đuổi bọn ta ra ngoài - Vũ Phong nhanh chóng chỉ vào mặt Hàn Minh

Mất 3 giây cuộc đời để định hình câu chuyện. Cô không biết rằng hôm nay Hàn Minh lại về sớm thế này. Giờ thì cô đang đứng trước mặt một người đang sắp nổi cơn thịnh nộ, hai con người sau lưng cô đang sợ sệt, cô như miếng thịt bị kẹp giữa hai cái bánh mì có hai trạng thái khác nhau

- Anh Minh này! Em chưa xin anh bất cứ điều gì đúng không? - cô thở dài và nhìn anh mình

- Rồi sao?? - anh nhướn mày, đúng là trước giờ cô chưa từng xin xỏ, toàn là anh tự động mua cho cô dù cô mới chỉ liếc qua vật đó một lần

- Bây giờ em xin anh cho họ ở lại... Chuyện này anh sẽ không tin nhưng cho họ ở lại được không?? Em sẽ kể mọi chuyện cho anh nghe sau - cô xuống nước năn nỉ, rụt rè nhìn anh mình

Anh nhướn mày nhìn cậu, rồi nhìn cô bé nhỏ nhắn kia có những vết đòn roi còn thâm và chảy máu, hằn vết. Anh đảo mắt rồi gật đầu và né đường cho cô. Được sự đồng ý của anh thì cô nhảy căng lên, đu vào người anh và ngoắc tay ra hiệu cho hai người kia

- Nói nhanh!! - anh đợi hai người kia vào nhà thì lập tức quay sang cô

- Họ xuyên không từ trong cuốn tiểu thuyết ra đấy!! - cô cười tí tởn

Rầm thế chiến giữa hai anh em đã xảy ra. Tình hình là khi cô vừa dứt câu thì khóe mắt anh giật liên hồi vì lí do ngờ ngẩn đó, sau khi nhận thêm nụ cười của cô thì anh càng thêm tức tối nên không thương tiếc mà vật cô xuống nhà. Về phần cô khi bật dậy thì do sự thiếu suy nghĩ mà đưa chân đạp vào bụng anh

Cuộc chiến ngang tài ngang sức, anh vì không muốn gây thương tích nên khua tay múa chân, còn cô thì muốn đánh anh bầm mặt nên vớ được cái gì là phang cái đó. Hai người nhào lộn đánh nhau y như phim chưởng, nhìn mà khiếp

- Ngừng lại đi!! - Phạm xuyên cứ bám lấy Vũ Phong rồi gào thét

Nghe tiếng hét nên cả hai cũng ngừng lại, bỏ lại đồng tàn tích lộn xộn mà vào phòng. Lúc này Phạm Xuyên mới ngai ngừng buông Vũ Phong ra. Cậu đứng ngắm Hàn Minh này giờ, động tác đẹp mắt thêm khuôn mặt luôn tươi rói, chẳng hiểu gì nhưng thích ngắm anh thôi

Cô từ phòng bước ra, vẫn là bộ quần áo học sinh, có điều chiếc áo khoác ngoài đã vứt bỏ xó, cô lẩn tẩn vào tiến đến căn phòng trong góc kia. Cậu ngó theo cô, vừa mở cửa ra là đập vào mắt hình ảnh một chàng trai cơ bắp cuộn cuộn, mặc độc chiếc boxer trên người

- A..A.... - tiếng hét từ phòng khách dội vào căn phòng ấy

Cô quay lại đã thấy Vũ Phong chạy lăng xăng, mắt nhắm tịt. Cô quen rồi nên không sao chứ gặp hai người này thì chắc quần đùi cũng hết. Cô đi kiểm chút đồ trong tủ của anh để đưa cho Vũ Phong mặc. Người anh cao to còn Vũ Phong thì mảnh khảnh nên toàn lấy đồ đã lâu anh không mặc cho cậu

- Em tính để cậu ta ngủ trong phòng em sao?? - anh thấy cô lấy quần áo nên vội hỏi

- Chứ sao?? - cô vừa lựa vừa nói

- Không được...Nếu muốn giữ hai người đó thì cậu ta ở với anh!! - anh giãy nảy lên rồi dọa

- Thế nhé!! - cô vút lại đóng quần áo và đi ra ngoài

Anh thế là anh đã nhìn thấy cái vẻ mặt của cô lúc này chẳng khác gì lúc cô nhìn thấy anh lúi đờng nghiệp say khướt về nhà. Nhìn cô phớn ra với ánh mắt tà mị, cái miệng như ngoác đến tận tai, lưỡi nhẹ liếm môi. Anh chỉ biết thờ dài khi nhìn thấy cô như thế. Nếu cho anh quay lại thời gian thì anh sẽ chọn cái lúc anh phá cửa vào phòng cô lần đầu tiên

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lúc cô nấu ăn thì Vũ Phong cũng sấn sát vào nhìn. Cậu như con nít lên ba khi thấy cái vòi kì lạ chảy ra nước và có thể ngừng theo ý muốn. Cô nhắc nồi vào bếp và bật lửa

- Á..Cái thứ ánh sáng xanh xanh, đỏ đỏ này là gì vậy?? - cậu giật mình và đưa tay chọt chọt thử vào thứ ánh sáng - Á...Nóng quá!!

- Trời ạ... Cái đó là lửa đỏ!! - cô thấy cậu ôm tay than nóng nên vội kéo tay cậu và xả nước

Ngón tay cậu ửng hồng vì bỏng, cô lấy thuốc bôi. Cậu nhìn theo thứ đỏ đỏ, xanh xanh ấy mà cảm thù. Thấy cậu phùng mang nhìn ngọn lửa mà cô chọt phụt cười

- Ngươi cười cái gì?? - cậu bị bất gặp nên vội quay đi chỗ khác

Cô im lặng, bộ người xuyên không nào cũng đẹp và dễ thương như thế sao?? Nếu thế thì chắc cô sẽ rất vui. ... Đang lúi húi chuẩn bị com nước thì Hàn Minh từ trong phòng bay ra, mặt anh hết sức khó coi

- Trương Quyền Tú!! Em lại đi đánh nhau sao?? - anh gằn giọng

- Tại chúng nó gây sự với em trước chứ bộ - cô coi chuyện này như com bữa nên cứ nấu ăn rồi nói chuyện mà không thèm nhìn mặt Hàn Minh

- Con bé này!! Ai hứa với anh sẽ không đánh nhau nữa hả?? - anh sôi máu, lúc này nhận điện thoại của trường mà anh không kìm nổi nữa rồi. Giờ thêm thái độ dửng dưng của cô khiến anh điên tiết

Cô vẫn chọn cách im lặng. Máu lên tới não, anh lúi tù trong phòng ra 1 cây gậy bóng chày, dự có chuyện không hay nên cậu chặn ngang trước mặt anh. Anh đi né hướng nào thì cậu chặn hướng đó. Được vài ba lần thì anh biến sắc, thẳng nhai ranh tóc dài, nghiến kẽm hiệp này muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao??

Thấy nét mặt anh có phần khó coi thì cậu chùn bước, giờ nói anh giống ma vương thì quả không sai một li. Cậu mới ở đây một ngày mà thấy anh em như nước với lửa, chẳng hiểu sao lại có thể sống với nhau mà đánh nhau như vũ bão thế này

- Tuy ta không hiểu chuyện nhưng hai huynh muội ngươi đừng có đánh nhau nữa được không?? - cậu trừng mắt xuống, lâu lâu lại ngược lên, mắt chớp chớp, miệng thì cứ lắp bắp vài chữ

Cậu dứt câu thì cô đang thử nước canh cũng ho sặc sụa, khước mắt anh giật giật. Cậu thấy hai người biểu hiện kì lạ, biết là mình không biết cách nói ở đây nên có thể đã nói sai ở đâu đó

- Nhiệm phim nhiều quá rồi... - anh tặc lưỡi rồi lắc đầu nhìn cậu

- Em đã nói là anh ấy xuyên không từ tiểu thuyết ra rồi cơ mà!! - thoát cái đã thấy cô út ẹ bên cạnh Vũ Phong rồi liếc nhìn anh

- Con bé này!! Anh nuôi mày lớn để mày đi đánh nhau với bè bạn hả? - thật là đúng lúc, anh không quên là mình đang điên máu và khua gậy sất vào người cô

Cô lấy Vũ Phong làm lá chắn, quay cậu như quay đế. Dường như hai con người này không biết mệt là gì, diễn hình là quay như chóng cả 15 phút mà vẫn

còn rất sung sức trong khi cậu hoa cả mắt, chóng cả mặt với tốc độ quay của hai người. Thật sự nếu cậu từ tiểu thuyết bước ra thì sao không bước trong cái nhà nào có thể êm ấm hơn được hay sao vậy??

Hơn nửa tiếng thì anh mệt mỏi ngồi xuống sàn và ném cây gậy ra chỗ khác, cô thì phúi mông vào nhà bếp. Cậu đứng đó hồi mà vẫn không thể nhận ra là mình đang đứng hay đang ngồi nữa. Công nhận sức cô khỏe thật, chân chân này giờ mà vẫn có sức vào nấu cơm nữa

Vũ Phong ngồi xuống cạnh Hàn Minh rồi nhìn cô đang huýt sao trong căn bếp kia... cậu nhìn anh đang tựa đầu vào tường, xương quai hàm của anh khá đẹp, điều đó khiến cậu cứ nhìn anh chăm chăm

- Một ngày hai người không đánh nhau là không được sao? Huỳnh đệ tương tàn vậy!! - cậu nhìn anh rồi khẽ hỏi

- Một nhai ranh nhiệm phim như cậu thì sao hiểu được... - anh nghe cậu hỏi nên quay ra nhìn cậu

Ánh mắt của Hàn Minh như xoáy sâu vào đôi mắt đen lầy của Vũ Phong. Nó khiến cậu đờ người, có gì mà cậu không hiểu sao?? Ánh mắt của anh chất chứa 1 điều gì khó nói, đôi mắt của anh khiến người ta có cảm giác như anh đang xây 1 bức tường xung quanh họ. Cậu cũng có cảm giác như thế, nó không cho phép cậu hỏi thêm bất cứ điều gì

Tách..Tách tiếng chụp ánh phát ra liên tiếp. Lúc này Vũ Phong và Hàn Minh mới giật mình nhìn cô. Vốn là hủ mà..phải tranh thủ thời cơ, cô chụp đủ mọi kiểu, góc ngách nào cũng lòi ra chụp. Cô như thợ chụp ảnh chuyên nghiệp, chụp tấm nào là chuẩn tấm đó, cái nào cũng ra hồn, có chiều sâu

- Xóa ngay!! - anh lại vớ gậy toan đứng lên

- Đừng đánh nhau nữa!! - cậu vội bò lẩn ra đó mà bám chân anh

Cô thừa cơ chạy trốn, không quên nháy máy ngay cảnh tường buồn cười này. Anh thề nếu giết người không phải là tội thì anh sẽ giết Vũ Phong đầu tiên. Anh ném gậy ra 1 chỗ và quay hướng về phòng. Vũ Phong nhà ta vẫn còn bám chân anh như 1 chú thỏ con

- Bỏ chân tôi ra..Tôi về phòng - anh ngồi xuống và dùng cái vớ giết người nhìn cậu

Y rằng cậu buông ra ngay, anh còn bị hoa mắt tới cái nổi tai thỏ hiện trên đầu cậu đang cụp xuống vì run sợ... Chi là hoa mắt thôi!! - anh vội đứng lên, xoa vàng thái dương và đi vào phòng, đóng cửa thật mạnh

Vâng..vì uy lực của Hàn Minh ta nên cánh cửa từ từ đổ xuống trước sự ngỡ ngàng của anh và cậu. Luống cuống dựng cánh cửa lên, anh biết nó lung lay nhưng không ngờ nó yếu đến thế. Đang loay hoay dựng lại thì chợt có tiếng bẻ tay từ đằng sau

- Anh có biết mỗi lần gậy cửa thì ai là người chịu khổ không??

- B..biết... Lần này anh sẽ tự sửa mà!! - anh xám ngoét mặt mà nhìn cô

Vũ Phong thấy trời không gió mà ở phía cô như nổi giông bão. Còn ông anh lúc này đòi đánh cô thì bây giờ lại co rúm cổ gắng sửa cánh cửa đó. Cậu chẳng biết gì, ngồi đó gãi đầu rồi chợt nhớ ra sự biến mất của Phạm Xuyên nên cậu vội vàng bật dậy

- Phạm Xuyên! Phạm Xuyên! - cậu bắt đầu đi lục lọi khắp chốn để tìm nhò

- Phạm Xuyên là cô bé nhỏ nhỏ, mặc áo len hờ lưng có nhiều vết đánh phải không?? - Hàn Minh nghe tên nên cũng đoán ra chút ít là ai

Cậu mãi tìm nhò nên chỉ gãi đầu... Cậu đứng trước cửa phòng của Quyền Tú mà đoán nhìn nắm nắm cửa, cậu không biết mở với lại đây là phòng con gái, cậu vào sẽ không tiện

- Phạm Xuyên!! - cô đứng đó chống nạnh và hét to

- Ta..ở đây!! - giọng nói thánh thót của Phạm Xuyên vang lên trong phòng tắm - Lúc này ta vào...cửa đóng nên không biết cách mở

Hóa ra nàng ta đang tò mò, va phải cửa làm nó tự đóng lại. Không biết cách mở, lại sợ quê độ nên nhò im thin thít cho dù Vũ Phong có hét ầm lên thì nhò cũng không trả lời vì sợ cậu cười nhò. Đợi đến khi giọng nói to khỏe của Quyền Tú chợt vang dội khắp nhà thì nhò mới the thé cái giọng

- Cửa nhà này chỉ có 1 loại...Nắm lấy cái này và xoay theo chiều thuận và kéo cửa ra - cô thờ dài rồi ngoắc cậu lại - Bên Phạm Xuyên cũng làm thử đi!! - vì biết cô bé lanh lợi nên chỉ nghe đã hiểu

Thấy nhò thoát ra khỏi cái nhà tắm đó mà cô chợt cười và quay lại cười khích Vũ Phong. Cậu nhận ra ngay nụ cười khinh khinh của cô.... Phòng mang trọn má nhìn cô khiến cô vội bật cười..Đây là chàng trai 23 tuổi đây sao? Trông giống 13 hơn!!

- Anh đóng xong cánh cửa tạm bợ này rồi!! Mai anh đóng cái mới - Hàn Minh tươi cười nhìn cánh cửa xập xệ

Mãi mới yên ổn có bữa cơm trưa, ăn mà còn phải dạy thì chắc cô hát bàn khỏi ăn uống. No nê đã đòi thì Phạm Xuyên lúi húi dọn chén đĩa phụ Quyền Tú. Sau đó thì cô bé chạy lon ton vào phòng của cô và chạy ra với 1 cuốn tiểu thuyết trên tay

- Quyền Tú tí tí!! Cái này tí cho muội mượn đọc nha... - cô bé chạy vào bếp nhảy tung tung khi cầm cuốn một tiểu thuyết mới toanh kia

Cô giật mình khi nghe Phạm Xuyên gọi mình là tí tì, ngó ra ngoài bếp đã thấy Hàn Minh khoe mắt co giật như phản xạ có điều kiện và miệng thì run lên vì nén cười. Cô khẽ gật đầu với nhỏ và trừng mắt nhìn anh mình

Vũ Phong và Hàn Minh thấy cô bé đi ra bằng cách nhảy chân sáo nên quay lại nhìn. Không ngờ chân này vấp chân kia, nhỏ làm văng cuốn tiểu thuyết và đập mặt xuống sàn. Cuốn tiểu thuyết bật tung ngay trang giữa và tay nhỏ đặt lên đó

Bất ngờ luồng ánh sáng đến chói mắt, cô cũng cảm nhận điều đó nên quay lại thật nhanh. Mọi thứ trở nên sáng lóa và khi ánh sáng dần dịu đi thì Phạm Xuyên đã bị hút vào cuốn sách. Cô trở mắt nhìn cuốn tiểu thuyết kia rồi nhìn Hàn Minh và Vũ Phong

- C..Chuyện..này..là.. - Hàn Minh áp ứng

- Em đã nói là họ xuyên không rồi mà!!! - cô nhún vai và tiến bước đến cuốn tiểu thuyết kia

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Quyên Tú lật từng trang truyện, chăm chú được năm phút thì cô ném cuốn tiểu thuyết về phòng

- Em sẽ đốt hết số ngôn tình máu chó mà tác giả vừa hít cần vừa viết - cô khóa trái cửa và đi vào bếp

Vũ Phong ngẩn người, lúc này thì Phạm Xuyên bị kẹt trong một cuốn tiểu thuyết khác và cậu lại bị kẹt ngoài đời thực thế này sao?? Còn Hàn Minh khi thấy Phạm Xuyên biến mất theo luồng ánh sáng chói lòa kia mà không tin vào mắt anh được

Hóa ra chàng trai trước mặt anh là từ cuốn tiểu thuyết bước ra. Hèn gì người đẹp như tranh, hiếm thấy, đã thế còn để được tóc dài. Bây giờ thì anh biết cậu không phải diễn viên mà là từ trong truyện trung đại bước ra

- Nhà người nhìn gì?? - Vũ Phong thấy anh nhìn chăm chăm nên quơ tay trước mặt và vỗ vào má anh

Hàn Minh nắm chặt tay Vũ Phong, ánh mắt của anh lại một lần nữa xoáy sâu vào cậu. Sờ soạn khắp người, cậu cố gắng chống lại nhưng anh quá khỏe!!

- Rõ ràng là y người thật... - anh lẩm bầm và tay lần mò về phía dưới - Chắc chỗ này cũng phải là thật

- A..A... Người sờ vào đầu đấy!! - tất nhiên là cảm nhận thấy những ngón tay của anh nên cậu vội la lên

Nghe thấy tiếng Vũ Phong thì Hàn Minh chợt ý thức ra là mình hơi quá, vội buông cậu ra và rồi rít xin lỗi

- Tôi xin lỗi... Tôi tự ý quá... A..mà cậu tên gì?? - anh cứ cúi người xin lỗi không cho Vũ Phong nói một lời rồi gãi đầu nhìn cậu, anh chưa biết tên cậu

- Ta tên Vũ Phong... Người?? - Vũ Phong nhìn anh rồi rít có phần buồn cười nhưng nén vào trong và hỏi ngược lại

- Trương Hàn Minh!! - anh gãi đầu nhìn cậu

Đúng rồi!! Tiếp tục đi!! - cô đang núp sau tường nhà bếp mà lia ánh mắt qua hai người. Miệng cô chắc ứa nhiều nước miếng lắm rồi!!

Cảm giác có ai đó đang nhìn như nhìn thú nên cả 2 chợt quay vào phòng bếp. Anh và cậu muốn vãi mồ hôi với tình trạng muốn ăn tươi nuốt sống của cô. Hàn Minh chỉ biết ôm mặt và thở dài, anh nhớ ngày cô còn bé quá!!

Đến chiều chợt có tiếng chuông cửa vang lên, cô đang ở trong phòng nên mặc kệ. Hàn Minh phải loay hoay chạy ra mở cửa. Vũ Phong đang ngồi trên so-pha mà ngó ra theo

- Em chào anh!! Tú có nhà không ạ?? - một người con trai mặc đồng phục học sinh cười tươi rồi cúi đầu chào Hàn Minh

- Có!! Em vào đi!! - anh cười rồi đẩy hẳn vào nhà - Tú!! Có Huy tới nè!!

Triệu Vinh Huy.... Là 1 người con trai hay ngôn ngôn tình máu chó, là bạn thân của cô. Sở hữu 1 khuôn mặt rõ đều cáng và đàn anh, muốn giết người tới nơi vì cô ông ba là xã hội đen. Nhìn hần mà ai nói hần là học sinh cấp 3 thì Hàn Minh chui đầu xuống đất. Thân hình sắp có sáu múi và cơ bắp chẳng kém gì anh, đã thế còn cao hơn anh

Thấy Vũ Phong nên Vinh Huy cười và chào

- Em chào anh!!

- A... - thấy nụ cười của hân mà cậu núp sau vào so-pha, đưa đôi mắt phòng bị nhìn hân

Cậu như một chú thỏ bị dọa dồn vào đường cùng mà bám víu vào so-pha. Đúng rồi! Ai lần đầu gặp hân cũng thế, nếu chịu tiếp xúc với hân thì sẽ thấy hân rất vui tính và trẻ con. Đối với Vũ Phong khi nhìn thấy Vinh Huy thì liền chột ngay: Hân có sát khí...Không thể làm bạn

- Thăng cuồng máu chó!! Mày đưa tao cuốn sách gì thế này!/? - đang cười với cậu thì hân đã bị cô phi cước ngang hông và gào thét điên cuồng

- Cái này là trả thù mày vụ hồi sáng làm tao bỏ bữa sáng - hân cười khẩy nhìn cô

- Thăng...

Cô tặc lưỡi và bắt đầu cầm cuốn tiểu thuyết phang vào người hân liên hoàn. Do đỡ không đúng cách nên hân liên tiếp ăn đòn, thương tích ngày càng gia tăng. Vũ Phong nhìn theo con thịnh nộ của cô mà đảo mắt: Hân thật đáng thương!!

Hân Minh chú ý Vũ Phong nãy giờ. Từ sợ sệt sang ngờ vực, bây giờ lại đảo mắt đáng thương ném cho Vinh Huy. Không ngờ cậu lại đa biểu cảm chỉ trong tích tắc, còn nhanh hơn anh tưởng. Anh thề là anh chưa bao giờ để ý con trai kĩ đến như thế, ở cậu có cái gì đó khiến anh lại phá lệ

- Ra ngoài với tôi không?? Hai đứa này đánh nhau tới tới lộn!! - anh khề đập vào vai Vũ Phong

Vũ Phong vừa quay lại đã thấy mặt Hân Minh áp sát vào mình, cậu thấy từng chi tiết trên khuôn mặt anh, anh ghé sát đến độ cậu muốn nín thở. Anh đã nghĩ thì cậu cũng nhận lời, dù sao cậu cũng muốn biết thế giới bên ngoài như thế nào. Không nói không rằng, cả Vũ Phong và Hân Minh đều im lặng ra khỏi cửa

Vũ Phong đi tới đâu là ai cũng ngoảnh lại nhìn, cậu chẳng để ý gì tới điều đó mà chỉ để ý phở xá không có đất, có những căn nhà cao ngất ngưởng, mọi người đều ăn mặc kì lạ. Tới ngã tư thì cậu nhìn chằm chằm vào tiệm bánh kem bên đường, thấy họ trưng ra mấy cái bánh nhỏ tí xíu nhìn ngộ ngộ

Thấy Vũ Phong như muốn nhỏ nước dãi ra ngoài mà Hân Minh không nhịn cười được. Anh không biết liệu cậu có thích nghi được với cái xã hội xô bồ phức tạp này với tình trạng con nai tơ kia không... Dù gì thì anh cũng muốn cậu thích nghi với môi trường này nên không nói gì mà chỉ nắm tay cậu và băng qua đường như một vị thánh

Xe cộ khiến Vũ Phong tưởng là quái vật nên cậu cứ bám vào anh không chịu buông. Cho đến lúc qua được tiệm bánh nhỏ đó thì cậu mới buông lỏng. Bước vào tiệm bánh nhỏ ấy thì cậu thấy không gian bên trong thật đẹp. Bàn ghế cho những chi hình lá uốn rất đẹp, tông màu của tiệm là đen và vàng. Bóng đèn tròn phát ra ánh sáng vàng khiến người ta có cảm giác như không gian rộng ra, nhẹ nhàng hơn

Vừa ngồi xuống đã có 1 người con gái mặc tông đen trắng chìa cho cậu và anh một cái menu. Cậu nhìn chằm chằm vào đó...giấy mà có cả hình ảnh sắc nét đến vậy sao?? Cậu cứ lật qua lật lại như tìm thấy thú vui

- E hèm... cậu muốn gì nào?? - anh hắng giọng khi liếc thấy cô phục vụ hướng ánh mắt không mấy bình thường về phía Vũ Phong

- Cái này... Với cái này - cậu chỉ vào hình ảnh rồi cười tươi rói

- Có uống gì không?? - anh cười rồi hỏi tiếp

- Cái này nè!! - cậu lựa chọn được cái mình muốn

Hân Minh lấy lại menu và đưa cho cô phục vụ...Anh suy nghĩ 1 lúc rồi cười với cô gái ấy

- Cho tôi 1 phần bánh crepe và 2 phần bánh opera... Thêm 1 ly Latte Macchiato và 1 ly Moccha! Mỗi loại đó chuẩn bị cho tôi 1 suất mang về luôn nhé!!
- anh đọc như 1 cái máy khiến cô phục vụ không tài nào ghi hết được

Có lẽ anh thuộc tất cả nên mới nói nhanh chóng như vậy. Không phải là tin đồ hảo ngọt nhưng anh có kinh nghiệm làm phục vụ trong những tiệm bánh thế này rất nhiều nên chỉ cần liếc qua thì anh có thể thuộc gần hết cái menu dài mấy trang kia. Thấy cô gái loay hoay không dám hỏi nên anh nhắc lại một lần nữa. Lần này thì chậm hơn, anh cứ vừa đọc chậm rãi, còn đánh vần là hiểu cỡ nào

Khi cô phục vụ đã đi thì Vũ Phong chống cằm huyết sáo nhìn anh

- Trêu hoa ghẹo nguyệt như thế không hay đâu!!

- Còn đỡ hơn người không biết - Hân Minh bắt đầu liếc xéo Vũ Phong

- Này.. Ta không biết gì sao?? Nói cho người biết nhé... Chỉ cần phẩy tay 1 cái thì có hàng ngàn mỹ nữ xin chết vì ta đấy - bị xúc phạm nên Vũ Phong gằn giọng rồi trừng mắt nhìn anh

Hân Minh quả là có mắt biến hóa... Những sự giận dữ của Vũ Phong đều được anh biến hóa thành 1 chú mèo đang xù lông vì bị giẫm phải đuôi. Những lời nói của mèo Phong như tiếng kêu meo meo thảm thiết, trách móc. Hóa ra không chỉ đôi mắt mà tai của anh cũng bị tài biến hóa ấy lay chuyển

Đang cố gắng gồng mình lên hù dọa Hàn Minh thì đồ ăn tới nơi làm cậu dịu lại. Nhìn rất chi là đẹp mắt, cậu chưa bao giờ thấy những đồ ăn này. Nhìn muốn nhỏ nước dãi thì chợt có một bàn tay vơ một phát về phía người đó

- Ta gọi mà!! - cậu lại tiếp tục xù lông mèo

Hàn Minh dừng dừng nhìn Vũ Phong nổi đóa. Anh cầm nĩa lên và lấy một miếng cho vào miệng, anh ăn không ngừng nghỉ để chọc tức cậu. Khi thấy cậu đã sôi máu thì liền đưa một mẫu bánh đến miệng cậu rồi đưa qua đưa lại

- Há miệng ra nào!! - anh ngâm khúc nhìn Vũ Phong đang đảo mắt trước miếng bánh trên nĩa

Nghe lời ngay tức khắc, Vũ Phong khẽ mở miệng ra, mắt dè chừng Hàn Minh. Chẳng hiểu tại sao cậu lại làm theo lời của con người này. Miếng bánh cứ quay vòng vòng và cuối cùng đáp tại miệng của Hàn Minh... Cậu bị què nên chu mỏ quay đi chỗ khác

- Nè... - anh thấy cậu dỗi nên chia thêm một miếng bánh khác - Giận sao??

- Ai thêm giận người! - cậu liếc anh và dứt khoát quay ra chỗ khác

- Thế tôi ăn hết nhé!! - anh dừng tay và cười

- Ai thêm! - cậu bực bội nhìn anh

Vừa quay đi quay lại thì thấy cái đĩa chỉ còn lại những mẫu bánh vụn... Ly nước ba tầng của Vũ Phong cũng bị nốc sạch... Ăn xong thì cậu ngồi đó thờ thẩn, anh thì phui mông ra ngoài tính tiền

Tên chết tiệt... - cậu vừa lẻo đẻo theo sau Hàn Minh, nhìn anh vừa đi vừa huýt sáo thì vội nguyên rủa anh. Chưa bao giờ Vũ Phong lại bị chọc điên như thế này

Về đến nhà thì anh cắt bánh và nước vào tủ lạnh. Và đi tìm kiếm gì đó, cậu cũng lẻo đẻo đi theo. Chợt nghe tiếng lục đục trong phòng của Quyền Tú. Chưa đầy 3 giây thì anh quay lại dồn sát Vũ Phong vào tường

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ngay lúc ấy thì Vinh Huy từ đó lộn cổ ra, Quyền Tú cũng hùng hổ lao ra với đồng sách dày cộm. Hàn Minh ôm sát Vũ Phong vào người, cậu cảm nhận được cả mùi hương lạ từ anh, nó có mùi rất thơm

- Anh Minh!! Cứu em!! - Vinh Huy lúc này đây bị cô trèo lên kẹp cổ thì mới nhanh chóng kêu cứu

- Được rồi... Trận này Quyền Tú thắng!! - Hàn Minh leo ra gỡ cô ra khỏi hán

Vừa thoát khỏi tay thần chết là hán ho sặc sụa, ho đến nổi mà mặt mũi đỏ hết lên. Thấy thế thì cậu liền ngồi thụp xuống vuốt lưng hán, nhìn cậu không khác gì đứa trẻ lên ba đang cố gắng vuốt lưng cho ba mình

- Người không sao chứ?? - cậu lo lắng khi hán ho không ngừng

- Khụ..khụ... Không sao.... E..Em quen rồi!! - Vinh Huy chỉ giờ tay lên lắc kịch liệt

- Lúc nào cũng bị đánh vậy sao?? - Vũ Phong lại tiếp tục hỏi

Vinh Huy cười nhưng vẫn ho, cậu quan sát Quyền Tú vẫn đòi đánh chết hán, nhìn lại hán thì vẫn cười toe toét

- Người có tình ý với Quyền Tú sao?? - cậu vô tư nói to

Vâng.. Sau câu nói ấy thì cô đực mặt ra, Hàn Minh thì quay ngoắt lại nhìn Vũ Phong. Vinh Huy thì nín bật không ho thêm. Không khí trong nhà chợt trở nên thật ba chìm. Cậu nhận ra là mình có phần thiếu ý tứ trong những chuyện tình cảm nên lập tức nín bật, không dám nhìn ba người kia nữa

- Chào mọi người em về! - Vinh Huy đứng lên và chạy một mạch ra ngoài, không quay đầu nhìn lại

Hàn Minh và Quyền Tú nhìn nhau, Vũ Phong lăm lét nhìn hai người. Cậu không cố ý mà!! Sao lại thành ra thế này?? Đôi lúc miệng còn nhanh hơn não nữa, chẳng chịu suy nghĩ cho kĩ rồi nói!!

Bữa cơm tối cũng im lặng mà ăn... Hàn Minh ra ngoài xem phim nói thể chứ mắt thì dán vào máy tính làm việc còn tai thì nghe ngóng tí vì. Vũ Phong thấy cô đang rửa chén thì sấn sát tới dò hỏi

- Người không sao chứ??

- Có sao đâu mà... Anh ra ngoài xem phim đi - cô ngừng lại rồi nhẹ nhàng cười toe toét với cậu, tiện đây cậu ra phòng khách

Vũ Phong nhanh chóng ra ngồi đối diện với Hàn Minh, anh cứ chăm chú với cái bảng kia làm cậu cũng tò mò, vòng ra sau ngó xem anh đang gì. Vận tốc không thể ngờ, bám bám vào mấy cái nút kia mà hiện chữ ở trên bảng luôn kia... Vũ Phong nhìn chăm chăm vào đó, không rời nửa giây

Hàn Minh dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt của Vũ Phong nên khi xong việc thì anh ngừng tay và mở một trang khác ra. Đẩy cái máy tính qua bên cho cậu

- Cái này gọi là máy tính... Cậu thử đánh máy xem nào!

- Nhưng...ta không biết - Vũ Phong ái ngại nhìn cái máy nhiều nút rồi nhìn Hàn Minh

- Để tôi chỉ - anh tặc lưỡi rồi nhích người sát về phía Vũ Phong

Hàn Minh đặt 2 tay của Vũ Phong lên bàn phím, tay anh thì để lên trên... Ngón tay anh dí xuống ngón tay cậu, đánh từng chữ một, Vũ Phong nhìn theo ngón tay anh và nhìn lên màn hình ấy

Vũ Phong... Cậu là đồ ngốc!! - khi đọc ra chữ trên màn hình thì đã thấy Hàn Minh ngồi ôm bụng cười

- Chết đi... Dám nói ta ngốc sao?? - Vũ Phong mặt đỏ phừng phừng khi bị Hàn Minh dắt mũi

- Đùa xú thôi mà!! - anh cười rồi đi vào bếp

Trở ra với hộp bánh và ly nước anh mua chiều nay, bày ra đĩa rồi đẩy về phía Vũ Phong. Cậu tròn mắt nhìn anh đầy khó hiểu, nhận ra điều đó nên anh tặc lưỡi

- Tôi mua cho cậu đó.. Ăn đi nè!! - anh dâng miếng bánh đến tận miệng của Vũ Phong

Lúc cậu dè chừng nhìn anh thì miếng bánh đã đến tận môi cậu. Ngậm miếng bánh mềm ấy và nhai từ từ, cậu giã cả chân vì nó quá ngon. Anh phải quay mặt ra chỗ khác để không nhìn cậu hóa thành con mèo nhỏ trước mặt thế kia

Chợt Hàn Minh có cảm giác hai ngôi sao ở sau lưng anh. Khẽ quay lại thì thấy cô thở phì phò sau bức tường, miệng thì như muốn trào cả nước dãi ra, mắt thì lóe lên hai tia sáng ngời. Nhìn cô thật biến thái!!

- Ai da... Tôi vào phòng làm việc đây!! - anh xoa gáy cổ vội đứng lên và ôm cái máy tính chạy tọt vào phòng

Vũ Phong nhìn anh vật vờ chạy, cậu nhún vai và tiếp tục thưởng thức món ngon kia. Cô nhìn cậu rồi cười khúc khích, sau đó lặng lẽ chuẩn vào phòng. Cô cầm lại cuốn tiểu thuyết sáng nay, Phạm Xuyên có lẽ đã bị dính vào cuốn tiểu thuyết này rồi... Đúng là nhỏ không có số hưởng ngoài đời thực mà lại có sủng bên trong tiểu thuyết này

Cô cố gắng đọc hết cuốn tiểu thuyết dày cộm càng nhanh càng tốt. Sau khi Phạm Xuyên bị lọt vào đó với cái lưng đầy vết thương, ngất ngoài đường vắng, một nữ nam trong đó đã bế nhỏ về, chăm sóc từng tí một. Vào vào sống với nhau được 5 năm thì lòi ra nữ nam ấy là tổng tài của 1 công ty, năm đó tròn 30 tuổi... vì vào thêm mấy cái người thứ ba thì Phạm Xuyên đồng ý làm vợ nữ nam ấy. Tình yêu vượt trên tuổi tác, nhỏ đã tìm thấy cuốn tiểu thuyết hợp cho mình hơn là bị ngược trong cuốn kia

Xoảng - 1 tiếng đồ vỡ làm náo loạn căn nhà vốn im lặng. Cả Hàn Minh và cô đều chạy ra. Chiếc đĩa vỡ ra từng mảnh trên sàn, Vũ Phong đang luống cuống dọn lại đồng đồ vỡ ấy, hoảng hốt nhìn hai người

- Ta muốn dọn dẹp một chút... Do bất cẩn nên làm vỡ - cậu vừa nhìn hai người vừa đưa tay vợ vợ mảnh vụn

- Ấy..Coi chừng đứt tay - Hàn Minh thấy cậu cứ vờn vờn thì vội lôi cậu ra khỏi đồng đồ vỡ đó

Hàn Minh nhanh chóng ngồi xuống lượm hết tất cả mảnh lớn và Quyền Tú cũng nhanh chóng lấy chổi và đồ hút rác để hút lại những mảnh vụn nhỏ... Vũ Phong cảm thấy mình thật vô dụng, là đồ thừa. Nghĩ đến đây thì cậu trùng mắt xuống, mặt như bánh bao chiều. Liếc khẽ thấy cái mặt thảm của cậu thì Hàn Minh lại gần khẽ đưa tay đặt lên vai cậu

- Lâu lâu tôi cũng làm vỡ vài cái mà!!

Vũ Phong dùng đôi mắt long lanh nhìn anh, dường như đối với cậu anh tỏa ra hào quang, nhưng có điều có một cái ám khí sắc nồng đầy căn bếp. Nhích qua một xíu là đã thấy cảnh Quyền Tú chuẩn ra ngoài mà mắt sáng rỡ, bám tường thờ hồng hộc

- Tiểu muội muội của người thật đáng sợ!! - cậu cúi người thật thấp để tránh ánh nhìn của cô

- Hà.. Quyền Tú à?? Con bé thích mấy cảnh này lắm... Cậu cứ vờ như không thấy con bé đi - anh cũng cảm nhận được nhưng không muốn quay lại

Vũ Phong và Hàn Minh đều giả ngơ đi ra ngoài. Quyền Tú biết mình là người kì đà cản mũi nhưng làm sao cô có thể bỏ qua những cơ hội người thật việc thật như thế này. Mai mốt cô sẽ kiểm chế và bật chế độ tàng hình

- Sao ta lại ở phòng người?? - Vũ Phong bị đẩy về phòng hắt liền quay người lại và hỏi ngay

- Không lẽ muốn ở phòng em gái tôi!! - Hàn Minh ngồi vào bàn làm việc rồi nhướn mày

- A..Không..Không... - Vũ Phong nhanh chóng lắc đầu rồi ngồi ngoan ngoãn trên giường

Hàn Minh quay lại với sổ sách bề bộn. Vũ Phong lén nhìn anh, lúc anh tập trung vào công việc nhìn thật hấp dẫn... Nghĩ tới đây thì cậu quay đi chỗ khác, đối với một đấng nam nhi như cậu đây mà có suy nghĩ đó thì quả là kì quặc, không thể chấp nhận được nhưng cậu vẫn có cảm giác anh rất quen thuộc với mình

Đồng hồ điểm 9 giờ tối. Hàn Minh tắt máy rồi uốn vai đầy mệt mỏi

- Xong việc rồi...

Quay sang chiếc giường kia thì thấy Vũ Phong gật gù, cậu không kiểm soát được đôi mắt đang dúi lại nữa. đến khi mà Hàn Minh vang lên tiếng nói thì cậu chợt giật mình

- Kéo ghế lại đây... Tôi chỉ cậu chơi trò này - Hàn Minh vẫy tay và chỉ vào cái ghế gần giường

Vũ Phong liền kéo ghế ngồi cạnh Hàn Minh. Anh cười rồi mở 1mô phỏng trò chơi mà hai người có thể chơi, anh chỉ từng chút một, thử vài lần thì Vũ Phong thành thục các nút bấm. Vũ Phong vì quá hiền nên bị xả súng vào mặt, không biết né vào đâu nên nhân vật của cậu bị từ trần liên tục với độ độc ác của anh

- Xì.. Đồ ác độc... Ta không thèm chơi nữa - Vũ Phong thấy nhân vật của mình bết nhè nên phúi mông lên giường nằm

Anh cũng cất máy tính rồi lên giường ngủ một giấc thật ngon. Khuôn mặt anh vẫn còn hiện lên nụ cười thoải mái, không âu lo

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Ấy... Anh trễ làm rồi!!

Một buổi sáng không mấy tốt lành. Anh chỉnh cái cà vạt xộc xệch kia rồi chỉ kịp ăn đúng một miếng cơm rồi lại chạy vào phòng soạn sửa. Cái đồng hồ báo thức của anh đã bị nát bấy sau lần kêu đầu tiên để anh được ngủ thêm nhưng không ngờ nó lại thành thảm họa

Hàn Minh phóng từ phòng ra ngoài như vũ bão, anh còn không kịp mặc áo khoác ngoài nữa. Vũ Phong bây giờ mới ngáp ngán ngáp dài thức dậy, cậu thấy căn phòng ngăn nắp thì bây giờ lộn xộn gấp trăm lần như có con bão lớn cán quét qua

- Vũ Phong... anh đánh răng đi rồi ăn sáng!! - Quyền Tú thấy cậu dụi mắt bước ra ngoài thì liền phẩy tay và nhanh chóng soạn đồ ăn

Vũ Phong đứng ngẩn 1 lúc lâu thì mới nhớ ra những gì Quyền Tú đã chỉ nên làm theo.... Cậu y như đứa con nít biết đánh răng lần đầu tiên ấy!! Rửa mặt thật sạch sẽ thì hí hửng đi ra

- Đồ ăn em để trên bàn.. Em phải đi tắm đây!! - Quyền Tú nhanh chóng nhảy vào phòng tắm rồi dặn cậu

Ting... - tiếng chuông cửa vang lên. Vũ Phong cũng muốn 1 lần mở cửa nên cậu lanh chanh chạy ra vặn nắm đấm cửa và kéo ngược vào. Còn ai khác ngoài Vinh Huy đến đây giờ này. Hắt mặc quần áo học sinh trông cũng trẻ trung ra phết, có lẽ là do cậu cũng không để ý mấy

Sau câu nói hôm qua thì Vinh Huy chỉ cúi đầu chào rồi đứng ngoài, thấy hắt đứng vậy cũng tội nên cậu vẫy tay

- Vào đây đi... Quyền Tú đang tắm rồi!

- Vâng!! - hắt e thẹn bước vào, ngồi trên ghế sofa ngó vào phòng cô

Quyền Tú bước ra với mái tóc ướt đầm. Chẳng đẹp đẽ gì đâu, nhìn như con nào vừa bị giật điện, cọng nào cọng nấy cũng xù lên. Nhìn cô bây giờ chẳng

khác gì con điên ngoài đường. Thấy cô đi ra với cái đầu ướt thì Vinh Huy chọt ngó vào và lên tiếng

- Hôm nay nổi hứng à?? Có bao giờ trước khi đi học mà mày gội đầu đâu??

- Rồ vừa thôi... Hôm nay chán lắm, tao đi chơi. Mày có tới lớp thì xin tao nghỉ - cô vừa lau khô đầu vừa chửi sa sả vào hấn

Hồi có một câu mà bị cô nạt như động chạm nỗi đau gì đấy không bằng. Vũ Phong thấy cô nạt nộ vang trời như thể liên liếc qua Vinh Huy. Giờ ai nói hấn không có tình ý với cô thì cậu đi bằng đầu. Bằng chứng là nghe cô nói xong thì hấn bay ra ôm chân năn nỉ cô đi học, lí do lí trấu là đọc ngôn tình gì đấy thấy chán... Nghe không hiểu nhưng Vũ Phong khi thấy cô gật đầu đồng ý và đi vào soạn sửa, hấn ở ngoài vỗ tay vui mừng. Không những thế ánh mắt hấn như đang hiện lên một tia vui vẻ, mừng rỡ

- Người có tình ý với Quyền Tú... Ta nói không sai chứ?? - Vũ Phong lựa lúc trong phòng có tiếng lộn xộn bèn lại gần và cất tiếng

- Suyt... Không muốn vào lại cuốn sách ấy thì làm ơn giữ kín bí mật giùm em!! - Vinh Huy quay lại và khề tiếng, hấn nháy mắt đầy khó hiểu

Vũ Phong cứng đờ người. Đúng lúc ấy thì cô cũng ra ngoài với đồng phục học sinh. Thấy cậu đứng đó như trời trồng thì tiến đến vỗ vai... Vinh Huy kéo cô ra ngoài, không quên nói nhỏ vào tai cậu lúc lướt qua

- Vũ Phong!! Cuộc sống này sẽ khác!! Đừng bắt em phải biến anh thành giấy!!

Quyền Tú khi quay lại thì thấy Vũ Phong cứ trở mặt nhìn hai người, còn Vinh Huy thì rất lạ, cứ cười suốt... Không lẽ mới sáng sớm cô phải cho hấn một đạp thì hấn mới tỉnh ra sao??

Quay về với Vũ Phong, cậu chẳng hiểu gì hết. Điều này làm cậu khó hiểu. Cậu từ một cuốn sách chui ra ngoài đời thực, Vinh Huy là một cậu nhóc thì biết gì về điều đó. Có lẽ hấn ta còn nhiều điều mà cậu chưa thể suy xét hết. Lần tới nếu gặp hấn thì cậu nhất định phải hỏi chuyện này

Vì vào tới chỗ làm của Hàn Phong. Anh đang ngồi làm việc trên máy tính, tay gõ bàn phím không ngừng nghỉ, mắt anh cứ đảo hết từ số liệu này đến số liệu khác. Các đồng nghiệp trẻ hơn anh đang ngồi nghỉ giữa giờ thì anh vẫn còn làm việc không biết mệt

- Hàn Minh chăm chỉ quá... Lúc này tôi hơi hoa mắt nên tưởng cậu ta có ba đầu sáu tay!! - một cậu nhân viên trẻ nhâm nhi tách cà phê rồi nói nhỏ với mấy người khác

- Nhân viên tâm huyết nó thế!! Gật nổi cậu ta khó tiếp xúc quá!! Lúc nào cũng chỉ có chào và tạm biệt, ít khi nghỉ ngơi mà nói chuyện - nữ nhân viên cũng tặc lưỡi

Mấy cô nhân viên ở đó mê anh như điên điên, nàng thì ưỡn ẹo đến làm quen mà anh thì trưng ra cái bộ mặt vô cảm, nói gì cũng gật đầu riết thì mấy nàng chán nên rút... Còn lại thì chẳng dám lại gần vì ngại. Cô nhân viên lúc này cảm li cả phê và tiến tới chỗ Hàn Minh

- Này... Hàn Minh!! Cậu nghỉ chút đi!! Làm nhiều quá cũng không tốt đâu!!

- Vâng... - Hàn Minh gật đầu nhưng không quay lại nhìn người ấy

- Cậu uống cà phê cho tỉnh táo!! - cô ấy lại tiếp tục nói

Hàn Minh ngừng tay, quay sang cô ta và lấy li cà phê. Người ta thì nháp từ từ cho thấm, còn anh thì uống như uống nước lã. Xong xuôi thì anh vút luôn cái li và gật đầu tỏ ý cảm ơn cô ấy. Không thu được kết quả gì nên cô ta buồn rầu về chỗ làm việc của mình

- Hàn Minh... Lúc 10h cậu đi với tôi dự hội thảo - vị trưởng phòng khều anh và nói nhanh

- Vâng ạ!! - anh gật đầu

- Cậu bớt làm lại đi... Lúc kiệt sức nghỉ mấy ngày thì tôi! - trưởng phòng vỗ vai anh

Lập tức Hàn Minh dừng lại ngay. Nhân viên ở đó há hốc miệng, chỉ cần câu nói của vị trưởng phòng đã làm con rô bốt kia ngưng làm việc và đi ra ngoài hít thở. Thấy Hàn Minh liếc qua phía họ thì họ liền gãi đầu, mỗi người quay ra 1 phía khác nhau

Đứng ra ngoài ban công ngắm nghía đường phố. Chợt Hàn Minh thấy hai bóng người quen quen đang đi dạo ở ngoài đường, mặc quần áo học sinh... Anh nhử mày nhìn, cô gái và chàng trai... hai người đi được giữa chừng thì rẽ vào hẻm tối. Vì tòa nhà cao và đối diện với con hẻm đó nên anh có thể thấy hết tất cả

Cái dáng chống nạnh quen quen. Hàn Minh ráng nhìn rõ vào tóc cô gái đó. Mái tóc màu xanh đen ấy thì đích thị chỉ có cô. Người con trai bên cạnh chẳng sai vào đâu được, đó là Vinh Huy. Chấn anh đã chia mũi ngược về hành lang khi thấy một đàn đầu gấu dị hợm chui từ đầu ra nhìn hai đứa như muốn ăn tươi nuốt sống

- Hàn Minh.. Cậu chạy đi đâu vậy?? - trưởng phòng vừa ra ngoài đã thấy anh chạy mất dạng

- Tôi sẽ quay lại ngay!! - anh nói vọng ra sau và nghiêng răng lắm bầm - Đánh nhau mà còn đứng trước công ty anh. Nói không nghe sao??

Cùng lúc Hàn Minh chạy maratong thì bên kia đường có người con trai đang bầu áo đứa con gái, mặt xanh lè

- C..Chúng ta đi về được không??

- Trời oi.. Cái gì vậy?? Mày biết sợ từ lúc nào thế? - cô trở mắt nhìn hắn

- Tao biết sợ từ cái lúc tìm mày đưa truyện mà lúc nào mày cũng đánh tao đấy!! - hắn ẻo ẻo, chọt chọt hai tay vào nhau

Cái chỗ mà Quyền tú giống Hàn Minh là khi tai chất chứa những điều khó tin, tào lao thì lập tức khoe mặt liền co giật tùy từng hiện trạng. Cô đang thấy 1 thanh niên đồ con mà đang ẻo ẻo thế kia cũng muốn cho một trận. Nghĩ là làm cô lên gối thực ngay vào bụng hắn và đánh hắn tới tấp

Chưa ai đi đánh nhau với một lũ côn đồ mà lại đánh cả đồng bọn của mình trừ cô. Khi Vinh Huy đã đo ván, mặt hoa lên thì cô mới hất mặt về tên bặm trợn nhất cả đám

- Muốn gì nói đi!!

- Cậu ta... - tên đó chỉ vào hắn rồi nhếch mép cười

- Tại sao?? - cô nhúu mày nhìn tên đó rồi nhìn hắn

- Cậu ta đáng giá hơn cả tờ vé số độc đắc đấy... Bọn này chỉ cần cậu ta thôi! - tên đó liếm mép nhìn hắn như muốn nuốt sống

Cô vội tặc lưỡi và cời áo khoác ngoài, ném về phía tên đó. Vì bị ném áo vào mặt nên không thể phòng thủ trước mà hốt trọn cú đấm chính diện mặt và lên gối vào bụng. Ngay sau đó thì hỗn chiến xảy ra ngay tức khắc, con hẻm nhỏ vắng người ấy nay đã thành địa trận thanh toán lẫn nhau. Mọi người bu đến bu đó vào xem. Cô như con thú hoang xông chuồng, đánh đấm còn dã man hơn cả cầm thú, nụ cười trên môi đã trở thành nỗi ám ảnh tinh thần của những kẻ bị đo ván

- Trương Quyền Tú!! - người thanh niên, mặc sơ mi trắng bay vào phi cước ngay lưng cô khiến cô ngã sõng soài

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Người đập được vào người cô chỉ có mỗi Trương Hàn Minh đây... Anh vừa chạy ra tới đây thì đã thấy cô hung hăng đánh người. Anh cáu tiết, không suy nghĩ mà chen vào và phi chưởng

Lúc cô bật được dậy thì cũng là lúc một tên khác đứng trước mặt cô mà cầm gậy. Tường ăn trọn cây gậy to vào đầu mà ai dè anh đứng sau khuá cái chân dài thướt tha kia vào mặt tên đó. Cây gậy gỗ đã được cô chụp lấy nhanh chóng, tóm lấy cái chân của tên đó và đập mạnh một cái, khúc gỗ gãy tan và tên đó cũng nằm đó mà ôm chân

Cô vừa giải tỏa xong sự căng thẳng thì lại bị một chưởng của anh. Giờ là hỗn chiến, chẳng biết ai đánh ai nữa. Vinh Huy ngồi đó thấy Hàn Minh đánh đấm cũng khá nhanh nhẹn, hắn chưa bao giờ thấy anh đánh nhau. Trong đầu hắn chỉ thầm nhủ rằng chắc anh cũng từng có quá khứ lừng lẫy lắm

- Quyền Tú!! Không phải em nói hôm nay đi học sao?? - Hàn Minh gằn giọng

- a..Ủ... Hôm nay cho nghỉ... - cô lấp bắp rồi đảo mắt

- Nói dối!! - anh xông vào đòi đánh cô nhưng cô né được

- À thì không thích học. Chẳng phải anh còn công việc sao?? Về công ty và xem như chưa thấy em đi - cô vừa né vừa đánh những tên khác một cách man rợn

Quyền Tú bước bình đến nỗi anh không thể nào nhìn được nữa. Nhanh chóng xử hết tất cả những tên còn lại. Lợi dụng lúc cô đang điên loạn đấm vào mặt tên kia thì Hàn Minh lao ra tặng cô một chưởng ngay lưng khiến cô gục tại chỗ

- Em xin lỗi... Em có khuyên rồi nhưng cậu ấy không nghe - Vinh Huy lúc này mới đứng lên, khẽ nhìn anh

- Không sao... Con bé bước quá mà!! - Hàn Minh cười với hắn và bế cô đi

Quay lại với tên cầm đầu đang lê lét dưới nền đất bụi kia. Hắn quay lại với ánh mắt sắc lẹm, dùng chân giẫm mạnh lên tay tên đó và đè chặt lại. Tên ấy nhăn nhó vì đau đớn, cố gắng ngước mặt lên nhìn hắn nhưng chưa kịp định hình thì đã thấy răng môi tứa máu vì cú đá của hắn

- May cho mày... Lần sau nếu muốn lấy cái mạng này thì lựa lúc tao ở một mình!! - hấn gần giọng rồi liếc ra ngoài

Mọi người chợt thấy ánh mắt giết người của hấn thì lập tức tản ra, chạy thật nhanh để khỏi bị liên lụy. Hấn cười rồi ngược nhìn bầu trời xanh kia, không biết hấn đang suy nghĩ gì

Trở lại với Quyền Tú và Hàn Minh, anh đã xin nghỉ làm. Lái xe về tới nhà, mở cửa và ném cô nằm chình ịch trên ghế so-pha kia. Vũ Phong ở nhà vừa nghe thấy tiếng động liền chạy ra và thấy Hàn Minh nổi lửa còn Quyền Tú thì ngủ khò khò trên so-pha

- Hai người về sớm thế!! - Vũ Phong vì ở thời chưa có đồng hồ nên có thể tự ước lượng thời gian

- Nóng quá... - Hàn Minh thấy vẻ mặt ngó nghê của Vũ Phong khi không cũng nổi đóa với cậu và chui tọt vào phòng tắm

- Hừ... Ta đã làm gì sao?? - cậu nhìn thấy anh tự dưng nổi nóng nên đợi khi anh vào phòng tắm thì liền lè lưỡi

Lưỡi chưa kịp rút lại thì anh đã mở cửa phòng tắm. Vũ Phong vì mất bình tĩnh mà cấn vào lưỡi, vội ngồi xuống khóc thương cho cái lưỡi tội nghiệp và sau đó dùng ánh mắt ủy khuất mà nhìn anh. Đi lấy bộ đồ mà bị cậu nhìn như thế anh cũng hơi khó hiểu, bộ anh làm gì quá đáng sao??

Không thèm để ý tới cái tên điên vừa rồi. Vũ Phong sấn sát bên cạnh Quyền Tú, cậu thấy lúc cô ngủ có vẻ thánh thiện hơn lúc thức. Bởi vì nếu cô không trưng ra bộ mặt giết người thì cũng lộ ra bản chất hiền lành, không biết ngại là gì

- Mẹ..oi... - chợt cô nhú mày, tay khua khua vào không trung, sắc mặt cô bỗng nhợt nhạt

- Ô... - bị cô vợ trúng tay và bị siết chặt không tài nào thoát nên Vũ Phong chợt giật mình

- Đứng..có..bỏ con... - cô vẫn mấp máy môi, sắc mặt cũng chợt tốt hẳn lên

- Được.. Ta sẽ ở đây mà!! - Vũ Phong bất giác đưa tay lên vuốt mái tóc dài ấy mà thì thầm với cô

Cứ như là nghe được những lời nói đó, Quyền Tú bỗng không nói nữa mà nở một nụ cười. Vũ Phong tuy không biết gì nhiều nhưng khi nghe cô nhắc tới mẹ thì cậu cũng thắc mắc vài điều. Ở đây cũng vài ngày nhưng chưa một lần cậu thấy cha mẹ của hai người về nhà.. Nếu là cha mẹ của Vũ Phong thì không cha thì mẹ cũng ở nhà, lúc nào cũng có sự hiện hữu của cha mẹ

Đang lớn vồn với dòng suy nghĩ thì chợt có một ám khí từ sau cậu tỏa ra. Khẽ liếc mắt về đằng sau... Cậu thề là cậu sợ ma nhưng chưa bao giờ thấy, đến bây giờ cậu mới hiểu được cái cảm giác lạnh sống lưng là như thế nào

- Cậu nghĩ là cậu đang làm gì em gái tôi vậy?? - giọng nói nghe đến rợn tóc gáy là đây

- A... Quyền Tú gặp ác mộng.. ta chỉ muốn xua ác mộng đó đi thôi - cậu không dám quay về đằng sau nữa

Hàn Minh vội thở mạnh khiến Vũ Phong giật bắn mình. Anh có biết lúc này với số lượng sát khí anh tỏa ra đủ để đối phương tự tìm đến cái chết mà không cần động tay hay không?? Cậu muốn thoát khỏi cái ánh mắt đó lắm nhưng Quyền Tú cứ nắm chặt tay cậu mà cậu cũng không muốn gỡ tay ra vì như thế sẽ làm cô thức giấc

- Ấy mà.. Ta hỏi cái này có chút vô duyên... - thấy ám khí giảm bớt thì Vũ Phong quay lại dò hỏi

Hàn Minh hất cằm và nhướn mày nhìn cậu tỏ ý là cứ tự nhiên. Vũ Phong biết ý liền lấy tay kia gãi má và nhìn sang hướng khác

- Lúc này Quyền Tú có nhắc tới phụ mẫu... Vậy cho ta hỏi phụ thân và phụ mẫu người đâu?? Mấy ngày ở đây ta không thấy xuất hiện

Không khí chợt trở nên căng nặng nề. Biết là mình đã động chạm vào đầu đó nên Vũ Phong vội nở nụ cười méo mó và xua tay

- A..a..Ta..vô..ý...q..

- Chết hết rồi! - Hàn Minh cắt ngang câu nói của Vũ Phong

Câu nói đó như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Vũ Phong. Có lẽ đây là lí do mà Quyền Tú lại biến sắc khi mơ thấy mẹ như vậy... Cậu trừng xuống, không còn cười được nữa, ánh mắt buồn nhìn Hàn Minh

- Sinh nhật tròn 18 của tôi đã đi qua một cách trọn vẹn và họ đi làm ca đêm sau đó thì không trở về. Chứng kiến cảnh xác họ không còn nguyên vẹn mà thành ra nỗi ám ảnh. Sau một năm thì con bé từ đứa bé dễ thương trở thành đứa ngỗ nghịch, chẳng coi ai ra gì - Hàn Minh ngồi đó mà giọng cũng trầm xuống

- Ta rất tiếc... Nhưng ta thấy cô bé hiếu động cũng tốt mà... Chỉ ít thì Quyền Tú cũng vượt qua nỗi đau đó - Vũ Phong giọng thờ thệ, rồi nhìn cô và cười

- Tôi lại có cảm giác ba mẹ tôi không phải vô tình tông xe mà qua đời... Có lẽ Quyền Tú biết điều đó. Con bé từng nói với tôi là cuộc sống này chẳng ai cho không ai cái gì... - Hàn Minh trêu đùa một chút rồi tựa vào lưng Vũ Phong - Bởi thế... Vũ Phong!! Cậu ở nhà của tôi chỉ bằng bây giờ cho tôi tựa một chút

Vũ Phong giật mình khi anh tựa vào lưng cậu. Cái cảm giác yên bình này là gì?? Hàn Minh và Vũ Phong đều cảm nhận được sự bình yên ấy nhưng cả hai không biết nó xuất phát từ đâu. Miễn là cứ với tình trạng thế này thì đã thỏa mãn cả hai. Với Vũ Phong thì nó làm cho cậu cảm thấy mình đã làm được chút ít gì đó. Riêng về Hàn Minh thì anh thấy rõ ràng là rất lạ, không thể kiểm soát nổi lí trí, cái cảm giác lạ này rốt cuộc là sao đây?? Anh không hiểu được

Đúng rồi!! Phải thế!! Tiếp tục đi!! Anh hai à... Ôm lấy Vũ Phong đi - cô đã tỉnh rồi đấy.... mắt thì mờ mờ hồ hồ, cố gắng không quá lơ đãng để được coi rõ nét hơn. Thấy tay Hàn Minh động đây tính đưa lên thì cô cứ thờ theo nhịp

- Tôi vào phòng đây!! - Hàn Minh vội vã rút tay lại và đứng lên bất thành linh

- Trời ạ... Thiếu chút nữa là có cảnh nóng rồi!! - cô tự nhiên mất trí mà bật dậy hét to không thể tả

Hàn Minh mở to mắt, dần quay đầu lại với cặp mắt mở to hết cỡ gần như không chớp. Đây thực sự mới là biểu cảm kinh dị nhất mà Vũ Phong từng thấy. Dù cậu không hiểu cảnh nóng là gì nhưng nhìn khuôn mặt ghê rợn của anh thì cậu nó cũng không hay ho gì để hỏi

Chỉ ba giây... Mọi thứ xung quanh lại tiếp tục trở về quỹ đạo vốn có...

- Đừng có đánh nhau nữa mà!! - Vũ Phong tóm tay Hàn Minh mà kéo ngược ra sau

- Cậu thả tôi ra... Tôi còn chưa tính sổ chuyện lúc nãy - Hàn Minh nổi nóng, vùng vằng

- Ple... Dám thì bước chân vào phòng em đi!! - Quyền Tú đứng trước cửa phòng và vỗ mông mình như khiêu khích anh

Hàn Minh ứ họng ngay tức khắc. Quyền Tú nhếch mép cười gian xảo và đi vào phòng... Vũ Phong thấy anh ngồi thụp xuống đất, còn cô thì cười ẩn ý nên cậu gỡ đầu, trung ra cái bộ mặt ngô nghê nhìn Hàn Minh

- Dù ta từng ở trong đó nhưng không để ý mấy... Có gì trong phòng Quyền Tú mà ngại lại sợ như vậy??

- Tôi khuyên cậu... Đừng bao giờ mở cánh cửa đó ra và chú ý xung quanh căn phòng đó... Một khi cậu đã nhìn thấy thì tôi thề là cậu sẽ phải ám ảnh cả đời đấy - Hàn Minh rùng mình một cái rồi đặt tay lên vai Vũ Phong nói bằng giọng khẩn khoản

Dù không biết nhưng có vẻ đáng sợ. Cậu liền gạt đầu và chìa ánh mắt kinh sợ đến căn phòng của cô. Cậu có cảm giác như đằng sau cánh cửa ấy có âm khí đang tìm cách lan tỏa ra ngoài. Không hiểu nhưng cậu cứ tưởng tượng ra căn phòng có tà khí và cô cứ nở một nụ cười ma mãnh ở trong đó... Đúng là càng nghĩ càng thấy sợ

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Vũ Phong này... Cậu cũng phải có chứng minh nhân dân, hộ khẩu chứ nhỉ?? - Hàn Minh đang rảnh rỗi liền búng tay nhìn cậu

- Cái đó?? Quan trọng lắm sao? - Vũ Phong mãi coi phim nên khi anh hỏi thì mắt không rời ti vi

- Ủ! Không có là cậu trở thành tội phạm bị tù đầy ngay tức khắc - anh hùng hổ đe dọa, ánh mắt chột sác lên trông thấy

Ồi giờ... Khỏi nói, Vũ Phong chẳng còn nhìn ti vi được nữa. Về mặt hốt hoảng, lo sợ hiện rõ, cứ lắp bắp cái gì đó mà không nói ra được, mắt ứ nước luôn mới ghê. Anh chột bum miệng cười, nhìn cậu như cái bánh bao biết khóc ấy, dễ thương cực kì

Thấy Hàn Minh cười thì Vũ Phong chợt nhận ra là mình bị lừa. Cậu lao vào đánh anh túi bụi, mắt thì trào nước, miệng thì oang oang chửi rủa

- Tên Hàn Minh chết tiệt... Ngươi lừa ta... Ngươi chọc ta... Ngươi chết đi

- Ấy..ấy... nó quan trọng mà!! - anh đỡ những cú đấm yếu ớt đó, vừa nhe răng cười vừa hé mắt nhìn biểu cảm của cậu

Vũ Phong ngưng đánh nhưng môi bặm lại, nhìn ra chỗ khác, mắt sưng đỏ vì bị hù dọa đến khóc. Hàn Minh biết giờ có nói thế nào thì cậu cũng không tin nên vội chạy vào phòng và cầm ra 1 tấm thẻ và chìa ra cho cậu. Vũ Phong nhìn vào tấm thẻ, lại nhìn Hàn Minh, nhìn đi nhìn lại hơn chục lần... cậu cầm tấm thẻ và cười phá lên

- Á...haha... Hàn Minh... đây là ngươi sao??

Tấm thẻ đó là chứng minh nhân dân của Hàn Minh, anh gỡ má và quay ra chỗ khác để Vũ Phong không thấy khuôn mặt cả chua chín của mình. Ai chụp

anh thế để dán vào đó mà không lạ, có chỉnh sửa gì đâu mà không như quái vật cơ chứ. Hồi đó anh để tóc mái ngắn, nhìn như thẳng ngắn tàu

Vũ Phong nhìn anh bây giờ đẹp trai, phong độ thế này, nhìn anh thì cậu nhận ra đôi mắt của anh, cậu nhìn thấy tấm ảnh đó và ngoài đời thực sự như hai người khác nhau. Ôm bụng cười đến nổi chảy cả nước mắt

- Đến khi cậu làm chứng minh thì cậu cũng te tua giống tôi thôi - thấy quá đủ nên Hàn Minh giật phắt lại tấm thẻ và nhìn cậu đầy thách thức

- Ta sẽ đẹp như trong gương cho người coi - Vũ Phong lại để căn bệnh ảo tưởng bộc phát mà nhìn anh đầy khinh miệt

Đúng lúc đó thì cô vừa đi học về. Mới mở được cái cửa là cô ném cặp sách đó và tự động lăn vào phòng và đóng cửa không nói một lời. Vũ Phong nhìn theo đó mà chỉ tay, Hàn Minh chỉ lắc đầu và nhún vai. Tính mới nhớ ra dạo này anh nghĩ hơi nhiều, nếu không sự xuất hiện của Vũ Phong thì đừng hòng anh về lúc 5h chiều, chẳng hiểu nhưng bây giờ anh lại thích về sớm hơn bình thường. Ngược lại với anh là Quyền Tú, dù chỉ học sáng đến trưa nhưng dạo này cô lại đi tới sập tới mới về, lúc về thì cứ tình trạng vật vờ hoặc như lúc này vừa thấy

Hàn Minh cũng chú ý đến điểm này nhưng chưa có dịp nói chuyện. Chỉ ít thì việc này đã kéo dài cả tháng nay rồi. Mỗi lần ăn cơm thì cô đều lấy cơm và bỏ về phòng, anh thấy cô đang toan tính cái gì đó mà không rõ. Có hôm anh còn nghe cô lầm bầm tính tiền gì trong phòng nhưng do giọng cô âm bình quá nên anh không dám nghe nữa

- Dạo này em ấy không nói chuyện với tôi!! - Vũ Phong xụ mặt, rầu rầu khẽ liếc về cánh cửa im lìm kia

- Con bé đang tính toán gì đấy thôi.. Cậu cứ suy nghĩ lung tung - Hàn Minh vội ngồi xuống và xua tay ngay lập tức

Sở dĩ Vũ Phong có thể xưng em xưng tôi là vì Hàn Minh quá mệt với cách nói chuyện đầy hán văn nên đã mua luôn cả đồng từ điển và nhồi nhét những thứ hiện đại vào đầu cậu, khiến cậu bị Việt hóa. Riêng mỗi cơn tóc là dài mãi, lúc nào cũng búi lên ít phần tạo tính cổ trang

Lúc đầu hàn Minh cứ nhìn thấy Vũ Phong mặc quần jean, áo phông của con trai mà để tóc dài thì anh không nhìn được cười, anh cười mà cũng chọc điên cậu lên được. Nhìn dần rết giờ anh cảm thấy bình thường như chuyện thường ngày ở huyện

- Mai tôi nghĩ để đưa cậu đi!! Suốt ngày ở nhà cũng chán... Tiện tôi đưa cậu đi tham quan vài chỗ cho vui - Hàn Minh lại búng tay và nhìn cậu cười toe toét

- Vậy cũng được.... - Vũ Phong cũng gật gù, cậu cảm thấy buồn khi Quyền Tú cứ nhốt mình trong phòng

- Đừng có suy nghĩ lung tung nữa - anh thừa biết cậu đang nghĩ gì, cậu dễ đoán quá mà

Vũ Phong cũng cười lại cho anh vui lòng. Vì dạo này Quyền Tú hay xử sự kì lạ nên anh cũng dần trở thành đầu bếp chính. Vũ Phong cũng xắn sát lại để phụ. Lúc đầu vì tư tưởng phong kiến cho rằng việc nấu ăn là của đàn bà con gái nên Vũ Phong cứ ngồi chỉnh ỉnh một cục mặt kệ cho anh muốn làm gì thì làm. Nhưng như đã nói là Vũ Phong dần bị tư tưởng hóa nên cũng bắt đầu tập tành phụ bếp

Ting - có tiếng chuông cửa

- Rửa tay rồi ra mở cửa giùm tôi đi... Tôi bận tay rồi!! - Hàn Minh hất cằm về phía Vũ Phong, tay anh không ngừng đảo món xào trên bếp kia

Tiếng chuông cửa cứ tiếp tục kêu inh ỏi, nó khiến Vũ Phong chỉ muốn tìm đến kẻ đã sáng chế ra loại âm thanh nhức đầu này mà đập cho người đó một trận. Lon ton chạy ra trong bộ dạng hốt hải mà khiến Hàn Minh nhà ta phải bật cười

- Ô..la!! Lâu không gặp, anh Vũ Phong - một giọng nói trầm đặc cất lên với nụ cười đến rợn gáy còn ai khác ngoài Vinh Huy hẳn đây

- C..hào!! - Vũ Phong giật người mà né qua một bên

Vinh Huy khẽ nhìn cậu với ánh mắt sắc lẹm, nó cứ như con dao kề cổ cậu vậy, chỉ cần một động thái sai thì cậu sẽ bị nó cứa vào không thương tiếc vậy... Hấn vào nhà và ngó nghiêng tìm người và đu bám vào tường

- Ai da... Người đàn ông đang đây sao?? Anh Hàn Minh!! - hấn cười rồi vọng vào bếp

- A.. Vinh Huy hả?? Anh sắp xong rồi, ở lại ăn cơm chung cho vui - Hàn Minh vội quay lại cười, cũng lâu rồi anh không thấy hấn qua nhà chơi

- Em đến đưa vợ Quyền Tú để quên thôi... mà cậu ấy đâu rồi anh... - Vinh Huy liếc mắt hết nhà cũng không thấy bóng dáng cô đâu

- Ở trong phòng rồi... Dạo này con bé lạ lắm, đi từ sáng tới chiều tối về. Mỗi lần về là rúc vào phòng, nhìn mặt môi lắm. Em biết gì không?? - Hàn Minh chống nạnh nhìn về cánh cửa im lìm rồi lại nhìn hấn

Vinh Huy liếc nhanh qua phòng cô vội cắn môi như tính toán gì đó rồi nhanh chóng cười nhẹ và lắc đầu với anh. Hàn Minh vội thở dài rồi tiếp tục nấu nướng

- Huy này... Dạo gần đây thấy em không hay ghé qua chơi. Bộ hai đứa giận nhau sao??

- Nào có... Em để vở trên bàn... Nhà có chút việc nên em xin phép - Vinh Huy đặt vở lên bàn khách và nhanh chóng chạy về

Vũ Phong lúc này có thấy trước khi chạy đi thì Vinh Huy có nghiêng răng và lăm bắm gì đó mà không tạo thành tiếng. Cậu không hiểu nhưng cứ mỗi lần gặp hắn là tay chân cậu như bị khóa chặt và chịu sự điều khiển của hắn. Ánh mắt như xiềng xích vậy!!

- Nghĩ gì đấy... Mau mau đóng cửa rồi ăn cơm - Hàn Minh nhanh vỗ vai cậu rồi rào bước gõ cửa phòng cô

Cậu thức tỉnh, suy nghĩ mấy chuyện đó khiến cậu càng căng thẳng nên tạm thời vứt nó vào một xó đã. Hôm nay cô đã chịu ngồi vào bàn ăn nhưng không khí xung quanh cô chợt trở nên u ám

Nhanh chóng kết thúc bữa ăn và trở lại căn phòng. Không lẽ sự xuất hiện của cậu khiến cô khó chịu đến thế sao?? Thái độ của cô đã nhận về ánh mắt không mấy hài lòng của Hàn Minh. Cứ thế này có ngày anh sẽ cãi nhau với cô thật chứ chẳng đùa, anh thiếu kiềm chế và anh biết điều đó nên trước khi anh nổi điên vì nhần nhện thì mong sao cô có thể cho anh một lời giải thích rõ ràng về những thái độ kì quặc này

Vũ Phong nhìn thấy anh như muốn giết người nên vội vàng gấp nhiều đồ ăn cho anh. Nhiều đến nỗi không còn nhìn thấy cơm đâu nữa.. Anh nhìn bát cơm của mình, lần này là môi bị co giật, chống tay và chỉ xuống bát cơm của mình nhìn cậu

- Cậu nghĩ tôi là heo sao??

- Ăn nhiều cho khỏe!! - cậu ngậm đầu cười xuề

Hàn Minh lập tức cúi mặt mà ăn khiến cho Vũ Phong ngây người, anh đang xáo trộn cả ý nghĩ đây: Mẹ nó... Lúc này mình thấy trái tim vậy quanh cậu ta mới ghê.... Đạo này mắc cái giống gì mà toàn là tưởng tượng ra mấy cái tào lao

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

~ Ngày hôm sau~

- Mời Vũ Phong đến ô thứ hai...- tiếng thông báo được phát qua loa

Hàn Minh nắm tay Vũ Phong và kéo ra ô cửa số hai, người phụ nữ mặc quân phục nhìn anh và cậu. Sau đó chìa ra tấm chứng minh nhân dân không như mới làm mà như đã cầm nhiều năm

- May có người tốt đem trả đây... Không cần phải làm cái mới đâu - cô gái ấy cười và trao lại tấm thẻ

Hàn Minh né qua một bên để người khác làm việc. Anh gãi đầu nhìn cậu rồi nhìn tấm thẻ ấy... Lúc cậu phi ra từ cuốn sách không lẽ có khuyến mại luôn cả quốc tịch, hộ chiếu, chứng minh nhân dân luôn sao?? Tóc dài y hệt như bên ngoài luôn, có địa chỉ thường trú là địa chỉ nhà anh

- Tôi phải làm quen với việc kì quặc này sao?? - Hàn Minh xoa vầng thái dương mà nhìn tấm thẻ ấy

- Có chuyện gì sao?? - Vũ phong nấn ná lại gần, trưng ra bộ mặt ngây thơ như nai tơ

- Không có gì... Tôi chờ cậu đi chơi - Hàn Minh xua tay rồi cười với Hàn Phong

Rong ruổi với chiếc xe máy kia, anh có cảm giác như người đi đường cứ nhìn anh một cách khó hiểu. Đến lúc thấy có người chỉ trỏ dưới người anh thì anh mới nhìn xuống... Vấn đề khiến anh làm tâm điểm đó là Vũ Phong cứ bám chặt lấy eo anh không buông. Nhìn ngoài thì có vẻ bình thường, nhưng các vị cứ thử ngồi vào chỗ của anh xem có muốn hét ra hay không khi tay của cậu cứ run bần bật như đứa trẻ lần đầu đi xe máy mà sợ bị rớt xuống vậy.. Kệ cha... Mấy người muốn nghĩ gì thì nghĩ!! - anh tặc lưỡi rồi mặc kệ những ánh mắt kia

- Oa.... Đẹp quá!! - một tách capuchino có vẽ hình trên bề mặt thì Vũ Phong cười toe toét, mắt long lanh nhìn chăm chăm

- Quay lên uống mới ngon! - Hàn Minh vói về mặt thân nhiên, cầm muống và phá tan nát hình vẽ trên bề mặt

- Ng..ngươi..Ngươi... - cậu lú lười nhìn tuyệt tác bị phá hoại không thương tiếc

Vũ Phong lại nhìn Hàn Minh với đôi mắt ủy khuất. Thấy cậu rũ rượi thì anh chống cằm nhìn cậu và đẩy thành quả của mình cho cậu

- Nhìn gì?? Không lẽ cứ ngắm mà không uống!!

- Xí...- có phần đúng nên cậu nhấp 1 ngụm

Hàn Minh phụt cười với hành động đó và chợt anh lại nhận ra bao nhiêu đôi mắt trong quán đều chĩa vào anh và Vũ Phong. Hàn Minh liếc một lượt khiến cho ai cũng tránh ánh mắt của mình ra chỗ khác, anh chẳng hiểu mọi người lại nhìn anh với ánh mắt kì lạ đó nữa

Đi long nhong ở hàng quán hết ngày thì cả hai lại lộn nhau về nhà. ... Thấy cô đang tự rửa chén thì đoán rằng cô đã ăn trước. Hàn Minh vừa tắm xong lại soạn sửa ngồi chờ Vũ Phong. Cậu vừa bận đồ thì anh vội lấy cái áo khoác choàng qua người cậu rồi kéo tay cậu đi

- Ô..ơ... Còn em ấy?? - Vũ Phong chỉ tay vào nhà, mặt ngơ ngác nhìn anh

- Kệ con bé... Buổi tối ở đây nhộn nhịp lắm!! - Hàn Minh tặc lưỡi rồi kéo cậu ngồi lên xe và phóng nhanh

Quyền Tú thấy Hàn Minh phóng như bay cùng với Vũ Phong mà vội cười. Cô thấy đã đi được khoảng năm phút thì liền chui vào phòng, mở loa thật to và ngồi đó rửa mặt bằng những phim gay tích tụ nhiều ngày chưa coi. Ngồi đó thỏa mãn với sở thích, cô vẫn đang tính toán cái gì đó trong đầu... Đáo mắt một lúc thì cô nhếch mép cười, tắt máy và lúi và lúi thật bực từ trong tù ra...

Trong lúc cô đang toan tính cái gì đó thì Hàn Minh với Vũ Phong đang rong ruổi tại các hàng rong ngoài vỉa hè... Vũ Phong như đứa trẻ lần đầu được đi chơi, ánh sáng màu chớp chớp của những bóng đèn nháy thực sự đã thu hút được cậu

Bây giờ thì lại chui vào khu vui chơi, nghĩ gì khi hai thằng con trai ngồi trên vòng quay. Lúc vòng quay bắt đầu chuyển động thì Vũ Phong có phần sợ hãi nhưng anh đã trấn an được cậu bằng cái nắm tay. Khi lên đến độ cao nhất thì cậu có thể chiêm ngưỡng được tất cả sự náo nhiệt của thành phố và được thấy vầng trăng một cách rõ nét nhất

Khuôn mặt cậu như được ánh trăng soi rọi lên, ánh mắt cậu phản chiếu lại ánh trăng trông rất có hồn. Hàn Minh nhìn như không thể dứt ra được. Vũ Phong nhìn anh và cười

- Hôm nay tôi thực sự rất vui!!

Mọc nó! Kiểu quý gì cũng thấy cậu ta đáng yêu là sao?? - Hàn Minh đỏ mặt và quay đi chỗ khác ngay lập tức

- Anh bị sao đấy?? - Vũ Phong thấy lạ nên sấn tới

- Đứng!! Ngồi yên đó đi - Hàn Minh bắt đầu giằng co với Vũ Phong

Hai người lục đục trên đó hoài, có thằng nhóc ở dưới chỉ lên và giật áo mẹ mình

- Hai anh chị đó đang làm gì vậy mẹ??

- A... Đùa yêu đấy con... - bà mẹ nhìn lên rồi cười

Lúc hai người xuống tới nơi thì bà mẹ ấy mới nhìn lại Vũ Phong, hóa ra cậu ta để tóc dài làm cho mọi người nhìn từ xa tưởng là con gái

- Hàn Minh! Hàn Minh!! Cục xộp xộp này là gì vậy?? - Vũ Phong chạy le te ra người bán hàng và chỉ vào cục bông bênh, màu hồng

- Kẹo bông đấy!! - Hàn Minh trả tiền và lấy một cái đưa cho Vũ Phong - Ăn đi... Ngon lắm

Vũ Phong lại lấp lánh nhìn cây kẹo bông đó... Chưa kịp thưởng thức thì Hàn Minh đưa miệng xé lấy 1 miếng, sợi bông kéo dài. Hàn Minh cứ ngậm dần vào miệng

- Ăn thử đi!! - vừa ăn anh vừa nói làm giọng rất khó nghe

Vâng... Vũ Phong nhà ta cứ tưởng anh đang nói về miếng kẹo bông dài trên miệng nên Vũ Phong không ngần ngại mà nhón chân lên ngậm hết những gì còn lại... Hàn Minh điếng người, chút nữa thôi là hai người hôn nhau rồi

Vũ Phong vẫn như đứa trẻ, miếng kẹo bông vừa vào miệng là đã tan ngay khiến cậu thích thú, xé mấy miếng nữa và ăn nghiêng ngáu. Ăn xong còn có vài vệt bông còn vương trên mép của cậu nữa cơ... Hàn Minh nhìn theo đó mà cười, đưa tay lên miết nhẹ và liếm ngón tay vừa mới miết trên mép cậu

- Nhìn gì?? Đi chơi thôi! - Hàn Minh thấy Vũ Phong cứ nhìn nên anh chẹp miệng và bả vai cậu lúi đi

Đi tới đâu thì Vũ Phong và Hàn Minh cũng là tâm điểm của mọi ánh mắt. Nhìn sơ qua thì cũng phải nói giống trai gái đi với nhau nhưng khi nhìn lại cậu thì sai hoàn toàn. Con gái ai đòi mặc đồ con trai, để tóc dài, và không có một chút ngực nào. Vũ Phong ngây thơ bây giờ mới nhận những ánh mắt kì lạ đó, cậu bắt đầu e dè nhìn xung quanh, mọi người đều nhìn cậu và cư xử kì lạ

- Trông tôi lạ lắm sao??

- Gì?? - Hàn Minh nghe Vũ Phong hỏi lạ nên nhún mày

- Mọi người cứ nhìn tôi kìa!! - Vũ Phong lấy tay gãi má, ái ngại nhìn xung quanh

Hàn Minh ngay lập tức quét ánh mắt giết người như ra-đa. Khi thấy mọi người đều lẩn ánh mắt của mình về chỗ khác thì anh cúi thấp người và cười với

Vũ Phong. Tay anh bắt chợt đặt lên đầu cậu và xoa nhẹ

- Nhìn xung quanh đi.. có ai nhìn đâu! Do mệt nên có cảm giác đó thôi... Nghỉ tí nhé!!

- Ủ... - Vũ Phong nhìn xung quanh y như lời anh nói, cậu chu chu mỏ rồi gật đầu với anh

Vũ Phong được mở rộng tầm mắt... trong đồ ăn... Cậu cứ thấy món nào bắt mắt là gọi không ngừng nghỉ, cốt yếu chỉ để ngấm. Và Hàn Minh tất nhiên là người phá hoại, làm cho món ăn đó nát bầy ngay khi cậu vừa thích thú sau hai giây, đương nhiên anh cũng là người trả tiền nên anh có quyền phá.. Anh nghĩ thế đấy!! Ai ý kiến nào??

- Cũng trễ rồi... Về thôi!! - Hàn Minh ngó điện thoại và đứng lên nhanh chóng

- N..ngươi..À không.. chỉ tôi cách coi mấy cái vạch đó với! - Vũ Phong chạy theo và ngó vào màn hình có đồng hồ điện tử

Hàn Minh nhìn vào màn hình, bấy lâu nay lo Việt hóa, hiện đại hóa quá nên quên mất giờ giấc hóa cũng không kém quan trọng... Anh chỉ từng li từng tí, lúc Vũ Phong tiếp thu thì anh phải hỏi lại để biết chắc... Trông chẳng khác gì thầy với trò

Lúc vi vu trên đường về, Hàn Minh cảm nhận được đôi tay đang ôm chặt lấy anh mà run bần bật kia... Dừng xe mà quay lại nhìn cậu, nhìn một hồi thì anh nhưn nầy nhìn cậu

- Áo khoác tôi đưa cậu đâu??

- Áo...Áo...A... Tôi để quên ở tiệm bánh lúc nãy rồi!! Mau mau quay lại lấy!! - Vũ Phong nhắm một lúc thì mới hốt hoảng

- Thôi bỏ đi... Giờ người ta cũng đẹp tiệm luôn rồi... Mai tôi lấy - Hàn Minh thở dài rồi xua tay - Mặc vào đi! - Hàn Minh đưa áo khoác của mình cho Vũ Phong

- Nhưng.. Ngươi sẽ lạnh!! - Vũ Phong ngó người nhìn Hàn Minh

Anh quay lại và nhún ga đi. Nhanh chóng mặc áo khoác của Hàn Minh vào và có chút ái ngại. Cậu đúng là đồ ngốc!! Có cái áo cũng quên... Cậu nẩy ra một ý quái đản hơn bao giờ hết... Cởi áo và khoác ngược lên người Hàn Minh, hai cánh tay áo thì cột ngược ra sau lưng anh. Vũ Phong luồn vào bên trong áo khoác và ôm chặt lấy anh

- Thế này tốt hơn!!

Hàn Minh biết là Vũ Phong muốn tốt cho cả hai nhưng không phải theo cái cách quái dị như thế này... Đâu ra cái kiểu ăn mặc thời thượng thế này cơ chứ?? Đứng là cậu toàn làm những thứ mà người khác không dám nghĩ đến

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

- Đạo này em ấy cứ thích đóng cửa phòng nhĩ?? Chả thấy tắm hơi đâu, lúc nào cũng khóa!! - Vũ Phong ngồi trong phòng khách ngó qua cửa đối diện

- Kệ con bé... Không lâu được nữa đâu - Hàn Minh ngồi đó coi ti vi và tặc lưỡi

Hơn một tuần chẳng thấy tắm hơi cô đâu, chỉ biết phòng khóa chặt. Có lên trường xem sao nhưng cô vẫn đi học đều đặn, chỉ ít thì không đánh nhau nữa. Khóa phòng thì anh đoán chắc là cô vừa mới tìm được bộ phim ấy ấy gì gay gay để coi mà ngại cảm không muốn ai phát hiện nên khóa trái chứ gì? Hàn Minh chợt vừa suy nghĩ vừa tự phát thứ ánh sáng gọi là tự tin vào suy nghĩ hiểu em gái của mình tới nỗi Vũ Phong phải nhích ra xa

- Có ổn không?? Con bé không tính ăn uống gì sao?? - Vũ Phong hơi lo lắng cho Quyền Tú

- Lúc cậu với tôi ngủ là lúc con bé ăn cơm đấy!! - Hàn Minh nói như anh biết hết lịch trình của cô - Thôi tôi ngủ trước!! Tí nữa ngủ nhớ tắt đèn nha!!

Hàn Minh ngáp dài ngáp ngắn mà vào phòng ngủ, để cửa mở tiện cho Vũ Phong ra vào. Cậu cứ ngồi đó mặt söt söt sáng nhìn vào cánh cửa đóng im lìm đó....

~ Ngày hôm sau~

- Oa... Mệt quá!! - Hàn Minh đánh răng rửa mặt xong vẫn còn ngáp lên ngáp xuống và chậm rãi đi ra phòng khách - U..Ồi..Mẹ ơi!!

Vũ Phong mắt thâm quầng nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cô cả đêm không ngủ. Hàn Minh như tỉnh ngủ khi thấy cậu xụi lơ như thế, đúng là mạnh

hơn cả cà phê ban sáng nữa

- Vũ Phong! Cậu tính dọa chết tôi sao??

- Không... Tôi thức cả đêm... Em ấy không ra lấy com... Giờ cũng sắp trễ mà không thấy em ấy ra soạn sửa... - Vũ Phong nói như người mất hồn

Hàn Minh nhìn theo đó mà rung mình, cái gì mà cậu còn kinh hơn cả thầy ma thế này.... Vợ vớ lấy cái gối và lôi ra một cái chăn dưới ghế. Nhẹ nhàng đẩy Vũ Phong nằm xuống và lại đưa tay lên đầu Vũ Phong mà xoa

- Ngủ đi... Tôi sẽ gọi con bé dậy

Y như giọng nói của anh là liều thuốc ngủ, Vũ Phong lim dim và chìm vào giấc ngủ ngay lập tức. Hàn Minh thấy cậu say giấc nên gõ cửa khe khẽ phòng cô, không thấy trả lời nên anh vội nói nhỏ

- Ra đây đi... Xem gì trong đó mà nghiền thế?? Quyền Tú!! Tại em mà Vũ Phong mất ăn mất ngủ đấy

Không thấy dấu hiệu trả lời, anh bắt đầu thấy nghi ngờ về sự biến mất của cô. Anh vội lấy chìa khóa sơ cua, vừa mở cửa vừa kiên quyết cho rằng suy nghĩ chợt thoáng qua lúc nãy chỉ là sai lầm... Vâng. Lần này suy nghĩ của anh không hề sai...

Căn phòng trống trơn, những tấm áp phích, sách vở, quần áo của cô đều bốc hơi... Nếu như bình thường thì Hàn Minh đây sẽ hét lên và cuống quýt đi tìm cô ngay lập tức. Nhưng bây giờ tính hết lên thì Vũ Phong trở mình nhăn nhó, anh khẽ tiếng rồi nhanh chóng đi ra ngoài và quên khóa cửa

Ngay khi anh vừa đi ra khỏi nhà thì Vinh Huy từ bên bờ rào nhảy qua, mở cửa và chạy đến căn phòng của cô... Trống trơn!! Tuyệt nhiên không còn gì sót lại... Máy ngày nay hẳn thấy cô đi ngược hướng về nhà là nghi lắm, có hỏi nhưng bạn cùng lớp che chắn cho cô nói rằng cô đến chơi nhà bạn nào mới quen

Hắn lia ánh mắt về người đang ngủ ngon trên ghế sofa không màng thế sự kia. Chậm rãi bước tới chỗ cậu, vươn tay khẽ sát cổ cậu... Bàn tay hắn ngày càng gần với cổ của cậu...

- Ừm... Quyền Tú... Anh chờ em cả đêm... Sao bây giờ mới về?? - Vũ Phong chợt giật người rồi nói mớ, tay nắm chặt vào tay hắn

Nhanh chóng gỡ tay Vũ Phong ra khỏi tay mình, hắn vội vàng đứng lên, lắc đầu nguầy nguậy. Không liên quan tới anh ấy!! Vũ Phong!! Lần này coi như sự tốt lành cứu lấy anh!!.. Vinh Huy chạy nhanh ra khỏi nhà và chốt cửa cẩn thận

Đúng lúc ấy thì Vũ Phong bật dậy thờ hồn hên, cậu thức từ lúc Hàn Minh chạy ra khỏi nhà, tính dậy dọn dẹp một chút nhưng khi nghe tiếng động nên cậu lại nằm yên đó. Cái lúc mà Vinh Huy khẽ tay sát cổ cậu là cậu không bình tĩnh nổi, vội nghĩ ra kẻ rồi nói mớ. Ai dè mà hắn thả cậu ra thật... Lỡ cậu ngủ say chắc hẳn ta sẽ bóp chết cậu rồi.. Động cơ là gì vẫn chưa rõ nhưng rõ ràng là hắn có hiềm khích với cậu nên nhất định phải tránh xa

Vũ Phong cũng như Hàn Minh, cũng ngạc nhiên và hoảng loạn khi thấy phòng cô trống trơn... Cậu cứ đi qua đi lại liên tục trong nhà. Muốn ra ngoài đó tìm cô nhưng khổ nỗi là lạ đường xá, quay quay một lúc thì chắc không biết đường về...

Cạch- tiếng mở cửa làm Vũ Phong giật mình và chạy ra.. Hàn Minh ngạc nhiên khi thấy cậu chạy ra

- Tôi tưởng cậu vẫn ngủ

- Ngủ gì giờ này... Tìm được Quyền Tú chưa?? - Vũ Phong nhăn nhó nhìn anh và lo lắng hỏi nhanh

- Chưa.. Ô mà sao cậu biết?? - anh lắc đầu rồi quay lại hỏi ngay

- Tưởng ta ngu chắc?? Thấy phòng trống kia! - Vũ Phong chống nạnh chỉ về đằng sau - Mà có phải tại tôi mà...

Chưa kịp nói hết câu thì đã bị Hàn Minh sấn cho một cái ngay trán... Cậu nhắm tịt mắt, anh còn sấn thêm vài cái nữa cho bổ tức. Đến khi trán cậu đỏ lừ thì Hàn Minh mới tha cho cậu. Mắt cậu lại ứa nước khi sờ đến cái trán tội nghiệp của mình

- Sao đánh ta??

- Đánh cho cái suy nghĩ tào lao của cậu biến mất... Đây đâu phải lần đầu con bé tự ý ra khỏi nhà đâu - Hàn Minh bắt đầu lấy điện thoại ra bấm và gọi điện

Hàn Minh đặt tay lên đầu Vũ Phong và vuốt tóc cậu, thế mà cậu cũng đứng yên như một con mèo ngoan ngoãn. Hàn Minh vừa nói chuyện điện thoại vừa vuốt mái tóc dài của Vũ Phong

- Vinh Huy... à!!

Nghe đến tên hắn thì Vũ Phong có chút giật mình, Hàn Minh nhìn xuống cậu rồi nhướn mày. Cậu vội vã lắc đầu và không nói gì, anh thấy cậu hơi lạ nhưng cũng tập trung lại để nói chuyện

- Quyền Tú vẫn đi học phải không?? - Hàn Minh tiếp tục cậu chuyện

- Vâng... Sao vậy anh?? - Vinh Huy đã tới trường và vờ như chưa biết chuyện gì

- Ra về em tóm cổ con bé về đây giùm anh... Con bé lại ôm đồ bỏ chạy rồi!! - Hàn Minh cười nhưng sát khí lần tỏa, cứ ngỡ có kèm cả sấm sét bên tai

- Nữa sao anh?? Em sẽ mang cậu ấy về - Vinh Huy vờ ngạc nhiên rồi cúp máy nhanh chóng

Hàn Minh dứt điện thoại vào túi và thở dài nhìn vào căn phòng trống rỗng đó... Vũ Phong khều khều vạt áo của anh, khi anh cúi xuống nhưn mảy thì bị cậu đá một phá ngay chân

- Sao cậu đánh tôi?? - Hàn Minh bắt đầu nổi quạu, ôm cái chân yêu của mình

- Nãy giờ vuốt tóc nữa.. Rồi hết rồi!! - Vũ Phong phồng má chỉnh lại mái tóc của mình

Hàn Minh lúc này mới ngó ra, nãy giờ cậu để anh nghịch tóc chắc cũng bực lắm rồi... Thấy cậu cứ loay hoay gỡ tóc rồi mà nhìn dễ thương kinh khủng. Anh cười đi vào phòng tắm ra cái lược rồi ra so-pha ngồi

- Ra đây... Tôi chải cho!! - Hàn Minh vẫy tay kêu Vũ Phong

Cậu nhìn anh rồi cũng le te ngồi xuống chỗ anh để anh chải tóc cho mình... Giờ cậu mới để ý là tay anh rất ấm, nhẹ nhàng... Đây chỉ là khúc dạo đầu... phần sau thì

- A...A...A... Tóc của ta... - Vũ Phong gào thét vì Hàn Minh không chịu gỡ từng chút mà cứ đoạn nào rồi thì đưa lược vào giật mạnh bạo

- Cậu ngồi yên đi!! - Hàn Minh khờ sở giật lược và cố gắng giữ nguyên vị trí của Vũ Phong

Việc chải tóc cũng mất hơn 10 phút với những cọng tóc vương vãi khắp nhà, trên so-pha, thậm chí trên người của Hàn Minh và Vũ Phong. Anh thì nằm đó thờ phỉ phò cứ như việc chải tóc rất cực nhọc, cậu thì ngồi gom hết số tóc mà khóc không ra nước mắt

Cậu nhìn đồng tóc vừa gom và nhìn anh bằng ánh mắt có lửa điện. Sau đó thì không nói không rằng mà trèo lên người và bóp cổ anh

- Tên đầu hủ thối này... Tóc ta là tóc vàng tóc bạc nghe chưa?? Sao nguoi dám làm nó rơi vãi xuống nền đất kia!!

- Ặc..ec... Tôi chết thật giờ!! - Hàn Minh vung tay vung chân mà xanh hết cả mặt

- Chết...Đi... Chết đi!! - Vũ Phong vẫn ánh mắt tóe lửa đó mà cứ nhún nhún lên người anh

Cạch...- tiếng mở cửa nhưng hai người không nghe mà vẫn tiếp tục... Vinh Huy vịn cổ Quyền Tú vừa đi vào thì thấy cái cảnh gì thế này!!

Nhún..Nhún... Hấn vội quay đi chỗ khác còn cô thì cứ nhìn chăm chăm vào đó... Vũ Phong và Hàn Minh ngưng mọi hoạt động khi thấy hai đứa hai biểu hiện khác nhau đứng trước mặt mình

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Đứng hình vài giây thì Vũ Phong nhảy xuống, mặt e then nhìn Quyền Tú và Vinh Huy, y như thiếu nữ mới lớn ấy.. Hàn Minh có phần tỉnh hơn khi chỉnh lại quần áo và vuốt lại tóc của mình, khuôn mặt rõ là không có biểu cảm nhưng má anh đang hồng hồng là cái quái gì thế??

- Anh tưởng chút nữa em mới đưa Quyền Tú về!! - Hàn Minh quay qua nói chuyện với Vinh Huy rất bình thường

Ba người hóa đá với cái thái độ bình thản của anh. Giờ thì hiểu tại sao mà khi Vũ Phong chui từ sách ra mà lọt vào phòng của Quyền Tú mà không khiến cô hoang mang, hoảng sợ rồi đấy!! Đúng là anh em có khác

- Lần này là vì cái gì đây con bé bắt trị kia - Hàn Minh ngồi lên thành ghế so-pha, vắt chân lên.. Có ai nói lúc này anh giống một vị hoàng đế ăn chơi sa đọa chưa??

- Thích... Em lớn rồi, em tự kiếm tiền, tự lo cho bản thân được - Quyền Tú hất mặt nhìn anh... Ai cảm thấy anh giống như trên thì cô cũng y chang chẳng khác

- Con bé này!! Nít ranh còn bày đặt sao?? - Hàn Minh bật dậy mắt giương lên nhìn cô

Tưởng như cô sẽ ngênh cổ lên cãi lại nhưng không... Quyền Tú nhà ta làm mọi người sùng sốt khi nước mắt lưng tròng và sụp xuống khóc thút thít như

đưa trẻ bị giật kẹo

- Em không phải nít ranh... Em lớn rồi!!

Hàn Minh, Vũ Phong và Vinh Huy muốn rót cằm xuống đất khi cô ngồi đó vừa khóc vừa ăn vạ mới ghê... Cái kiểu này mới thấy lần đầu ở cô đấy!! Người mũi lòng đầu tiên chính là Vũ Phong, cậu đến gần rồi dụ ngọt

- Ủ.. Quyền Tú của ta lớn rồi... Không mít ướt nè!! Lớn rồi vẫn ở với anh trai cũng được mà!!

- Quyền Tú là của anh khi nào vậy?? - Vinh Huy chìa mở ra chỗ khác mà lăm bằm, hỏ hấn sắp dài như mỏ vịt rồi

- Đồ nít ranh... Mới có tí tuổi mà tập tành ở riêng cái gì?? - Hàn Minh bây giờ lại gất lên, mắt anh nhìn như mắt thú luôn chứ chẳng đùa

Nghe thế cô gái ấy lại càng gào to lên, Vũ Phong thấy thế liền sà vào ôm cô dỗ dành rồi trừng mắt với Hàn Minh ngay lập tức

- Thôi đi... Sao cứ phải nạt em ấy thế??

- Em tôi hay em cậu... - Hàn Minh bắt đầu nhướn mày, khoanh tay đứng đó

- Oa..oa... muốn làm em của anh Vũ Phong cơ... Hàn Minh là đồ chết tiệt - cắt ngang cậu đó bằng động thái gào thét và ôm lấy Vũ Phong ngay tức khắc

Vũ Phong còn cứ ngỡ Hàn Minh ác ý trong câu nói nên cứ chìa tia lửa điện vào người anh... Hàn Minh run người hứng chịu, anh muốn khóc quá!! Hàn Minh chỉ muốn Vũ Phong nhìn cô kĩ một lần thì biết... Cô vẫn còn đang nhe răng cười kia kia... Vũ Phong ơi.. Vũ Phong à... Cậu bị con bé tính ranh đó xỏ mũi rồi!!

Lúc Quyền tú chui từ phòng tắm ra thì trông cô ngổ ngáo hơn lúc ban đầu. Nếu không phải tội nghiệp cái miệng nhỏ của Vũ Phong phải ngồi đó cô thì cô cũng không đi rửa mặt làm gì.. Vội liếc Vinh Huy đang núp sau lưng Hàn Minh, không ngần ngại nhảy qua so-pha và tóm lấy hấn

- A..A... Bỏ tao ra!! Đừng có đánh nữa... Đừng là mặt!! - Vinh Huy kêu lên khi cô điên lên tóm lấy hấn

- Ôi trời!! Bỏ em ấy ra!! - thấy cô kẹp cổ thì Vũ Phong xông lên gỡ tay cô

- Anh dễ yên đó!! Ai phản em đều có hình phạt xứng đáng!! - cô trừng mắt, giờ cô không nể nang bất kì ai, mặt cô hung tợn

Vũ Phong nhìn Hàn Minh, anh đang đứng khoanh tay ở đó xem kịch hay. Vũ Phong tới cầm tay anh và khấn khoản

- Kêu Quyền Tú ngừng lại đi!!

- Tôi thua!! Con bé bắt trị rồi... Cậu đi mà trị con bé!! Không phải Quyền Tú nói cậu là anh sao?? Đâu phải tôi!! - Hàn Minh lắc đầu và gơ tay đầu hàng, thông dong đi về phòng

Vâng.. Vũ Phong bây giờ đang bị mắc kẹt giữa một người bỏ cuộc đầy oán niệm với tình anh em và một người như con thú dữ không phải muốn đụng là đụng... Quá nhức đầu nên cậu vội ngồi xuống vô đầu: Thà về trong cuốn sách vô tri vô giác còn hơn!!

Sau một lúc thì Vinh Huy lại tự soi gương bằng chế độ camera trước để hấn tiện khử trùng vết thương, chí ít thì sẹo có để lại thì trông hấn cũng ngẫu lắm đấy!! Cô thì phui tay và toan bỏ ra cửa thì Vũ Phong chặn trước cửa

- Em phải ở nhà!!

- Không thì sao! - cô nhướn mày nhìn cậu, nhìn như con nít chắc một lần vật là ngất liền đây!!

- Bộ anh ở đây là em khó chịu lắm sao?? Nếu được em có thể ném anh ra ngoài đường mà!! Anh sẽ không trách em đâu, em bỏ nhà đi như vậy anh thấy ái ngại làm sao ấy!! - Vũ Phong hết chọt hai ngón tay vào nhau rồi lại xoa gáy của mình rồi lườm lự nhìn cô

Móe!! Tiểu mỹ thụ đây mà!! Làm sao đây.... - cô nhìn bên ngoài đang vô cảm thôi chứ trong đầu biết bao nhiêu cảm xúc chẳng hạn như từa máu mũi nè... Vội thở dài và nhìn cậu

- Thứ nhất, có anh ở đây vẫn vui hơn là chỉ có hai anh em. Thứ hai, em vốn có ý nghĩ này từ rồi... Nếu anh muốn thì em có thể dẫn anh đến chỗ em chơi... Dù sao, tên Hàn Minh kia rất cần anh nên đừng có ái ngại làm gì - cô cười và nói nhỏ với cậu

- Này!! Sao anh ta thì được mà tao lại không được đến chỗ mày!?! - Vinh Huy nghe thấy thế liền gật nảy lên

Bốp - một chiếc dép đi trong nhà màu vàng chóc trên chân cô giờ đâu hiện hữu bên cạnh hấn cộng thêm dấu dép đỏ hiện trên mặt của hấn. Cô nhìn hấn một cách hung hãn và quay ra nhìn Vũ Phong với nụ cười tươi cứ như có hoa đang bay lất phất. Vũ Phong nhìn cô một lúc nhiều khuôn mặt và sắc thái nên cậu biến sắc, nhiều lúc cô thật đáng sợ

Cô lại tính quay đầu ra ngoài thì Hàn Minh từ phòng chui ra tóm lấy chân cô... Đây là tình cảnh mà Vũ Phong thấy... Quyền Tú lấy chân kia dí tay anh

ra, tay cô bám vào cửa để khỏi bị lôi đi. Hàn Minh nhà ta tóc tai như con gà rù, quyết tâm ôm chân cô, mặt mũi như đứa con nít lớn xác ăn vạ

- THÔI NGAY!! - Vũ Phong mắt kiểm soát mà hét thật to

Vinh Huy giật mình đứng lên nhìn Vũ Phong, Quyền Tú với Hàn Minh cũng tạm thời ngưng hoạt động mà giương mắt ếch nhìn cậu... Vì vài giây không chịu nổi sự hỗn loạn nên giờ cậu gánh chịu những ánh mắt quái dị này sao?? Vũ Phong vội trở lại dáng vẻ e ấp, trừng mắt xuống và gãi má

- X..xin lỗi... Tòì không cố ý hét lên đâu!!

- Wow!! Mèo con nổi giận sao?? - Hàn Minh huýt sáo và vuốt mái tóc của mình

- Hử?? - Vũ Phong rón da gà với cách ví von tào lao của anh, nghĩ gì mà cậu là mèo - Có giỏi thì nói lại mau lên!!

- Ấy... Cậu có thói hành hung từ khi nào vậy?? - Hàn Minh khi bị cậu nhào đến đánh thì vội lấy tay đỡ đòn, mặt nhăn như khi ăn ớt

Mãi với cuộc chiến với Vũ Phong thì Vinh Huy đến gần và ngồi bệt xuống đối diện anh lúc nào không hay... Hàn Minh nhìn thấy hần cười thì vội cười theo. Ngón tay của Vinh Huy chỉ ra cửa và vẫn giữ nguyên nụ cười đó

- Quyền Tú!! Đứng lại ngay!! - Hàn Minh nhìn theo hướng chỉ của hần mà nụ cười biến mất, cô đã chạy ra khỏi cửa từ lúc nào không hay

Thật hay là mọi khi thì cô hay biến dạng kèm theo cái phui mông đầy khiêu khích nhưng lần này thì cô chậm rãi quay lại. Lần này anh nhìn thấy cô không cười nữa mà là nghiêm túc, cô xoa gáy cô rồi ngồi xuống lấy điểm tựa là những ngón chân

- Em nói thật... Em thích ở một mình. Cũng muốn đợi đến khi tốt nghiệp lắm nhưng thời gian trôi chậm lắm!! Chỉ cần anh đồng ý thì anh muốn thăm em lúc nào cũng được, chỉ thăm thôi!! - Quyền Tú nhìn anh với ánh mắt rất nghiêm túc

Hàn Minh chưa bao giờ thấy cô nghiêm túc như lúc này đây. Anh biết là cô có tính tự lập từ nhỏ, chuyện gì cũng tự làm bắt lắm mới nhờ vả chút ít. Nhìn cô dứt khoát thế này anh cũng không ngỡ nhưng với một cô gái như cô, biết bao nhiêu điều rình rập bên ngoài. Anh chỉ còn mình cô, mất cô thì anh chắc chắn sẽ rất hụt hẫng, anh chỉ muốn cô đừng lớn lên nữa thôi

- Hàn Minh.. Anh đang muốn em đừng lớn nữa đúng không?? - Quyền Tú nhưn mảy mảy to

- Con bé này!! Đi guốc trong bụng anh luôn rồi!! - Hàn Minh vội cười rồi nhìn cô - Hứa với anh là có chuyện gì không ổn thì lập tức về đây được không??

- Vâng... - Quyền Tú nhẹ nhàng nói rồi đứng lên và đi chậm rãi ra ngoài và khuất sau bức tường cao kia

Hàn Minh hiện hữu ánh mắt buồn, đôi lúc anh chiều con bé quá mức rồi!! Không sớm thì muộn anh cũng đâu chăm sóc được cô nên nếu cô muốn thì anh chỉ biết ủng hộ thôi... Và cảnh tình cảm sứt sùi thế là quá đủ, anh quay lại kéo tay Vũ Phong và lật ngược tình thế, Vũ Phong đã như con cá trên thớt, cả hai tay cậu đều bị anh khóa chặt

- À..Vinh..Huy!! - Hàn Minh giờ sức nhớ ra Vinh Huy nhưng khi anh gọi thì đã không thấy bóng dáng hần đâu - Sao đi nhanh thế ta??

- Lắm bầm gì đó.. Thả ra mau lên!! - Vũ Phong nằm dưới và cựa quậy, cậu như mèo xù lông trước mặt Hàn Minh

- Gọi anh đi! Giờ Quyền Tú đi rồi, cậu sẽ nấu ăn chứ không phải tôi nghe rõ chưa? - Hàn Minh như mọc thêm răng nanh mà nhe răng cười với Vũ Phong

- A..anh...à không... Người có quyền gì chứ?? Người chẳng là cái gì sất nghe rõ chưa? - Vũ Phong lại tiếp tục cựa quậy trong vô vọng rồi uất ức nhìn anh

Rầm.....

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Lạnh quá!! Thả ta ra!! Hàn Minh!! Thả ta ra!! - Vũ Phong đập cửa ầm ầm, la hét

Số là khi Vũ Phong vừa dứt câu thì Hàn Minh nhắc bổng cậu lên và ném vào phòng, đóng chặt hết các cửa và bật cái gì đó mà cậu không biết sau đó khóa trái cửa. Cái máy trắng trắng đó cứ thổi gió lên xuống đều đặn... Lúc đầu thì cậu thấy mát lắm, nhưng được một lúc thì tất cả trở lạnh. Có đắp chăn cũng lạnh, vì chăn mỏng tanh, chắc đắp cho có lệ, càng lúc càng lạnh. Cửa sổ thì Hàn Minh khóa luôn từ bên ngoài nên không thể làm gì

- Hàn Minh!! Trương Hàn Minh.. Tên chết tiệt!! Thà ta ra!! - Vũ Phong quán chần rồi đập cửa ầm ầm

- Gọi anh đi!! Hứa là sẽ nấu ăn đi!! - Hàn Minh thông thả ngồi trên phòng khách nói vọng

- Còn lâu!! - Vũ Phong run cầm cập vì lạnh nhưng vẫn nghiêng răng hét ra

- Thế cứ ở đó đi!! - Hàn Minh vô tư coi phim, không mảy may suy nghĩ

Hàn Minh bật cái máy lạnh xuống nhiệt độ thấp nhất là 16 độ. Cứ nghĩ đến cái lúc cậu chịu làm theo những gì anh nói mà anh không thể ngừng phàn khích. Đoán là chắc cậu sẽ giận nên anh khoác áo đi ra ngoài mua ít bánh để đề phòng

Cất những chiếc bánh bé xinh ấy vào tủ lạnh, ngó đồng hồ thì cũng hơn 3 tiếng kể từ khi anh nhốt cậu ở trong phòng. Nghĩ đùa vậy là đủ nên anh tính mở cửa nhưng còn muốn chọc thêm chút nữa nên anh gõ cửa rồi cười đùa

- Vũ Phong... Chịu thua chưa??

Không thấy trả lời, anh lại tiếp tục gõ cửa, chắc cậu giận lắm đây

- Gọi tôi bằng anh thôi tôi cũng mở cửa cho cậu

Lần này lại không thấy động tĩnh gì nên anh mở cửa vào, vì bật ra nhanh chóng nên cảm nhận được sự lạnh đột ngột. Anh ngó vào đã thấy cậu run cầm cập nằm trên giường, khuôn mặt xuống sắc rõ rệt. Hàn Minh giật mình chạy vào, người cậu lạnh ngắt, môi cũng trắng bệch. Vội chạy ra lấy điều khiển mà tắt máy lạnh rồi đỡ cậu ngồi dậy

- Vũ Phong!! Đừng có đùa!! - anh có cảm giác như anh đang ôm cục thịt lạnh - Teo quá!! Đùa hơi quá rồi!! Làm ấm kiểu gì ấy nhỉ?? Rồi quá!! Làm ấm. ấm... A... rồi!! - Hàn Minh nhất thời hoảng loạn mà nghĩ ra sáng kiến và chạy đi

Lúc anh quay lại với nguyên một nồi nước sôi. Tất nhiên là Vũ Phong còn tỉnh táo mà nhận ra rằng anh đang tính làm ấm cậu bằng cách biến cậu thành thịt luộc với cái nồi nước sôi nghi ngút khói

- Đ...đừng.. Tính luộc chín tôi sao?? - Vũ Phong răng lập cập mà nói

- A..A.. Xin lỗi - Hàn Minh vội bỏ nồi nước trở lại căn bếp và đi vào phòng với người trần

- Gì đây.. Trong này chưa đủ lạnh sao?? - Vũ Phong thấy người anh không áo liền quay ra chỗ khác

- Im đi!! Bị lạnh mà nói nhiều thế! - Hàn Minh nhảy thẳng lên giường và ôm cậu ngon lành - Hiện giờ tôi chỉ còn cách này thôi!! Cậu hé răng nữa thì tôi luộc chín cậu thật đấy

Vũ Phong bị áp thẳng mặt vào ngực anh, lúc đầu còn chống cự nhưng mùi hương trên người anh tuyệt đến nỗi cậu nằm im luôn. Công nhận là người anh ấm thật, còn có cả cơ bắp, mùi nào ra mùi nấy... Cảm giác cậu gần bên anh là cảm giác gì chứ?? Mặt cậu đỏ lên, tim bắt đầu đập loạn xạ, chưa bao giờ cậu thấy lồng ngực khó chịu thế này!!

Vì áp sát cậu nên Hàn Minh cũng cảm nhận được cái nhịp tim loạn xạ. Do là người mù kiến thức tình cảm, y học nên anh coi nó như là một phản ứng thú vị của tim khi được làm ấm đột ngột... Rõ là anh cũng có nhịp đập loạn xạ nên anh cũng tự cho rằng mình bị cái lạnh áp đảo nên mới thế...

- Hơ... Shit! - ngủ quên lúc nào không hay nên khi Hàn Minh thức dậy thì thấy cậu dụi vào ngực anh ngủ như chú mèo con

Hàn Minh cứ nhìn chằm chằm vào đôi môi đang dần đỏ lại của Vũ Phong. Đầu óc mất kiểm soát mà càng cúi xuống gần hơn, anh muốn đôi môi đó và đó là điều anh muốn làm ngay lúc này...

Vâng.. Hàn Minh đã hôn Vũ Phong rồi.. Hôn thật rồi... Hôn cuồng nhiệt.. Lưỡi của anh nhẹ nhàng tách đôi môi mỏng kia và luồn vào trong tung hoành. Anh thấy cảm giác rất khác lạ, dù có bị điên anh cũng không thể tin là mình đang hôn Vũ Phong, là một người con trai...

Vũ Phong nhú mày, kích động. Hàn Minh giật mình vội buông bỏ đôi môi ấy, cậu lại giãn cơ mặt và ngủ tiếp... Lúc này anh cũng thức tỉnh sau hành động vừa rồi, vội chạy lên ra khỏi phòng và chuẩn vào phòng tắm. Suy nghĩ của anh bây giờ thật hỗn loạn: Mày vừa làm gì vậy Hàn Minh?? Mày thiếu tỉnh đến vậy luôn sao?? Hay do Quyền Tú tiêm nhiễm nhiều quá nên mày muốn thử?? Vũ Phong lúc đó mà tỉnh dậy nhất định sẽ kinh tởm mày cho coi!! , anh vô đầu bút tóc muốn tìm sự giải thoát cho vấn đề nan giải này

Trong lúc anh còn đang dấn vật trong phòng tắm thì cậu đã mở mắt như tỉnh từ lúc nào, tay vội đặt lên môi và không tin những gì vừa xảy ra... Hàn Minh hôn cậu sao?? Tại sao lúc đó cậu tỉnh mà vẫn vờ như ngủ say, không đẩy anh ra?? Cái thứ cảm giác dễ chịu, ngọt ngào khi anh hôn cậu là gì chứ?? Cậu bị điên rồi!!

Sau khi trấn tĩnh được tinh thần thì anh lấy lại phong độ và đi ra ngoài. Vào phòng một cách tỉnh rụi khi cậu vẫn còn ngồi đơ ra đó, mở tủ đồ và lựa đồ như bình thường. Vũ Phong vẫn còn đang mông lung mà nhìn Hàn Minh bình thần, không lẽ lúc này là mơ thật à??

- Nhìn gì ghê vậy?? - Hàn Minh quay người liếc lại Vũ Phong

- A..Không... - Vũ Phong giật bản mình khi bắt gặp ánh mắt sắc của anh, liền vội quay đi hướng khác

Hàn Minh nhanh chóng đi ra ngoài, cậu vội thở phào nhẹ nhõm. Chắc có lẽ lúc này cậu chỉ mơ thôi... Càng nghĩ cậu càng điên tiết mà cầu xé cái gối như một người điên... : Mơ gì mà còn cả nước miếng của anh ta trong miệng cơ chứ?? Không lẽ trong lúc ngủ hân ta tưởng mình là nữ nhi nên hôn không ta?? Phải rồi! Đúng là vậy rồi!! Hân ta là tên háo sắc!! - cậu suy nghĩ một hồi rồi vỗ tay tự tán thưởng vì tìm cho mình được câu trả lời

Hàn Minh núp sau cánh cửa nhìn cậu từ nỗi quạu sang thành thích thú sau khi suy nghĩ điều gì đó... Anh và cả mồ hôi với sắc thái biểu cảm của cậu, thoát cái là thay đổi ngay lập tức...:Dù gì cậu ta không nhớ là được rồi!! Mai mình phải đi kiếm Quyền Tú thôi!!

Bữa cơm tối cũng nhanh chóng được soạn sửa. Vũ Phong cứ lăm lết nhìn Hàn Minh suốt buổi, cho được một đũa vào miệng là nhìn anh không rời... Dĩ nhiên lúc đầu anh có bỏ qua nhưng cứ thế này anh không chịu được nên vội chống tay lên bàn và cười

- Này.. Cậu nhìn tôi hơi nhiều rồi đấy!

- A.... Tôi.. Chi thắc mắc một điều!! - Vũ Phong lại giật mình, cậu còn tưởng anh mãi ăn không để ý cơ đấy

- Điều gì?? - Hàn Minh lại nhướn mày nhìn cậu

- L..Là... Không biết người có người yêu chưa? Tất nhiên là tôi hỏi vui thôi!! - Vũ Phong dè chừng nhìn anh

Nhìn Vũ Phong ấp úng thì Hàn Minh ngưng đũa, hai tay của anh đan xen nhau và chống khuỷu tay lên bàn. Hàn Minh híp mí cười với Vũ Phong, cậu thấy thế cũng cười lại

- Vũ Phong!! Cậu xưng người-tôi như vậy không kì sao?? Tôi sinh trước cậu ba năm mà cậu không thèm biết lễ nghĩa mà gọi tôi bằng anh sao?? Với lại việc tôi có người yêu hay chưa còn tùy thuộc vào tôi có ăn sáng hay không đấy!!

Vũ Phong nghe thế Hàn Minh cứ một hai bắt cậu gọi bằng anh, dù cậu biết anh hơn tuổi nhưng cứ mỗi lần thấy cái thái độ nhướn mày đầy khinh bỉ của anh thì cậu chỉ muốn lao tới bóp chết anh mà thôi... Nhưng câu cuối của anh có lẽ hơi nghịch lý nên Vũ Phong gãi đầu nhìn Hàn Minh

- Ăn sáng thì liên quan gì tới việc anh có người yêu hay không?

- Thế thì việc tôi có người yêu hay không thì liên quan tới cậu chắc!! - Hàn Minh phần nộ đập bàn đứng dậy nhìn cậu bằng thái độ bức dọc, anh bỏ bữa rồi hăm hực đi về phòng

Thấy Hàn Minh bốc khói về phòng, trước khi đóng cửa thì anh còn nhìn cậu với ánh mắt tức tối không thể tả... Vũ Phong như có gió xào xạc bên người, không lẽ chuyện đó cậu cũng không được xen vào sao?? Không ai nói thì thế quái nào cậu biết được mà né... Thấy thái độ của anh như thế thì xem ra chưa có rồi!! Không hiểu sao trong lòng cậu lại vui như thế nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mới đó mà đã một tháng trôi qua, vắng bóng Quyền Tú trong nhà cũng làm Hàn Minh không tránh khỏi sầu não, lo lắng, lúc nào cũng gọi điện í ới với cô... Điện hình là ngay lúc này đây Vũ Phong đang phải chứng kiến khuôn mặt sầu thảm ôm cái điện thoại của Hàn Minh.. Loa điện thoại bên ngoài nghe rất rõ nên cậu nghe được chính xác từng từ

- Chủ nhật này em về nhà ăn cơm nhé!! - Hàn Minh mặt sầu đang ảo lả vào điện thoại

- Ngày nào cũng gọi điện, cũng cái câu này.. Chủ nhật này em còn phải đi làm... Có rảnh thì sao không đi làm cho bớt rảnh đi!! Đó!! Dắt anh Vũ Phong đi chơi ngoại thành đi!! Suốt ngày gọi, anh có biết 10 giờ đêm anh gọi làm em mất ngủ lắm không?? Cúp máy!! - nếu anh nói được một câu thì cô sa sả chửi anh gấp ba và kết thúc cái tạch rất ngon

Hàn Minh mếu máo nhìn điện thoại, Vũ Phong chống tay lên thành ghế sofa làm điểm tựa cho đầu và gác chân lên nhìn anh. Đột nhiên Hàn Minh đang đắm chiều nhìn điện thoại thì chuyển sang nhìn cậu, anh nhanh chóng tiến tới chỗ cậu và nhe răng cười... Vũ Phong xanh mặt với cách dọa người bằng nụ cười của anh, cậu xích ra xa để anh không phát đại mà cắn cậu

- Vũ Phong này!! Cuối tuần cậu đi chơi với tôi nhé!! - Hàn Minh nắm lấy bàn tay cậu và xoa xoa

- Ghê quá!! Mà.. tính đi đâu!?! - Vũ Phong đập anh bay sang ghế bên kia, vội thụt lại tay mình rồi nhìn anh

- Ra ngoại thành một chuyến!! Hai ngày một đêm, sáng thứ bảy đi rồi chiều chủ nhật về!! - Hàn Minh bật dậy rồi cười - Thế nhé!! Mai tôi đi làm về rồi soạn sửa nha!! - anh tí tớn về phòng mà không cần Vũ Phong trả lời

Vũ Phong cười, suy nghĩ đến lúc hai người đi chơi chung, đến những nơi cậu chưa tới... đêm lại còn ở chung với nhau nữa.. Ấy ấy.. Khoan.. Cậu đang nghĩ cái gì đấy?? Đúng là tào lao tào phệt, hai nam nhân với nhau mà yêu đương cái gì?? Cậu đúng là bệnh hoạn thật mà!!

Hết suy nghĩ cái này rồi lại đến cái khác, nhìn thấy hình bóng của Hàn Minh đang lúi húi với cái máy tính mà Vũ Phong chợt nhận ra mình là kẻ ăn nhò ở đậu. Vì hay lau chùi coi thời sự với Hàn Minh nên cậu có thể tiếp thu được rằng trên xã hội đang giá cả leo thang, lương bổng thì bèo nhèo... Cậu thì chẳng có chút thực lực có thể giúp ích gì.. Chung quy ra cậu là kẻ bất tài vô dụng, thảm hại.. Nghĩ đến đó mà Vũ Phong vò đầu bứt tóc rồi lại thở dài

Hàn Minh vừa đặt được chỗ trên mạng xong, vừa ra ngoài phòng khách thì thấy Vũ Phong nhà ta đang từ vò đầu bứt tóc sang thờ dài nặng trĩu như có ngàn cục tạ rơi từ trên trời xuống lưng cậu vậy. Hàn Minh chẳng biết gì nên vội ngồi xuống chung với cậu làm cậu giật mình xịch ra xa, anh thì tỉnh rụi mở tí ví

Dù mắt nhìn tí vi nhưng anh đang mông lung nghĩ về mấy ngày gần đây bị mọi người trong công ty hỏi han vì nghỉ quá nhiều. Đã kiếm lời chốn đông người thì chớ, cứ bắt anh phải trả lời mấy câu đại loại như: Có người yêu rồi hả?. Anh thật không thích như thế, nhiều lúc anh chỉ muốn nghỉ làm luôn cho khỏe

- Hàn Minh này... Tội muốn đi làm!! - Vũ Phong nấn ná lại gần anh và tay nọ bấu tay kia

- Gì?? Sao lại muốn đi làm!?! - Hàn Minh giật bắn người và nhìn cậu đầy ngạc nhiên

Vũ Phong đang tưởng tượng ra cái mặt hắc ám của Hàn Minh khi cậu nhận là người ăn nhò ở đậu... Cậu chọn cách im lặng, mắt len lén nhìn anh đầy nỗi sợ. Anh thấy cậu lấm lét như thế thì liền vội xoa vâng thái dương

- Cậu không có bằng cấp, chắc chỉ đi làm phục vụ được thôi à!! - Hàn Minh suy nghĩ một lúc thì lại nhìn cậu

- Miễn có việc là được!! - Vũ Phong vỗ tay y như đứa con nít lên ba, cậu vui mừng

Hàn Minh phật cười với thái độ của cậu, dù gì thì ngày mai anh sẽ sắp xếp công việc và hoàn thành sớm nhất có thể để có thể về nhà soạn sửa cùng cậu.. Bỗng chốc anh nghĩ đến một đêm ở nơi xa cùng với cậu... Khoan... Khoan... Anh đang suy nghĩ gì vậy?? Lần trước là hôn lén, bây giờ lại nghĩ chuyện tầm bậy gì vậy trời?? Hàn Minh suy nghĩ đến đó bỗng chân tay nổi hết da gà mà đi vào phòng

Vũ Phong bây giờ chẳng thèm quan tâm đến anh nữa mà đầu cứ mông lung về việc anh sẽ giúp cậu có được việc làm. Không sớm thì muộn cậu cũng sẽ kiếm được rất nhiều tiền... Vâng.. Vũ Phong cậu đây đang mơ đến việc nằm trên núi vàng mà hưởng thụ, chẳng biết từ khi nào cậu lại quan tâm đến vấn đề tiền bạc này nữa

~ Ngày hôm sau~

- Vũ Phong ơi... Tội về rồi đây!! - Hàn Minh như đập tung cánh cửa yếu ớt đó mà phấn khởi, anh quăng hết hồ sơ công việc bay từ tung mà chạy vào phòng

Bập tung cánh cửa đó là Vũ Phong trần như nhộng, tình hình là trời nóng nên cậu tắm chút nhưng quên đồ nên chui vào phòng lựa đồ. Chưa kịp phản ứng gì thì lúc nghe tiếng mở cửa phòng thì liền quay người, mắt tròn tròn nhìn Hàn Minh đang cười với cái bản mặt yêu râu xanh

- Á..aaaaa... Đi ra ngoài mau!! - Vũ Phong hét lên, tiếng hét chói tai vang vọng cả nhà, Vũ Phong như khóc thét, khép người che hết những gì cần che

- Được rồi... Tội xin lỗi!! - Hàn Minh nhanh chóng đóng cửa và thở gấp

Nhiệt độ cơ thể của anh đang tăng lên một cách mất kiểm soát... Hình ảnh bờ mông trắng nõn, cong cong của Vũ Phong bắt đầu bay tùm lùm trong đầu anh... Thân nhiệt lên cao khiến khuôn mặt anh đỏ ửng, phần dưới của anh tự nhiên có phản ứng kì lạ... Rõ ràng anh đâu có nghĩ gì bậy bạ đâu... Nhưng để cậu thấy cảnh này thì không được nên anh chui tọt vào phòng tắm, bật âm lượng điện thoại đến mức lớn nhất và nhạc nổi ì xèo

Về phần Vũ Phong thì cậu đã hoảng loạn mặc đồ và ngồi ru rú trong phòng... Cậu chẳng kém gì Hàn Minh, mặt cậu đỏ ửng hết lên. Vũ Phong lẩn lộn trên giường nhớ tới cái cảnh cậu trần truồng mà quay lưng nhìn Hàn Minh, cậu khóc mất thôi: Trên người mày còn gì để hấn quét mắt được nữa không vậy hả Vũ Phong ngu ngốc!!

- Mở nhạc cả tiếng rồi mà sao chưa ra? - Vũ Phong nghe tiếng nhạc ì xèo trong phòng tắm nhưng không dám gõ cửa mà chỉ bám cửa phòng hé ra ngoài

Cạch..., Rầm.. - tiếng mở cửa phòng tắm và tiếng đập cửa phòng ngủ đồng thanh vang lên. Hàn Minh giải quyết xong sự đời của mình thì nhìn vào cánh cửa màu gỗ nâu sẫm trong góc im lìm kia. Hàn Minh vội thờ dài rồi tiến đến phòng ngủ và gõ cửa, giọng anh nhẹ hơn bao giờ hết

- Lúc này là tôi vô ý... Nhưng dù gì cũng là con trai với nhau mà... Thấy một chút cũng có mắt mắt gì đâu... - Hàn Minh đỏ mặt khi nhớ đến cảnh vừa rồi, anh thấy việc này càng ngày càng kì lạ rồi đấy

- Làm ơn đừng có nhắc nữa!! - Vũ Phong mở cửa phòng và chĩa ánh mắt ra chỗ khác không thể nào nhìn thẳng vào anh được nữa

- Sẽ như cậu muốn - Hàn Minh gạt đầu và xoa gáy rồi lượn qua cậu mà vào phòng

Vũ Phong mắt nhắm mắt mở chạy ra ngoài. Chưa được bước nào thì hai chân cậu bắt chéo và đập thẳng mặt xuống đất không thương tiếc. Hàn Minh vội chạy ra thì thấy cậu đang lồm cồm bò dậy... Cái tư thế gì đây? Mông cong lên rồi hạ người bèn trên thấp xuống, đã thế còn rên nhẹ vì bị đau...

- Mẹ kiếp!! - Hàn Minh nhìn cái tư thế đó mà bông gắt lên chửi thề rồi đóng cửa

Hàn Minh..Mày là con trai... Một thằng con trai chưa từng có mối tình vắt vai... Chỉ là ham muốn nhất thời thôi!! Đúng rồi!! Chỉ có thể... Hãy chuẩn bị cho chuyến đi chơi ngày mai... Không suy nghĩ nữa!! - Hàn Minh tự vỗ má mình hai cái và mở cửa tủ sắp xếp đồ đạc

Sắp xếp đồ đạc xong thì Hàn Minh nằm ngửa ra giường và suy nghĩ một số điều rồi thiếp đi lúc nào không hay. Vũ Phong hé cửa đi vào cốt yếu để gọi anh ra ăn cơm mà ai dè thấy anh nằm soài người trên chiếc giường kia

Vũ Phong rón rén đến gần và quan sát, trông anh ngủ nhìn cũng đẹp. Đúng là trời phú cho sắc đẹp nên làm gì cũng thấy đẹp nhưng tính cách thì không đẹp tí nào.. Ngày nào cũng bắt nạt cậu như thể cậu là con ghê không bằng.. Nghĩ thế nên cậu ngồi thụp xuống giường rồi hăm hăm nhìn anh. Lấy ngón tay dí dí vào đôi môi mềm nhưng khô kia rồi tự lẩm bầm với mình

- Chẳng hiểu tại sao mà ta không thích gọi người bằng anh...

- Tại vì cậu là tên xác xược, không biết trên biết dưới!! - Hàn Minh mắt nhắm tịt nhưng miệng thì linh hoạt như đã tỉnh từ lâu

- Mẹ ơi... Làm giết cả mình!! - Vũ Phong giật nảy người, rụt tay về và vội vàng đứng lên - T..Tôi chuẩn bị cơm rồi... Ra ăn đi!!

Hàn Minh bật người dậy và khoác vai Vũ Phong lôi ra ngoài... Vũ Phong cứ nhìn anh chăm chăm, cậu thấy anh bình thản, như chẳng có chuyện gì, có điều gì đó khiến cậu cảm thấy khó chịu khi thấy Hàn Minh đứng vững như thế

- Nhìn nhìn cái gì?? Cậu lo ăn rồi chuẩn bị đi thôi!! - Hàn Minh trở mắt nhìn cậu rồi đứng lên

- Đi đâu?? - Vũ Phong ngạc nhiên hỏi anh

- Ồ.. Tối nay đi thì sáng mai tới chỗ đi chơi... Ngủ một giấc rồi nửa đêm chúng ta đi là vừa - Hàn Minh nhanh chóng dọn chén đĩa

Vũ Phong thấy anh làm như vũ bão nên cậu cũng hồi theo. Vừa xuôi cơm thì cậu thay đồ sẵn như Hàn Minh nói rồi nhảy lên giường chộp mắt. Cậu đã ngủ ngon và mơ về một ai đó đưa tay về phía cậu và hứa nếu cậu nắm tay người đó thì người đó sẽ cho cậu biết một bí mật nhưng chưa kịp đưa tay thì đã bị cảm giác rơi vào vực sâu và chỉ biết hoảng loạn khi người kia vẫn tươi cười chìa tay. Hóa ra cái cảm rơi xuống vực sâu là vì Hàn Minh đã lấn cậu nằm bẹp dưới sàn. Vội tỉnh giấc chưa kịp quát tháo thì anh quàng cả một cái khăn len dày ngang cổ cậu

- Đi đêm lạnh nên quần cái này kèm theo áo khoác nữa! - Hàn Minh quăn quắc cái khăn xong thì giờ cái áo khoác lên và mặc vào người Vũ Phong

Không để cậu nói thêm lời nào mà vội xách balo và lôi cậu ra khỏi nhà, khóa cửa hắt hoi thì cả hai đã lên đường.. Suốt quãng đường vắng hoe, gió lạnh nhưng Vũ Phong vẫn cảm thấy ấm áp sau tấm lưng rộng của Hàn Minh, cậu chẳng hiểu nổi mình đang cảm thấy ấm áp là vì gì nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

- Vũ Phong!! Vũ Phong!! - Hàn Minh gọi cậu khi đã tới nơi mà cậu đã ngủ chây cả nước dãi không chịu tỉnh

- A..U.... Chỗ này là chỗ quái quỷ nào vậy??- Vũ Phong lơ đãng mờ mắt

Vạn vật xung quanh mới có 5h sáng thì nhìn thấy cái gì mà không quái quỷ cơ chứ?? Hàn Minh không muốn đòi co với cậu nên đưa cậu vào chỗ lễ tân ngồi, còn anh thì thì gửi xe xuống gara khách sạn rồi quay lên quây lể tân nhận phòng

- Lên phòng rồi ngủ!! - Hàn Minh đỡ Vũ Phong dậy rồi đi vào thang máy

Khi thang máy đóng lại và chuyển động thì Vũ Phong như người tỉnh từ lâu mà đòi cạy cửa, kêu la tùm lum, nét mặt hoảng hốt

- Chúng ta bị kẹt rồi!! Sao người tỉnh thế?? - Vũ Phong nắm áo Hàn Minh lắc lư

Khi đến nơi thì cửa thang máy tự mở và Hàn Minh nhướn mày xách balo ra ngoài mà không quên nắm cổ áo của Vũ Phong đang trở mắt trong thang máy kia. Nếu là buổi sáng rực trời thì anh đã chọc cậu khóc thét rồi chứ làm gì có vụ im lặng thế này. Vũ Phong chỉ biết lèo đèo theo sau, cậu biết cậu lại hành xử như người từ trong rừng ra nhưng không nghĩ lại khiến Hàn Minh giận đến nỗi không nói lời nào

- Giận sao?? - Vũ Phong lí nhí rồi nắm chút xú vạt áo của Hàn Minh, phụng phịu nhìn anh

Hàn Minh vẫn không nói gì, tìm được phòng thì tống cậu vào phòng rồi khóa cửa. Lúc này thấy cậu phụng phịu, hai má cứ hồng hồng lên nhìn dễ thương

không chịu nổi nên anh im lặng để chọc cậu. Giờ đây Vũ Phong đang đu đưa chân trên giường rồi len lén nhìn Hàn Minh

- Tôi biết tôi rất phiền phức, giận cũng phải thôi!! - Vũ Phong bắt đầu khép mình

Hàn Minh vắt khăn lên vai và cầm đồ vào phòng tắm mà không quên nhìn Vũ Phong với ánh mắt căm giận. Anh đóng mạnh cửa rồi ngồi cười hí hí trong phòng như một thằng điên, mặt phờn ra nhìn như biến thái

Vũ Phong nào biết Hàn Minh trong phòng tắm đang hí hửng, cậu cứ tưởng anh rất khó chịu về cậu.. Đúng rồi, cậu chỉ là con người từ giấy chui ra, chẳng biết gì về đời thực, chỉ chạy đi chạy lại có từng ấy trang sách.. không thể cư xử bình thường là lỗi của cậu.. Vũ Phong thu chân lên và úp mặt xuống

Hàn Minh tắm xong thì tay lau đầu và đi ra ngoài, anh giật mình khi thấy cậu ngồi thu mình lại như thế... Anh khẽ đến gần rồi đưa tay gỡ tay của cậu và nâng cằm cậu lên... Ủ... anh đùa hơi quá rồi!! Khăn đang lau đầu thì Hàn Minh lấy đó lau nước mắt của Vũ Phong

- Làm gì như con gái thế?? Cậu rồi sẽ quen với mấy thứ ở đây thôi

- Không giận sao?? - Vũ Phong bắt đầu nhè nhè, mắt trào nước

- Tại hạ không dám giận người!! - Hàn Minh khoanh tay cúi người giọng chột cao hần lên

Câu nói đó khiến đầu Vũ Phong chạy xẹt qua bóng dáng của một người, nó rất nhanh, cậu không thể nhớ ra nhưng nếu theo hình ảnh vừa chạy qua thì là một nam nhân tóc dài, mặc một bộ Hán phục trắng có viền đỏ ở tay áo và vạt áo, miệng tưởng ra thì người ấy rất đẹp... Nếu là ở trong truyện thì Vũ Phong chưa bao giờ gặp người như thế

Thấy Vũ Phong ngẩn người ra nên Hàn Minh vội vỗ má cậu, mặt anh áp sát vào khuôn mặt trắng trẻo của Vũ Phong...

- Cậu làm gì mà ngẩn người ra thế??

- Không có gì... - Vũ Phong tỉnh ra và quay lại về phía Hàn Minh

Do áp sát nên chỉ cần xê dịch một chút nữa là hai người đã hôn rồi!! Hàn Minh giật mình mà quay người ra chỗ khác, Vũ Phong thì bây giờ lại ngẩn người, hình như cậu đã gặp qua tình cảnh này, không phải trong cuốn truyện kia... Sao cái gì cũng không phải trong truyện, không lẽ thật sự cậu không xuất phát từ cuốn truyện đây??

- Ngủ đi!! - Hàn Minh với tay tắt đèn rồi quàng tay ngang ngực Vũ Phong đè xuống

- Sắp sáng rồi... - Vũ Phong nhìn đồng hồ treo tường rồi tròn mắt nhìn anh

- Nằm im đi... Tôi lái xe cả đêm để cậu ngủ đây!! - Hàn Minh khóa chặt tay và gần giọng

Vũ Phong nghe thế cũng nằm im không động đậy, Hàn Minh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, anh đã quá mệt sau một chặng đường dài. Vũ Phong khẽ vươn tay chạm nhẹ vào hàng mi dài của anh, cậu nghĩ rằng cậu đã gặp Hàn Minh ở đâu đó... Hừ... Nhân vật tưởng tượng và người đời thực thì gặp nhau trong ý nghĩ chắc??- Vũ Phong chột cười nhặt nhưng dù nghĩ thế nhưng cậu vẫn nhìn chăm chăm vào anh

Khi Vũ Phong đang nhìn anh và suy nghĩ đến nỗi không rời mắt một giây thì Hàn Minh vẫn ngon giấc... Thấy anh đã say giấc thì Vũ Phong nhẹ gỡ tay anh ra và lấy đồ vào phòng tắm. Nhưng hình ảnh ấy cứ liên tục chớp nhoáng trong đầu Vũ Phong khiến cậu bị đau đầu, chân đứng không vững và sụp xuống sàn và khi nước vòi sen vẫn tiếp tục xả

- Vũ Phong!! Vũ Phong!! Tỉnh lại!! - Vũ Phong nghe loáng thoáng giọng ai đó rất hoảng hốt ngay khi mắt cậu tối sầm này

Khi cậu tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường, quần áo đã thay hoàn toàn và lia mắt về phía thành giường đã thấy một ánh mắt không mấy thân thiện chìa thẳng vào cậu. Ngoài Hàn Minh ra thì chẳng có bộ mặt nào uy khuất giống anh nữa

- Bộ nhảy trong phòng tắm hay sao thế?? Đang ngủ thì nghe tiếng động lại phải vác cái thân trần truồng của cậu vào mà lau khô, còn phải thay đồ cho cậu nữa... Cậu có biết nó cực khổ thế nào không vậy?? - Hàn Minh than trời như muốn cho cả thế giới biết là anh vừa mang cậu từ phòng tắm ra phòng ngủ với tình trạng không mảnh vải che thân hay sao ấy

Vũ Phong ôm đầu ngồi dậy, tiêu hóa gần hết mớ oang oang của Hàn Minh thì mặt cậu đỏ phừng phừng, coi đi coi lại quần áo trên người... Cậu trừng mắt nhìn anh và hoá thành mèo xù lông, tránh xa anh nhanh chóng

- Nhìn thấy gì rồi?

- Cái gì cũng thấy... Rõ nét thế mà!! - Hàn Minh chep miệng rồi đưa tay lên chống cằm ra vẻ đắm chiêu và gật gù - Cái đó cũng tạm gọi là xài được thôi à... - anh còn nhìn xuống phần dưới của cậu rồi cười

Vũ Phong tiêu hóa xong câu nói của Hàn Minh thì cậu thu mình vào một góc, hờn cậu cứ vất vưởng ở đâu đó, cậu hơi bị sốc với cậu cuối của Hàn Minh.. Cậu chỉ tạm thôi sao?? Chỉ tạm thôi!! CHỈ TẠM THÔI!! Cậu không thiết sống nữa

- Tôi xin lỗi... Đừng có tự bóp cổ mình như thế... - Hàn Minh la oai oái khi thấy Vũ Phong tím tái mặt mày, tay thì cứ bóp chặt lấy cổ - Để tôi bóp thay

cho!! - hàn Minh vừa gỡ được tay cậu ra thì tay anh chen vào nhanh chóng, đôi mắt thú tính mau chóng được bộc lộ

Vũ Phong đã rất chật vật khi muốn thoát khỏi cánh tay đầy uy lực của Hàn Minh. . . Sau một hồi vật lộn thì anh trèo lên người cậu và nói lỏng tay, anh chợt nhẹ răng cười và lấy tay kia kim chặt hai tay của cậu

- Tại hạ sẽ thả người ra nếu người gọi tại hạ là ANH. . .

Vũ Phong như không tin vào mắt mình khi hình ảnh người con trai mặc áo thun, quần cộc, tóc undercut nhuộm vàng sẫm, nét mặt chững chạc trước tuổi bây giờ đã là một tên tiểu tử mặc bộ Hán phục trắng có viền đỏ ở tay áo, vạt áo, tóc dài màu nâu sậm đang cười hiền với cậu, người đó còn lăm nhăm cái gì đó theo như cậu nghe thì là: Tại hạ là Vương Luru. . Không biết thiếu gia Vũ Phong còn nhớ tại hạ không??

Chát - một cái tát khiến câu tỉnh cả người, chăm chăm nhìn Hàn Minh

- Cậu bị gì vậy?? Tự nhiên trừng mắt nhìn tôi rồi lịm đi làm tôi tưởng tôi giết chết cậu rồi đó! - Hàn Minh nắm cổ áo cậu rồi giật lên giật xuống

- Vương Luru!! - Vũ Phong nhìn Hàn Minh rồi đưa tay lên má anh và bất chợt nói ra cái tên lúc nãy cậu nghe được từ người đó

Vũ Phong đưa ánh mắt như đang tìm thứ gì đó rất mờ nhạt ở Hàn Minh, cậu loáng thoáng nhớ được cái gì đó nhưng nó lại không rõ ràng, cậu rất khó chịu khi hình ảnh cứ liên tục mập mờ trong đầu cậu

Phía Hàn Minh khi cậu kêu một cái tên lạ hoắc mà nhìn chăm chăm vào anh. Khẽ nhàu mày tính giờ tay cho cậu thêm một cái bạt tai để cậu tỉnh nhưng khi nhìn thấy anh mất mê muội của cậu thì anh lại hạ tay xuống, anh không biết cái người tên Vương Luru với anh thì có liên quan gì tới nhau nữa. . . Không lẽ lúc anh đi làm thì cậu gặp ai đó sao??

- Cậu nói đi!! Lúc tôi đi làm thì cậu lên phén với người tên Vương Luru đúng không?? Thân thiết với người đó đến nỗi cậu bị hoang tưởng tôi thành hấn ta sao?? - Hàn Minh nghĩ đến đó thì tự dưng diện tiết lắc cậu còn hơn là khoai tây lắc phô mai

- A. . . Điện sao?? - Vũ Phong chợt tỉnh ra và nhìn thấy quái thú Hàn Minh đang sùng sộ nhìn mình

- Tên Vương Luru là thằng nào? - mắt Hàn Minh chợt sùng sục ý chí giết người

- Gì vậy?? Sao giống mấy cảnh ghen tuông trong phim thế?? - Vũ Phong chợt nhớ ra phim tình cảm đang coi mấy ngày nay và thấy Hàn Minh nổi điên nên cho ra câu kết

Ấy thế mà Hàn Minh cũng nguội đi rồi lừ đừ ra chỗ khác ngồi, đầu óc anh không khỏi hoang mang: Mày điên rồi! Đi ghen tuông với một thằng con trai chỉ vì cậu ta sao??.. Nhưng. . . Thằng đó là thằng nào mà dám dụ được cậu ta ra khỏi nhà!! Tao nhất định sẽ tìm thấy mày Vương Luru!! - sau khi hoang mang thì con tim che mờ lí trí, ý chí ấy đã sục sôi. . Căn phòng ấy sặc mùi thuốc súng của Hàn Minh!!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Gác lại chuyện đó, Hàn Minh chuẩn bị đồ ra ngoài, anh mặc độc mỗi cái quần đùi dạng thun màu đen sẫm, anh còn nhét nhét thêm vài thứ vào cái balo nho nhỏ rồi đưa cho cậu một cái quần đầy màu sắc sặc sỡ

- Mặc mỗi cái này tôi thấy thiếu thiếu - Vũ Phong từ phòng tắm trở ra lấy tay che lên che xuống

- Thế thì mặc thêm áo này đi!! - Hàn Minh đưa cho cậu một cái áo thun cũng sặc sỡ không kém

Vũ Phong nhà ta gần như không nhận thức khi mặc bộ đồ mà anh vừa đưa, cậu bị mù thời trang của xã hội này mà. . . Bằng chứng là khi vừa ra đến bãi biển thuê dù, Hàn Minh loay hoay dựng dù thì Vũ Phong nhà ta cứ đứng như trời trồng khi những người ở đó cứ nhìn chăm chăm vào cậu. Vì sao ư?? Vì Vũ Phong nhà ta đang mặc áo thun in hình một con thỏ trắng có hai trái tim to đùng trên mắt, quần thì in hình cầu vồng trên móng. . LÀ CẦU VỒNG TRÊN MÔNG ĐÂY!!

Hàn Minh nhìn tổng thể Vũ Phong mà nén cười đến run người, anh không thể tập trung dựng dù, đặt ghế cho đàn ông khi cậu cứ đứng vịn vịn tay chân, lúng túng khi mọi người cứ chăm chăm nhìn vào cậu. Trông cậu cứ tùm áo tùm quần, mặt ngượng chín trông buồn cười không tả được

Hàn Minh dựng xong thì vẫy tay rồi đập tay xuống ghế vồng ra hiệu cho Vũ Phong. Cậu te te ngồi xuống rồi căng mắt ra nhìn mọi người, sau đó thì thờ thệ với Hàn Minh

- Sao mọi người cứ nhìn tôi thế??

Hàn Minh đang dọn đồ và thản nhiên trả lời

- Vì cậu rất đáng yêu...

Vâng... Ngay sau đó thì Hàn Minh đã căng mắt ra, mím môi vào vì biết mình đã nói nhưng lời kì quặc với Vũ Phong. Anh dần quay đầu về phía cậu, với giờ tay xua xua biện hộ cho câu nói vừa rồi

- Ý..Ý tôi là... Tóc cậu dài, ai cũng tưởng cậu là con gái nên thấy dễ thương vì vậy mới nhìn cậu đấy!! - Hàn Minh nhìn thấy mái tóc đang bay phất phới nên kiểm ngay có đồ mà nói

- Thế sao?? - Vũ Phong đưa tay lên môi mắt mở to

Hàn Minh như chết lâm sàng, cái biểu hiện của cậu khiến nồng độ máu của anh lên xuống thất thường. Nếu đứng ở xa vì mất máu thì anh sẽ cố gắng bò lại nhìn cho rõ trước khi mất hết máu mất thôi!!

- Mọi người cứ nhìn tôi kìa!! - Vũ Phong gãi má quay qua nhú mày với Hàn Minh

- Mặc áo này vào!! - Hàn Minh ném cho cậu một cái áo phông màu sẫm

- Cởi áo ở đây sao?? - Vũ Phong nhìn anh rồi dè chừng xung quanh

Hàn Minh không nhiều lời mà đè cậu xuống ghế lật hẳn áo cậu ra mà không chút suy nghĩ sau đó thì luồn áo kia vào cho cậu. Khi thoát khỏi bàn tay ác ma của Hàn Minh thì Vũ Phong ngồi thu mình rồi ôm mặt thét lên

- Hàn Minh!!

- Vâng..Vâng... Tại hạ không làm vậy nữa... Giờ thiếu gia làm ơn đứng lên cho tại hạ ngắm cái! - Hàn Minh nháp lon bia vừa khui rồi gật gù

Chẳng biết vì điều gì mà Vũ Phong đứng lên. Chiếc áo tưởng chừng vừa vặn với cậu nay lại dài xuống gần đầu gối che mất cái quần đùi cũn cỡn sắc sỡ kia. Hàn Minh nhếch môi cười, không ngờ cậu gây đến độ mặc vừa cái áo anh mua lúc cậu bị bắt tình, tính mua về cho Quyền Tú nhưng thấy cậu mặc hợp quá nên ăn nhú mày suy nghĩ: Quyền Tú không thích vậy, để Vũ Phong mặc hợp hơn!

Vũ Phong bây giờ nhìn không khác gì thiếu nữ dạo chơi bên bờ biển, vốn có mái tóc dài và khuôn mặt thư sinh với làn da trắng nên cái váy kia càng tôn lên vẻ đẹp của cậu. Vũ Phong chợt nhận ra khi cậu đứng lên chỉnh lại đồ thì những ánh mắt kia cũng giảm bớt

Ừ thì giảm bên cậu nhưng lại tập trung nhiều hơn bên Hàn Minh, những cô nàng mặc đồ như không mặc cứ nhìn anh như muốn nuốt anh như bữa ăn hằng ngày. Nếu cậu đang vui vẻ ngắm nghía thì anh không vui nổi với những con mắt kia

Hàn Minh ngồi dựa lưng thư giãn thì chợt có một cô nàng mặc bikini vải lại gần, đưa tay sờ soạng cơ tay của anh rồi nhìn anh bằng một đôi mắt quyến rũ, liếm nhẹ mép. Nếu người khác nhìn cô ta mà đồ thì Hàn Minh là ngoại lệ vì những gì anh thấy bây giờ là một con sâu đang ngọ nguậy

- Anh trai à?? Tôi nay đi uống với em nhé!! - cô ta cất tiếng nhẹ nhẹ phả vào tai anh

Vũ Phong nhìn cô ta bằng một ánh mắt khó hiểu, nó giống như muốn bóp chết cô ta để cô ta chết mà không kịp ngáp, dù không hiểu tại sao cậu lại có ý nghĩ như thế nhưng nhìn cô ta đang sờ mó Hàn Minh thì cậu lại như thêm dầu vào lửa

- Đừng có động vào anh ấy!! - Vũ Phong cô ta áp sát cái bàn mặt nốc xì vào mặt Hàn Minh thì cậu tự nhiên hét lên

Hàn Minh giật mình nhìn cậu bằng đôi mắt căng ra hết cỡ, anh thấy đầu tóc cậu theo chiều gió mà xù cả lên, sợ nhất là đôi mắt như tóe lửa của cậu, nó như xoáy sâu vào người anh và làm anh bốc hỏa bất cứ lúc nào

- Cô là ai nào? - cô ả kia vén một bên tóc và chườn mặt nhìn Vũ Phong nhưng tay vẫn sờ soạng Hàn Minh

- Tôi nói là cô đừng động vào anh ấy nữa cơ mà! - Vũ Phong bật người dậy và giằng tay cô ta ra khỏi người hàn Minh

Hàn Minh nhanh chóng vươn tay đỡ mạnh tay cô ả kia ra và kéo Vũ Phong xuống ngồi trên đùi mình, anh khóa tay Vũ Phong ngay ngắn đặt trên đùi cậu và áp sát mặt vào khuôn mặt trắng trẻo và đưa tay nhéo nhẹ má cậu khiến cậu khẽ nhú mày

- Có lẽ tối nay tôi không đi uống với cô được rồi - Hàn Minh nhếch mép cười và hôn vào má Vũ Phong thật lâu

Cô ả kia bị què nên hất tóc một cái rồi đi nhanh ra khỏi chỗ đó. Vũ Phong bị hôn nên vùng vằng muốn thoát ra, cậu nhắm tịt mắt, bặm môi rồi lắc đầu. Hàn Minh vòng tay ra đằng trước rồi nghiêng qua nghiêng lại, ngửa cổ lên trời rồi cười

- Em à... Đừng có giận nữa!!

- Ai là em của anh...?? Sao không đi với cô ta đi!! - Vũ Phong phồng má vùng vằng mà quên mất rằng cậu là một người con trai

- Thôi mà, tối nay dẫn em đi ăn chịu không?? - Hàn Minh vẫn đứng đưa rồi cười, anh cũng quên mất Vũ Phong là con trai rồi

Vũ Phong và Hàn Minh chợt dừng lại chút ít giây để định hình câu chuyện, hình như diễn hơi quá đà rồi, xung quanh mọi người cứ nhìn chăm chăm rồi cười cười, hai người còn nghe cả mấy người ngồi gần đó cười cười chỉ chỉ rồi bàn tán: Giới trẻ thời nay đáng yêu ra phết!!

Ngay lập tức Hàn Minh nhà ta đã cho Vũ Phong ném vị cát biển khi tự nhiên hất cậu ra mà không báo trước. Ăn đủ cát vào miệng thì cậu đứng lên trừng mắt nhìn Hàn Minh, cậu siết chặt tay rồi nhắm tịt mắt

- Anh không bao giờ nhẹ nhàng với tôi hết!! Tôi ghét anh!! GHÉT ANH! - Vũ Phong thét lên khiến sự tập trung của mọi người dồn hết vào Hàn Minh

Vũ Phong hét cho thỏa rồi chạy mất tăm vào biển người kia, Hàn Minh chạy theo nhưng tìm không thấy, với cái đầu óc lạ đường lạ cái thì cậu có thể chạy đi đâu được?? Vừa tìm thì anh cũng vừa ngẫm lại, Vũ Phong nói đúng, anh chưa bao giờ nhẹ nhàng với cậu hết, lúc nào cũng chỉ là vũ lực và chộc ghẹo đến khi cậu xù lông. Nhưng biết sao được, nhìn cậu nổi giận vẫn dễ thương hơn... Bây giờ đầu Hàn Minh không còn khái niệm Vũ Phong là con trai mà cảm thấy kì quặc nữa mà thay vào đó là sự thích thú khi nhớ đến vẻ mặt đỏ lên vì giận của cậu gần như ăn mòn tâm trí của anh

Về phía Vũ Phong sau khi núp vào chỗ đông người thì dụi mắt, phủi miệng vì lúc này chưa kịp phủi. Cậu vừa phủi vừa cau có khi nhớ đến những lúc Hàn Minh cứ phải làm cậu đau mới chịu tha, chẳng hiểu vì sao cứ làm cậu đau thì anh lại cười hề hề ra vẻ thích thú lắm. Cậu chỉ muốn anh đối xử ôn nhu với cậu hơn, muốn anh ôm trọn cậu vào lòng giống lúc này... Vũ Phong ngồi thụp xuống rồi thu mình thật gọn, cậu gục mặt xuống hai đầu gối

- Em gái làm gì ở đây vậy?? - một giọng nói khàn đặc truyền đến tai Vũ Phong

- Ồ..tôi..tôi... - Vũ Phong giật mình nhìn người đang đứng đối diện cậu, vì ánh nắng nên cậu không nhìn rõ là ai

- Nào, em bị lạc sao?? Để anh dẫn em đi tìm nhé!! - người đó ngồi xuống rồi chìa tay và cười với cậu

Mất ba giây cuộc đời để cậu định hình người này. Cao to, giọng khàn đặc, ánh mắt như muốn giết người, mái tóc nâu sẫm... Đích thị là Vinh Huy... Mà hán ta làm gì ở đây?? Vũ Phong dè chừng nhìn hán, có vẻ như hán chẳng còn nhớ cậu là ai nữa vì từ khi Quyền Tú dọn riêng thì không thấy hán tới nữa, dù gì thì cậu cũng cảm thấy sợ với đôi mắt nâu xoáy sâu vào người cậu như lúc này

- Vũ Phong!! - hán cười rồi lên tiếng

- Nhận ra tôi sao?? - Vũ Phong có phần sợ sệt, chân tay co rúm khi thấy phản ứng khí áp đảo người đối diện của hán rất đáng sợ

- Trời ời.. tất nhiên!! Anh đến đây thì chắc chắn anh Hàn Minh sẽ đi theo... Anh ấy đâu mà để anh ngồi đây - Vinh Huy chợt tươi sáng nhìn cậu rồi gỡ đầu, đúng là ngữ khí của hán thật thường không thể thích ứng được

Vũ Phong nhìn về hướng khác, mặt bèo nhèo hơn bánh bèo. Vinh Huy nhìn thế cũng đủ hiểu là hai người giận dỗi gì đó nên hán ngồi bẹp xuống bãi cát khoanh chân chống tay nhìn Vũ Phong

- Kể em nghe đi biết đâu em có thể giúp thì sao??

- Ừ thì.. Mà khoan!! Sao em lại ở đây?? - Vũ Phong chep miệng tính kể nhưng khi thấy sự xuất hiện của Vinh Huy thì liền ngay lập tức thối lui

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

- Em đi cùng với đội bóng rổ, bọn em có trận ở đây... - Vinh Huy gỡ đầu chỉ về phía đám năm người ở xa đang nhảy như mấy thằng điên trốn trại

- Bóng rổ là gì? - Vũ Phong nghiêng đầu hỏi

- Là..là... ném bóng vào rổ ý... Tôi nay anh với anh Hàn Minh đến xem nhé!! Bọn em đến đấu giao lưu giữa các trường, anh đến cổ vũ cho em đi!! - Vinh huy bỗng búng tay rồi mắt sáng rỡ nhìn cậu

Vũ Phong cũng muốn biết bóng rổ chơi ra sao nên vội vàng gật đầu, cậu vén tóc sang một bên rồi nhớ ra hình như Vinh Huy biết đến sự xuất hiện của mình mà không cần Hàn Minh hay Quyền Tú nói và cậu nhớ ra thêm nữa là hán đã từng nói hán là người lôi cậu ra ngoài này. Vội tóm cổ Vinh huy kéo gần lại và mặt cậu không khác gì chuẩn bị hành hình hán với đôi mắt tròn tròn

- Vinh Huy!! Người lôi anh ra đây là em phải không?? Chính em đã nói thế đúng chứ??

- Ấy..ấy.. Em nói thế để anh khỏi oang oang là em thích Quyền Tú thôi!! - Vinh Huy vội gơ tay đầu hàng rồi cười méo mó với cậu

- Thế sao em biết là anh đi ra từ cuốn tiểu thuyết đấy!! - Vũ Phong nói lỏng tay nhưng nắm chặt gấp đôi, răng nghiến lên nghiến xuống khi nhận ra chi tiết

quan trọng

- Hôm đó em tính chui vào phòng của Quyền Tú để lấy hũ cậu ấy. Chưa kịp leo vào thì e thấy một thứ ánh sáng trắng từ cuốn tiểu thuyết trên giường sáng lên và anh cùng với một cô bé phòng ra và nằm đó. ... Không dám manh động nên em đi về đợi mấy ngày thì đến nhà và gặp anh đây!! - Vinh Huy nói tuột hết ra không chừa thiếu một chút chi tiết nào

Vũ Phong bây giờ mới buông áo Vinh Huy ra, nhìn hấn cũng không phải nói dối. ... Vậy là cậu nghi ngờ nhầm người rồi!! Cậu cũng để ý kĩ hơn về hấn, nói thẳng ra thì nhìn có vóc dáng đáng sợ thế thôi chứ thật ra nhìn cái biểu hiện vãi trời hôn đất của hấn thì cậu thay đổi suy nghĩ về hấn một cách chóng mặt, hóa ra hấn cũng chỉ là một đứa con nít hiền khô chẳng có gì phải đề phòng

Ngồi đó cười cười với Vinh Huy mà cậu không nhận ra đám bạn của hấn đã đến gần. Bây giờ thì cậu phải định nghĩa lại tâm trí của cậu khi thấy năm người đó con hơn cả Vinh Huy, cậu tưởng cỡ hấn là hết cỡ rồi mà ai dè còn người còn có thân hình đồ sộ hơn. Lúc hấn đứng lên thì cậu cảm thấy hấn như thọt lóm giữa năm người đó. Thấy sự xuất hiện của cậu nên một người vội huých tay vào người hấn rồi cười gian

- Nãy giờ mày nói chuyện với gái mà giấu anh em sao??

- Thật ra... - Vinh Huy vội nhìn cậu rồi nhìn người kia

- Biện minh cái gì hả thằng khỉ?? - một người nữa kẹp cổ hấn và xoa xù tóc hấn

- Chúng mày muốn chết hết sao? - hấn nổi cáu nghiêng răng, quắc mắt nhìn một lượt

Lập tức năm người đi biến dạng không dám hó hé một câu. Vũ Phong do không nhìn thấy lúc hấn trừng mắt nên chỉ nghĩ là đùa xong nên đi, dù gì thì cậu vẫn chưa quen với cái thể giới nhanh chóng như thế

Cũng đến trưa, nắng gắt, Hàn Minh vẫn đi tìm Vũ Phong, anh sắp đạt đến giới hạn của mình khi suốt hai tiếng đồng hồ mà phải đi tìm người con trai mặc váy suông để tóc dài. Anh tìm đến vách đá bên kia có một đám tụ tập và anh thoáng thấy người ngồi gần đó quen quen nên vội chạy ra

- Vinh Huy?? - Hàn Minh nhướn mày nhìn người con trai ngồi kia đang nói chuyện với ai đó trong vách đá

- A... Anh Hàn Minh - Vinh Huy quay người thì bật người dậy tươi cười - May quá... anh Vũ Phong cũng ở đây này - hấn nhanh chóng tóm cổ cậu khi cậu đang lên đi

- Vũ Phong?? Cậu nhớ nhen đến độ trốn ở đây bắt tôi đi tìm hai tiếng đồng hồ chỉ vì tôi lỡ đẩy cậu xuống cát sao?? - Hàn Minh nhìn cậu mà muốn ăn tươi nuốt sống

Vũ Phong khép mình, bấu víu vào vai của Vinh Huy, cứ lấp ló như trẻ con sợ người lạ. Phải rồi, nhìn Hàn Minh bây giờ đến hấn còn chẳng dám tới gần nói gì với một người hiền như thỏ thế này. Hấn vội cười nhưng đồ mồ hôi hột nhìn anh rồi hít một hơi thật sâu và lời điện thoại gọi cho ai đó

- Alo... là cậu à?? - Vinh Huy cười rồi nói to và vọng ra chỗ xa để mặc cho Vũ Phong đứng đó nhìn hấn đầy uất ức, đây là chiêu chuẩn là thượng sách!!

Vũ Phong chợt giật người và liếc mình chạy về phía Hàn Minh, anh cứ ngỡ là cậu chạy đến nấn nỉ mình cơ nhưng... ANH ĐÃ LÀM! Vũ Phong chạy né anh và chạy thực mạng, anh lại phải tiếp tục cuộc rượt đuổi thêm mười lăm phút thì cuối cùng anh cũng tóm được tay cậu

- Vì cái gì mà cậu lại chạy khỏi tôi??

- Sao nào?? Chạy đâu là quyền của tôi!! - Vũ Phong quay mặt đi chỗ khác

Hàn Minh giật mạnh tay cậu làm cậu quay người lại, anh dùng hai tay giữ mặt cậu áp sát vào mặt mình, anh nhìn chăm chăm vào cậu mà không chớp mắt. Cậu bị đôi mắt nâu ấy xoáy sâu vào tâm trí nên vội nhìn đi chỗ khác, mặt đỏ hết lên

- Vũ Phong này!! - Hàn Minh cứ nhìn đắm đuối cậu không thôi

- G..Gi?? - Cậu ấp úng cứ liếc anh một cái lại nhìn đi hướng khác

Hàn Minh giờ đây cứ nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vũ Phong, cứ hồng hồng nhìn chỉ muốn cắn cho một cái. Nghĩ là phải làm, thật sự là anh muốn nhào vào cắn cậu ngay lập tức mà không cần biết cả hai vẫn đang ở trên bãi biển đông người

Hàn Minh với Vũ Phong cứ thế mà dần áp sát nhau, cậu lúc đầu còn cự quạ nhưng bị anh kìm chặt, hồi lâu thì cậu bị cuốn theo ánh mắt của anh mà lu mờ lí trí. Sát...Sát thêm...Gần...Gần nữa... Sắp rồi...Sấ.p...

- Anh Hàn Minh... Tôi nay 8h em có trận bóng rổ, anh cùng với anh Vũ Phong đến cổ vũ nhé! - Vinh Huy từ đâu chui lên dần dần giữa hai người và nhìn Hàn Minh

- A...Ừ... - Hàn Minh giật diếng người buông Vũ Phong ra nhưng theo bản tính mạnh tay mà vật cậu nằm lăn xuống nếm vị cát lần thứ hai

- Hàn Minh... Anh quá đáng rồi đó!! Anh đi chết đi!! - Vũ Phong lần này đứng lên thì gào thét xông vào đánh anh như đánh bao cát

Hàn Minh chỉ biết ôm đầu bỏ chạy trong khi Vũ Phong sát khí bùng bùng dí theo... Vinh Huy cười như thể không thấy mặt trời nữa. Đang đứng vậy tay cười như thăng dần thì từ đâu một cái dép phi thẳng vào đầu hắn. Lượm chiếc dép lên thì ăn thêm một cái nữa vào đầu chính giữa trán

- Thăng ngu dần!! Mày là thăng ngu!! Vinh Huy là thăng dần!! Mày chết với tao!! - giọng một người con gái khá thân thuộc với vóc dáng cao ráo

- Quyền Tú.. Bình tĩnh nào!! - Vinh Huy lùi bước, đồ mồ hôi với cái nhìn tóe lửa

- Sắp có phim coi thì mày lại phá... Bộ mày tưởng ngoài đời dễ thấy cảnh đó lắm sao?? Mày muốn chọc điên tao sao?? - Quyền Tú bây giờ tóc rũ rối như một con điên mà dần dần bước đến - Đứng yên đó để tao xả giận!!

Thấy cô như một con hổ đói thì hắn chẳng muốn đứng lại cho cô đánh một chút nào nhưng vấn đề là hắn khó lòng chạy thoát khỏi cô với lượng biến người đông nghẹt thế này. Lúc này do hắn không biết nhưng khi nhìn biểu hiện của Hàn Minh thì hắn biết mình đã làm gì đó sai sai!! Vinh Huy à! Là mày tự chuộc họa vào thân... Đứng yên cho xong!! - hắn nghĩ thế liền đứng yên dơ hai tay và gục đầu thờ dài

- Ê mày ơi!! Thăng Huy bị ai đánh kia!!?? - một người trong số năm người bạn của hắn vội chỉ về phía hắn đang ôm đầu chịu trận

- Con bé cao cao hay đi với nó đấy... Người đánh được Huy trên hai cái thì chỉ có con bé đấy thôi... Đừng có nhìn, con bé đó quay ra đánh mình thật đấy - người đàn anh nhìn rồi lập tức quay phắt đi

Vài phút sau thì Quyền Tú như bốc hơi khỏi bãi biển và Vinh Huy về chỗ đám bạn trong tình trạng mặt mũi, chân tay chẳng thấy cái nào là nguyên vẹn và không chảy máu thì cũng thấy xước tùm lùm đất cát, người cũng ướt như chuột lột

- Mày bị gì mà thế thảm thế?? - một nam thấy hắn nên hết hồn không nhận ra người dọa giết cả đám lúc này

- Lần đầu tiên trong đời tao bị một con nhỏ hung bạo lôi ra mực nước sâu và dìm nước, tao có thể bơi nhưng nhìn bản mặt con nhỏ ấy là tao không bơi được nữa... Tao lỡ bám vào cái vòng ngực lép như tép của nó và nó tát tao, giờ tao mới biết khi bị chảy máu mà đổ nước muối vào thì nó như thế nào- Vinh Huy ngồi xuống gục mặt tại chỗ

- Biết bao nhiêu đứa làm đủ mọi cách để bám vào mông mày mà mày chẳng để ý. Thế mà con nhỏ đánh mày như bao cát thì mày lại mê nó như điên điên. Tao nhớ cái ngày đầu tiên mày chạy vào ôm nó và bị nó cho một chưởng nhìn ghê thật!! - một thằng nữa lại cười rồi lên tiếng

Vinh Huy ngồi đó không nói gì nhưng hắn nhớ lại ngày đầu tiên hắn vào trường mà gặp cô thì hắn mừng lắm, không ngờ với cái bộ não nhét đầy đam mê không một chút vốn học hành mà cô có thể ứng dụng vào chung trường với hắn trong khi hắn phải vật lộn mới vào được. Nhờ cú chưởng uy lực đó mà cô hiển nhiên thành đàn chị trong trường, dù biết cô ghét ai động vào người mình nhưng không ngày nào là hắn không động một chút để bị ăn đánh

- Lúc này mày nói ai lép!! Tao còn ở đây mà mày dám nói xấu tao sao?? - Quyền Tú từ đâu hiện diện một cách ớn lạnh mà đưa tay lên vai hắn

- Người anh em.. Bảo trọng... - đàn anh nhìn thấy cô liền đưa đám khờ dại kia đi lánh nạn và để mặc hắn đối mặt với từ thần lần thứ hai

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Anh Hàn Minh..Anh Vũ Phong!! - Vinh Huy đứng ngoài nhà thi đấu vậy tay cười trong khi môi còn sưng vù

- Mặt em bị sao thế? - cả Vũ Phong lẫn Hàn Minh đều đồng thanh

- Bị té đó!! - Quyền Tú từ đâu xuất hiện rồi đưa móng tay và điện thoại lên vừa soi vừa xia răng

Cả ba người thật không thể chấp nhận được cái tính bản bựa của cô. Vũ Phong vội đưa tay kéo tay cô xuống, Vinh Huy chỉ biết đứng che mặt thờ dài. Hàn Minh nhìn cô từ đầu đến chân rồi trong đầu đầy dấu chấm hỏi

- Không phải em đang ở nhà sao?

- Không phải hai anh ở nhà sao?? - Quyền Tú hất mặt liếc nhìn Vũ Phong và Hàn Minh

- Bọn anh đi chơi... Bộ không được sao?? - Hàn Minh nhướn mày, khóe mắt nhẹ giật với thái độ khó nhai của cô

- Em đi chơi!! Bộ không được sao? - cô cứ hất cằm nhìn anh

Thoải mái nói, Hàn Minh với Quyền Tú trừng mắt nhìn nhau, anh nhớ hồi xưa cô dễ thương lắm mà, bảo gì nghe nấy mà càng lớn càng cứng đầu, còn trả treo nữa. Nhân vật hứng chịu ám khí khó chịu là Vũ Phong và Vinh Huy, thật thì cứ mỗi lần thấy cô và anh sắp lại thì y như cậu và hắn lại phải hứng hết

những con thịnh nộ còn sót lại

- Em đợi hai anh để đưa vé vào thôi.. Em đi chuẩn bị đây!! - Vinh Huy chen vào giữa rồi chia ra hai tấm vé vào rồi khuất ở cửa sau nhà thi đấu

Quyền Tú cũng le te đi về phía đó bị Hàn Minh túm cổ giật ngược lại

- Đây mới chỗ soát vé!! - anh chỉ và phía cửa bên kia có người kiểm vé

- Đầu phải chỉ giao lưu bóng rổ!! - cô bầu vào eo anh khiến anh nhột rồi chạy vụt đi

Vũ Phong lại gần nhìn tấm vé rồi nhìn Hàn Minh, cậu chẳng hiểu gì hết, cô nói vậy là cô cũng chơi bóng rổ hay cô chỉ nói đùa

- Minh vào đi anh... - Vũ Phong nắm tay Hàn Minh rồi nhỏ nhẹ

- Nghe ngọt tai thật... Biết điều nên thế đấy! - Hàn Minh xoa đầu Vũ Phong rồi bỏ đi trước

Vũ Phong chợt có chút hụt hẫng, đây là cái cậu ghét nhất, chỉ cần xưng anh với Hàn Minh cũng khiến anh vui nên cậu mới thử nhưng có vẻ nó phản tác dụng. Anh vui thật đấy nhưng cậu không vui, anh không chú ý đến cậu nữa. Như bình thường thì cậu nói trống không thì anh sẽ lại cốc vào đầu cậu rồi nắm tay cậu kéo vào nhưng giờ anh đã chỉ đi trước còn hất tay cậu ra nữa...

Cậu khó chịu, hóa ra anh chỉ cần sự tôn trọng của cậu... Vũ Phong cảm thấy nhói, cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình mà không hiểu mình nói lời vì điều gì. Anh với cậu đều là con trai... Cậu đang tưởng tượng cái gì cơ chứ?? Giữa anh và cậu nhất định không tồn tại tình cảm yêu đương.. Chuyện đó là không thể được!! Cậu tự nhủ hai thằng con trai không thể yêu nhau nhưng không biết vì sao cậu vẫn không thôi nói

- Cứ đứng đó vậy?? Tôi không muốn lạc mất cậu đâu - Hàn Minh đến và nắm tay cậu, ánh mắt anh khá hiền hòa

Vũ Phong cúi gầm mặt bước theo anh chứ không nói gì.. Phải rồi! Là cái cảm giác được anh nắm tay thật chặt như thế này, cảm giác dễ chịu, hơi ấm tỏa ra từ tay anh khiến cậu phấn chấn hơn phần nào...

Vừa kiểm chỗ nào ngồi rõ nhất vừa mua chút đồ ăn nhẹ. Vũ Phong ôm đủ loại như nước, sanck, bánh mì, bông ngô muốn chết ngạt trong đồ ăn thì Hàn Minh mới dừng lại. Lặng nhắng để đồ ăn thì màn giới thiệu cũng bắt đầu với biểu diễn nhảy múa giữa hai trường

Vũ Phong thấy anh sáng lóe xanh, lóe đỏ, khói bốc lên dày sẫm thì thích thú nhai bánh mà nhìn chăm chăm xuống sân. Hàn Minh phụt cười với cậu, dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên cậu đến nhà thi đấu thể thao

Màn trình diễn kết thúc thì cả đội bóng rổ của hai trường cũng ra chào hỏi, Vinh Huy liếc một vòng thì thấy Hàn Minh với Vũ Phong ngồi hàng ghế đầu sát sân nhất. Hắn vẫy tay chào hai người như một đứa trẻ con, ấy thế mà xung quanh đều la hét lên là hấn vẫy tay với họ. Chắc hấn hấn rất nổi trội

Trận đấu bắt đầu!! Hàn Minh cũng ngồi chăm chú xem và giải thích từng chút một, hai người rôm rả cả một góc, chắc mai mốt Hàn Minh có thất nghiệp thì nên nộp đơn giành một chân vào vai bình luận viên

Đến hiệp cuối, bên Vinh Huy thua bốn điểm và hưởng hai quả ném phạt, cũng do hấn ném chứ không ai vào đây.. Đến những giây cuối cùng thế này chỉ cần hai quả vào sẽ san bằng tỉ số và ráng ghi thêm quả nữa thì thắng

Quả thứ nhất.. Vinh Huy lấy đà, lau mồ hôi vì đã quá mệt, Vũ Phong với Hàn Minh gay cấn liên tục nhai bông ngô rôm rộp khi cả khán đài nín thở. Quả bóng theo lực tay của hấn mà chệch ra ngoài một cách trắng trợn

Vũ Phong với Hàn Minh chưa kịp gào lên, cả khán đài chưa kịp thở dài tiếc nuối thì đầu đó ngoài đường biên sân đấu đã vang lên một tiếng la hét

- Thằng ngu Vinh Huy!! Nó như đưa lên miệng mà không biết ăn à?? Hay là mày muốn nó hất ngược vào mặt mày!! Sao mày ngu thế?? Mày thắng thì tao sẽ... thôi bỏ không nói nữa

- Cô bé đó là ai vậy?? - tiếng xì xầm của mọi người kể cả những đối thủ của đội hấn cũng hoang mang không kém

- Là Quyền Tú phải không??- Vũ Phong nhú mắt nhìn con người đang hậm hực như thét ra lửa

Hàn Minh đẩy khuôn mặt của cậu về phía trận đấu rồi như không thấy gì mà nhai nhồm nhoàm bông ngô

- Là con bé!! Đừng để ý tới làm gì, tập trung coi đi kìa

Lần này thì nhìn Vinh Huy tự tin hơn, môi hấn về lên đường cong một bên. Quả bóng theo tay của hấn mà lọt rổ không đụng thành rổ. Ngay lập tức màn tranh bóng bắt đầu, đồng hồ đếm ngược bằng giây. Chưa đầy mười giây là kết thúc trận thi hấn đã hiện hữu với quả bóng bên sân đối thủ, ngon lành đưa bóng vào rổ trước sự kinh ngạc của đối thủ lẫn khán giả. Cách biệt một điểm cũng làm nên một chiến thắng ngoạn mục

Vũ Phong với Hàn Minh tính đi về nhưng không thể chen ra vì người ở lại quá đông. Ngồi lì ở đó tầm năm phút thì Vinh Huy chui từ đâu ra với bộ đồ ướt đầm mồ hôi, hấn cười nhìn hai người và ngồi vào ghế trống, ghế này là của người hâm mộ vừa nhường cho hấn

- Hai anh nhìn phía dưới kìa!! - Vinh Huy rũ tóc cho đỡ ướt rồi chỉ về phía góc trái sân đấu

Anh và cậu liền nhìn theo, Quyền Tú ở dưới đó mặc bộ đồ thi đấu cũng tựa đến bóng rổ nhưng quần thì bó sát và ngắn hơn chút đỉnh. Cô cột tóc khá cao, và bước ra sân đấu tiến đến gần một rổ bóng tầm ba chục quả gì đó

- Các bạn đã được xem trận bóng rổ tuyệt đỉnh.. Bây giờ là phần bóng ném mà mọi người chờ... Xin mời hai đội bước ra sân! - tiếng loa cất lên

Cả hai đội bước ra, đàng đàng sát khí, là đấu giao lưu nhưng nó nâng tầm của trường lên khá cao nên ai cũng muốn chiến thắng về đội mình. Biên sân được rào lại bằng lưới cao su như lưới bắt cá

- Bóng ném là gì ấy?? - Vũ Phong giật áo Hàn Minh rồi hỏi

- Là cầm bóng ném vào đối phương khiến đối phương bị loại. Đây là môn thể thao chơi trong nhà tàn sát người chơi nhất mà tôi từng biết!! - Hàn Minh uống ngụm nước rồi nhìn cậu

Vũ Phong nghe thế tưởng anh xạo sự nên cười khinh vì chắc rằng lần này anh không lừa được cậu... Tàn sát sao?? Nực cười!! Ném qua ném lại thì tàn sát chỗ nào?? Vũ Phong liếc anh muốn chui tọt lòng đen vào trong mắt chứ chẳng đùa!!

Mỗi người cầm một quả bóng trên tay, năm trai năm gái, số bóng còn lại được đổ hết về phía sau.. Vũ Phong nhếch mép ra vẻ dửng dưng trong khi Hàn Minh đang sốt vó..

Tiếng còi cất lên... Vũ Phong há miệng để mặc ruồi bay.... Thực sự quá tàn khốc!! Tốc độ bóng ném đến kinh người, ai cũng như hóa thú sau tiếng còi. Ném rất đẹp nhưng bóng lao đến như đạn, đến cả những người ngồi ngoài lưới cũng sợ sệt. Trò chơi không dừng cho đến khi một trong hai đội bị loại hết

Cậu chú ý nhất là Quyền Tú, cô khá uyển chuyển trong việc né nhưng ngay khi né xong thì cô hóa thú và điều khác thường nhất là khi đồng đội cầm một quả ném hết sức thì cô cầm hai quả hai bên mà ném như không

Vũ Phong để ý một chút thì Vinh Huy bên cạnh đang cười rồi mụ mị nhìn cô, cậu nói đâu có sai, hẳn thích cô, thích cô đến độ mà cả khán đài kể cả cậu phải sợ cô thì hẳn lại có ánh nhìn như cô rất nhẹ nhàng, theo cậu cảm nhận thì như thế

Vâng.. Và đây là dưới mắt của Vinh Huy thì cô đã biến dạng thế nào.. Theo như hẳn thấy thì cô đầy uy lực khác hẳn với người khác, thấy cô ném trúng vào một đối thủ. Biết là đã trúng nhưng cô vờ như không biết mà ném xối xả như nước, hẳn nhìn cô mà khoe môi tạo thành một đường cong: Quyền Tú của tao là phải thế... Ném chúng nó như từ đi hơi quái thú lòng tao! - Vâng.. cô đã biến dạng khủng khiếp hơn người bình thường, theo như cậu cảm thấy là thế

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thường thì một trận bóng ném kéo dài tầm 30 phút trở ra nhưng đồng hồ vừa vận bước sang phút thứ 29 thì bên cô và bên địch chỉ trụ một - một, đấu tay đôi. Thâm mật chắc chỉ có bên kia vì cô đang đứng tăng bóng như rảnh rỗi lắm. Vì không có luật cầm xài chân hay tay nên hai quả bóng từ hai cánh tay cô vừa tung ra thì cô đã đá một quả đi kèm. Bên kia né được hai quả nhưng dính quả kia vào người

Cô vờ như không biết mà ném thêm hai quả nữa vào vai và vào bụng, kèm theo một quả đá chân dính ngay mặt khi người đó vừa vận cúi xuống ôm bụng. Người kia gục ngã tại sân vì quá đau, cô bẻ cổ tay rồi nhìn về phía khán đài

Vinh Huy đứng lên và nắm chặt tay, quay sang nhìn Vũ Phong và hàn Minh cười thật tươi rồi quay về phía sân đấu, nơi có một người con gái đang cầm một quả bóng nhìn hẳn

- Quyền Tú... Tao..thí....

Hắn hét lên nhưng chưa hết câu thì quả bóng uy lực đã phang trúng mặt, khoảng cách từ sân đến khán đài không phải quá xa nhưng ném lên đến khán đài mà còn lực rất mạnh kia thì không còn ai ngoài cô. Ném xong quả bóng thì Quyền Tú đi thẳng vào trong mà không ngoảnh lại

Mọi người bắt đầu đi về, Hàn Minh cũng đứng lên kéo theo Vũ Phong, cậu ngoảnh lại nhìn Vinh Huy vẫn còn ngồi gục ở đó. Thấy hẳn có vẻ ừ ừ nên cậu mũi lòng kéo áo anh lại rồi về phía hẳn

- Em ấy mệt mà!! Lúc nãy ăn nguyên quả bóng vào mặt không bị gì cũng lạ - Hàn Minh nhìn hẳn rồi thở dài

- Anh không thấy lúc nãy Vinh Huy tính nói gì sao?? - Vũ Phong huyếch tay nói khề với anh

Hàn Minh thừa biết nhưng anh cũng không muốn thừa nhận là mình biết nên anh vội thở dài và kéo mạnh Vũ Phong ra khỏi đó. Ra đến ngoài cửa thì anh

mới buông cậu ra. Lúc này cậu mới trừng trừng nhìn anh, khói bốc tới đỉnh đầu

- Anh kì quá à!! Chỉ ít thì cũng cho tôi nói chuyện với em ấy chút chứ!? - cậu bặm môi, phồng má nhìn anh

- Tuổi trẻ bồng bột, tình cảm không rõ ràng, có khuyên răn cũng thế thôi... Tôi với cậu đi ăn đêm chút, để hai đứa tự giải quyết - Hàn Minh chợt áp sát người vào cậu rồi cười ôn nhu

- Gì?? 17 là thành thân có con hết rồi... - Vũ Phong đẩy anh ra rồi liếng thoảng đủ điều về tuổi 17

- Cậu nghĩ đây là thời phong kiến chắc... Nếu cậu nghĩ thế thì năm nay cậu 23 rồi chắc cậu cũng phải con đàn cháu đống nhỉ?? - anh vội nhướn mày nhìn cậu

Biết là mình không sống trong cái thế giới cổ hủ kia nên Vũ Phong tròn tròn mắt nhìn anh rồi dậm chân và quay phắt bước đi. Thấy cậu như có lửa xung quanh thì anh vội phì cười và chạy theo

- Chờ tôi với!! Cậu đi nhanh quá!!

Cũng lúc mà Hàn Minh đang trêu ghẹo Vũ Phong thì bên nhà thi đấu vẫn còn một người đang ngồi trên khán đài ôm mặt, người thì đầy mồ hôi. Có tiếng bước chân vang lên gần hần, mỗi bước càng rõ hơn

- Mày biết ngồi đây thêm tí nữa là mày bị nhốt không?? - giọng nói khàn quen thuộc cất lên

- Tao thật sự rất mệt khi phải chờ mày. Rốt cuộc mày đợi cái gì?? Lúc tao nói thì mày cản tao!! - Vinh Huy vẫn ôm mặt, hần thật sự rất mệt

- Tao biết... Nhưng tao có việc phải làm, chừng nào xong thì tao sẽ để mày nói hết. Chỉ sợ lúc đó mày nói với ai khác không phải tao! Nước với khăn tao để đây! - Quyền Tú nhấn máy và đặt nước và khăn bên kế và bước đi

Tiếng bước chân dần xa và sớm không còn nghe thấy nữa, Vinh Huy lúc này mới nhìn về phía chia nước và khăn. Lấy khăn trùm lên đầu và đổ nước lên trên, hần vội nở một nụ cười không tiếng và lăm bầm

- Đợi thì vẫn được chỉ sợ đến lúc đó mày không cho tao quyền nói

- Tại sao?? Nói tao nghe?? - giọng Quyền Tú chợt cất lên ngay sau đó

- Mày?? Lúc này... - Vinh Huy giật người quay về đằng sau, cô vẫn ở đó chờ hần

Bóng đèn cuối cùng trong nhà thi đấu cũng tắt, chỉ còn ánh đèn ngoài sân còn hắt vào, rọi lên ánh mắt sắc lẹm của cô khi nhìn hần. Nhưng gì cô nghi ngờ, cô đều phủ nhận, nhìn hần áp úng thì những nghi ngờ trước giờ đã tủa về cùng một lúc

~ Sáng hôm sau~

- Tôi muốn đi ngủ cơ! - Vũ Phong đang nằm trên sàn về cố gắng lết về phòng ngủ

- Hôm qua về sớm cậu ngủ sướng rồi còn gì!! Hôm nay cậu đi cùng tôi tới chỗ Quyền Tú đi! - Hàn Minh ngồi xuống kéo chân cậu về phía mình

Đêm hôm qua đi đường dài, về nhà chưa ngủ đầy ba tiếng thì bị Hàn Minh đánh thức. Và giờ cậu đang phải vật lộn với anh để được ngủ. Thật tình thì cậu rất mệt và không mở mắt ra được

- Bộ cậu không muốn đi làm sao?? - anh nắm chặt hai chân cậu và lôi về phía mình, lật ngược cậu đối diện mặt đối mặt

- Anh Vũ Phong muốn đi làm sao? - Quyền Tú từ trong phòng của cô bước ra, nói chuyện tình ruồi và cầm điện thoại nháy nút không ngừng nghỉ

Cô có chìa khóa nhà, lúc cả hai ngủ thì cô mở cửa và chui vào căn phòng trống kia chơi game đợi hai người tỉnh. Lúc nghe Vũ Phong muốn đi làm thì chòi mắt ra, thấy cảnh tượng hai chân của cậu được vắt qua hai bên hông của Hàn Minh thì với phản xạ có điều kiện nên cô lấy máy ra chụp thật nhanh

- Em thôi đi! - Hàn Minh dựng Vũ Phong lên rồi nhìn cô, anh ngủ nhưng đủ tỉnh để biết khi nào nhà mình bị trộm và khi người nhà về

- Bộ ở nhà anh bị sai giống osin lắm sao?? - Quyền Tú cũng ngồi thụp xuống liếc Hàn Minh - Em đi rồi nên ông già này cảm rằm anh ghê lắm nên mới muốn đi kiếm tiền chứ gì?? Hay do muốn đỡ chút tiền để không cảm thấy vô dụng

Mỗi lời cô nói đều như mũi dao xuyên vào tim, cô đúng là một con người nguy hiểm, chỉ cần một lời nói mà cô suy ra tất cả trong đầu của cô. Vũ Phong cũng là người biết quan sát nên khi nhìn vào ánh mắt của cô thì đã thấy điều thay đổi. Nếu lần đầu gặp thì là ánh mắt vô tư, không quan tâm đến thế giới diễn ra như thế nào thì bây giờ có phần sắc lẹm hơn, có gì đáng sợ đang diễn ra trong đầu cô. Cậu nhìn vào ánh mắt ấy mà sợ sệt, chưa bao giờ cậu lại cảm thấy cô đáng sợ như thế này trong khi cô vẫn cười nói vui vẻ

- Có quán cà phê ở gần đây, em đang làm việc ở đó. Anh đến đó làm được không?? Cũng tầm từ bốn đến năm triệu một tháng. Em sẽ chỉ anh tất cả mọi việc, từ bung bê đến chào hỏi - Cô nhăm nhăm cười, dùng gương cô không biết cậu đã nhìn ra ánh mắt của cô

Hai người như đọc ánh mắt của người khác để sống, để thích nghi thì hỏi làm sao mà không thấu được, chỉ là cô có chút tinh ý hơn. Khi Quyền Tú và Vũ Phong đọc ánh mắt nhau thì Hàn Minh như một thằng điên khi ngồi tết tóc của cậu, vừa tết vừa huyt sáo. Dự là anh chẳng có cái kết đẹp khi cậu biết tóc cậu đã biến dạng ra sao khi vào tay anh

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

- Đứng thẳng lên!! Miệng cười lên!! Bê đồ không được run - tiếng cô oang oang cả nhà

Số là dạo này cô ghé nhà đưa cho cậu đồng phục của quán, tiện thể chỉ cậu cách đi đứng bụng bê khay đựng nhiều đồ ăn, hai khay hai tay. Hàn Minh có ngó vài lần, anh có cảm tưởng như cô là người quản giáo đang huấn luyện Vũ Phong trở thành một siêu mẫu phục vụ chuẩn mực

Đa phần anh đều ngắm Vũ Phong vì khi cô chỉ thì cô bắt mặc đồ của quán. Cũng chỉ là áo sơ mi, quần đen và cái tạp dề đen có chiếc túi nhỏ ở giữa và in tên quán ở trên. Chẳng có gì nổi bật nhưng khi thấy cậu cột tóc cao và mặc đồ của quán, thêm tạp dề xắn lên hơi nhàu nhàu khiến cậu thêm vẻ nổi bật

- Cảm nhận đi!! Hãy cảm nhận đi!! Anh muốn Vũ Phong!! Anh rất muốn ôm anh ấy - Quyền Tú đang thì thầm bên tai anh nhìn rất buồn cười

- Con bé này!! Ai muốn cậu ta chứ?? - Hàn Minh xua tay thoát khỏi cảm dỗ rồi bật người đi thẳng về phòng

Cô được phen chọc tức Hàn Minh nên lăn ra cười, cái mặt của anh đã tỏ cáo hết rồi, cô chỉ ngồi chờ những diễn biến lâu lâu châm thêm lửa để đẩy tiến trình thôi. Dù như thế nhưng cô vẫn ái ngại điều duy nhất giành cho hai người luôn dễ dàng thấy được ở xã hội là KỈ THỊ... Nghĩ riết đau đầu nên cô tặc lưỡi chốt ý: Cứ là chính mình!

~ Vài ngày sau~

- Vũ Phong!! Đem bánh qua bàn 7, cà phê cho bàn 9, phô mai bàn 10... Lên tầng hai ly trà sữa bàn 21 - tiếng của Quyền Tú vang lên đều đều ở quầy phục vụ

Tình hình là hôm nay là ngày đầu tiên cậu đi làm, chưa nghênh đón được một phút thì khách tới và phục vụ nhanh như chớp. Hai khay đầy đồ ăn và thức uống đẩy về phía cậu, khách đến thì đồng, phục vụ vài người. Theo cậu để ý thì những phục vụ ở đây chỉ bê một khay mà cậu đến cả hai khay bưng. Vội uất tức nhìn cô, cậu bị bắt nạt sao?

- Anh nhìn cái gì? Khách chờ kia - Quyền Tú hát cầm lên nhìn cậu và rời khỏi chỗ đứng

Trong lúc cậu cứ cố gắng giữ cho khay không bị đổ để tới được những bàn vừa nói thì cô như múa trong đồng bầy nhảy mà khách để lại sau khi thanh toán. Một tay giữ khay đồ dư, một tay lau bàn cho sạch và nếu nhìn lên một tí thì thấy một khay đĩa trên đầu cô

- Vũ Phong.. Né ra nào! - Cô bưng tiếp khay ly và đĩa bản và đi nhanh như rất chuyên nghiệp

Vũ Phong vội né ra một bên, đưa hết đồ ăn cho khách thì xuống tầng đã thấy một cậu nhóc cũng trạc tuổi Quyền Tú đến lại gần cậu, mặt héch lên trời

- Nghe nói anh là nhân viên mới??

- À..Ừ... - Vũ Phong đặt khay lên quầy rồi gãi đầu

Vũ Phong cứ thấy thằng nhóc nhìn mình với cái ánh mắt kì quái nên cậu đổ mồ hôi hột theo ánh mắt ấy, nhìn chung thì thằng nhóc ấy cũng để tóc dài và cột lên thành đuôi gà, chiều cao cũng không đến nỗi tệ, có điều là hơi gầy

- Nghe cho rõ đây.. Quyền Tú là của tôi!! Tôi sẽ giết anh khi anh dám động vào chị ấy - thằng nhóc đó liền hăm he đe dọa

- Thằng điên kia!! Chị là của mày hồi nào?? Đi bưng đồ rồi order đi thằng nhãi ranh - Quyền Tú từ đâu bay ra cho nguyên cái khay vào đầu thằng nhỏ rồi gào ầm lên

- Chị có lớn hơn em bao nhiêu đâu?? - thằng nhóc cộc cằn nhìn cô rồi nhăm tay tính gì đó - Em 18 thì chị mới có 21 thôi mà!!

Cô không lời nói mà phang thêm một cái khay nữa vào đầu thằng nhỏ và chỉ tay ra ngoài, nhóc ấy hiểu ý mà cầm khay và giấy bút ra ngoài không quên liếc nhìn Vũ Phong

Cậu không ngờ là cô được nhiều người chú ý như vậy. Khách cũng bớt đi nên cậu được nghỉ xả hơi, đúng thật là mệt mỏi, cậu chạy đi chạy lại muốn xỉu không có thời gian thở, đồ ăn đồ uống thì cứ liên tục đi ra và đi vào. Giờ này cũng hơn 11h có nghĩa là cậu nghỉ được năm phút

- Anh chuẩn bị đi... Học sinh hay ghé quán lắm - Quyền Tú đưa anh một li nước với một đĩa bánh nhỏ

- Anh thấy em làm việc như là người khác vậy.. - Vũ Phong vừa nhâm nhi vừa cười với cô

Cô không nói gì mà cứ chỉ cười rồi chăm chú nhìn đồng hồ, cậu đang thắc mắc tại sao cô cứ nhìn đồng hồ thì khi nó điểm thêm năm phút thì cô đứng lên gỡ tạp dề và gấp nửa trên vào trong rồi cột dây ra sau và cài một cúc áo của mình

- Quyền Tú! Em làm gì vậy?? - Vũ phong bị cô hù đến hết hồn, không phải cô đang tính cài áo giữa chốn đông người chứ

- Tí nữa chạy không kịp đâu! Đưa đây em làm hộ cho.. - Quyền Tú như bị đuổi tới nơi mà dựng cậu lên rồi làm y hệt như cô

Vũ Phong nhìn xung quanh thì ai cũng như thế, chẳng hiểu nhưng cậu cứ thấy kì kì khi một cúc áo của mình bị tuột ra, mắt thì mát thật nhưng làm thế để làm gì?? Đầu cậu cứ đập rầy rầy chấm hỏi

- A..A.... Chúng mày ơi... Có trai mới kia!! - một nữ sinh nhìn từ ngoài vào rồi hét lên

Một đám nữ sinh nhào vào quán và nhảy bổ vào cậu, mặt sáng rỡ lên nhìn như muốn nuốt luôn cả cậu. Vì ngày đầu đi làm nên cậu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa

- Nào nào... Nhân viên mới của chị mà, đừng làm anh ấy sợ kéo mai anh ấy nghỉ làm thì tiếc lắm... - Quyền Tú khoác vai một nữ rồi vuốt tóc của nhỏ ấy rồi nhìn nhỏ với ánh mắt khiêu gợi - Hay ra bàn đi, bọn em gọi gì thì anh ấy mang ra nhé!

- A...A... Mây sướng nhá!!! Được chị ấy vuốt ve.. Ganh tị ghê!! - một nữ sinh gạ vào tay cô bé lúc này được cô khoác vai

Vũ Phong như á khẩu, chuyện gì đang xảy ra trong quán vậy?? Có chộc mù mắt cậu thì cậu cũng không tin là Quyền Tú còn nam tính hơn cả cậu... Trong khi cậu há hốc thì có thêm một đám nam sinh cũng nhảy vào, cậu dần quay lại thì thấy cô dịu dàng mời đón, còn lấy tay che miệng nữa

- Muốn thoát khỏi cái đám này thì phải biết lựa thái độ, chúng nó có thể giết chúng ta chỉ bằng mấy hình chụp và bóc phốt trên mạng đấy... Làm ơn cười niềm nở vào!! - thằng nhóc lúc này vuốt tóc lên và cười để chào khách và không quên nhắc cho cậu biết

Áp úng, ngượng ngùng nhưng vẫn phải nở nụ cười trên môi quả thực rất khó. Thấy nhóc kia với Quyền Tú vừa khiến đám này ngã gục vì vẻ menly thì chuyển phắt sang dịu dàng bên đám kia trong khi cậu đứng như một pho tượng

- Anh làm tốt hơn những người mới vào đây - Quyền Tú đi ngang qua nói nhỏ khi cậu đang bê khay đựng đồ ăn cho khách

Nghe được cậu động viên từ cô thì cậu cũng phấn chấn hơn hẳn, cậu vui vẻ, tươi tắn một chút khi đám này đám kia cứ bám vào cậu. Quyền Tú cười khi thấy cậu vui lên một chút, cô đang phải quan sát khách và cô cũng phải quan sát cả cậu chỉ vì một mục đích duy nhất: Vũ Phong là của anh trai tôi... Tôi sẽ không để ai có thể tiếp xúc với anh ấy quá 30 giây - nghĩ thế mà cô cười thành đường cong tuyệt đẹp nhưng cái miệng nhỏ dài chẳng đẹp chút nào

Qua một tuần làm việc thì Vũ Phong mỗi lần về nhà là mắt không mở nổi mà nằm trên so-pha, Hàn Minh cứ chuẩn bị bữa ăn xong là lại y rằng cậu trườn xuống sàn mà lết. Thấy cậu vật vờ như thế anh cũng không muốn cho cậu làm nữa, cứ về nhà là tay chân rã rồi thế này anh thấy xót lắm sao ấy

- Hay cậu ở nhà đi, cậu cứ thế này lỡ có nằm giữa đường thì ai đưa về - Hàn Minh đang ăn cũng gác đũa lại mà nhìn Vũ Phong

- K..hông..ược...ôi..uốn..àm (Không được, tôi muốn làm) - Vũ Phong miệng đang nhai com thì vừa nói vừa phun hết ra ngoài, bắn cả lên mặt của anh, khi nuốt hết thì cậu mới ém lại cái miệng - Xin lỗi

- Không sao - Hàn Minh lần mò những hạt com đó rồi đưa lên miệng ăn như không có chuyện gì

Dọn dẹp xong thì Vũ Phong ngáp ngắn ngáp dài, vươn vai để thư giãn gân cốt, Hàn Minh vừa rửa chén xong thì đi nhanh ra ngoài và nhắc cậu lên rồi vác như bao gạo. Vũ Phong đã quá mệt nên chỉ vùng vằng hai ba cái thì ỉu xiu để mặc anh muốn làm gì thì làm

Hàn Minh quăng cậu lên giường rồi để cậu nằm sấp, đầu cậu quay qua quay lại một lúc thì tỉnh bật dậy nhưng anh đã ngồi lên người cậu và đè cậu xuống. Lúc này cậu mới lấy hết sức vùng lên rồi gào thét

- Thả tôi ra.. Anh làm cái gì vậy? Tôi là con trai!! Là con trai!!

Hàn Minh chẳng nói năng gì mà đặt hai tay lên vai cậu rồi bóp nhẹ, cậu sướng run cả người, anh có thể cảm thấy điều đó khi ngồi lên người cậu thế này

- A..A.. đã quá.... Cả lưng nữa - Vũ Phong nằm đó ôm gối rồi chỉ tay tùm lum

Hàn Minh thấy cậu thỏa mãn mà nhìn như có vài bông hoa bay quanh cậu, cậu chỉ chỗ nào là anh mát xa chỗ đó, anh cứ cười riết.. Nhưng đột nhiên khi cậu động dậy làm lộ nửa lưng thì anh bắt đầu nhớ lại viễn cảnh cậu với tấm thân trần lúc anh mở cửa

Thân nhiệt của anh đột nhiên tăng lên, anh lại nhìn xuống... Cái con người đang mặc áo thun và quần đùi bây giờ đã hóa đâu mắt chỉ thấy mỗi thân thể trắng nõn, yếu ớt giống con gái của cậu

Thấy anh dừng lại thì Vũ Phong liền quay lại với cái mặt nũng nịu, môi cứ hồng hồng rồi chu chu ra, cậu vén mái tóc dài của mình qua một bên rồi quay

người nhìn anh

- Không làm nữa sao?? Tội vẫn muốn mà.. Làm chút nữa thôi!! - cậu bắt đầu nhõng nhẽo bám vào áo của Hàn Minh

- Cậu..muốn...làm... sao?? - Hàn Minh bây giờ hùng hực, nhìn cái mặt của Vũ phong như đang khiêu gọi anh vậy

- Ủ - Vũ Phong chớp chớp mắt nhìn anh

Ngay tức khắc, Hàn Minh lật ngược Vũ Phong lại rồi kim chặt hai tay của cậu, anh không ngần ngại vén áo cậu lên hết cỡ, lừa dục vọng khi nhìn thấy cơ thể trắng ngần ngày càng tăng cao

- H..H..Hàn Minh... anh làm gì..vậy?? - Vũ Phong thấy anh rất khác lạ nên vội vàng hỏi ngay

Hàn Minh khỏe hơn Vũ Phong nên lột cái áo ra cũng dễ như không tưởng, anh bắt đầu mò tay xuống phía đũng quần của cậu. Lần này thì cậu đỏ sượng mặt khi anh mò tới phần nhạy cảm đó, cậu không thể dùng tay thì sẽ...dùng chân!!

- Anh bị điên rồi!! Ra ngoài!! - Vũ Phong thấy anh đang ôm cái đó của mình mà đau đớn thì vợ ngay cái áo rồi không thương tiếc đập anh bay khỏi phòng

Khóa chặt cửa và thả mình trên giường, cậu cảm nhận được bàn tay của anh, rất rất nóng, cảm giác như tay anh có điện truyền vào người cậu. Vũ Phong chợt tỉnh ra rồi ôm gối ôm chần lẩn qua lẩn lại với một suy nghĩ được lặp đi lặp lại: Mình là con trai... Không thể có tình cảm với con trai!! Bất khả thi!!

Về phía hàn Minh sau khi nhận cú đá trời giáng đó và bị đuổi ra khỏi chính căn phòng của mình thì lẩn lộn vài vòng trên sàn cho hết đau đớn rồi ngồi thả mình trên ghế sofa. Chuyện vừa xảy ra anh vừa làm thật không thể kiểm soát được, anh không làm chủ được mình.. Cơ thể của cậu..Giọng nói của cậu chỉ phớt anh, khi lí trí mất đi thì anh chỉ biết làm theo bản năng

- Vũ Phong!! Mở cửa ra!! - Hàn Minh ngồi ngoài được năm phút thì điên lên đập cửa ầm ầm

Không nghe tiếng trả lời nên anh gãi đầu rồi đi ra ngoài vòng ra sân sau ngó vào cửa sổ... Cậu đang nằm vắt vẻo ngủ khi không chảy cả nước miếng ra ngoài, chắc do mệt sẵn rồi còn phải vật lộn với anh nên mới ngủ say không biết trời trăng như thế. Thấy cậu ngủ ngon cũng không nỡ đánh thức nên anh vòng lại vào nhà và khóa cửa kĩ càng rồi chui vào phòng Quyền Tú ngủ đờ

Đây mới thực sự là hành hạ anh... Có gối, có chăn nhưng anh vẫn căng mắt ra khi thấy thiếu một cái gì đó... Là Vũ Phong!! Phải, chính là cậu!! Anh trở mình từ đầu giường đến cuối giường mà không thể ngủ được... Anh rất khó chịu khi cảm giác bên cạnh mình thiếu đi ai đó, mới có vài tháng mà anh đã ghét cái kiểu ngủ một mình. Lúc đang trọc trần vì không thể ngủ thì anh chợt nhớ ra và vội bật dậy với đôi mắt sáng rỡ

Cạch - cửa phòng của anh đã được mở, Vũ Phong vẫn nằm đó ngủ ngon lành, anh sững run lên còn hơn là thỏa mãn, giờ anh đã hiểu cảm giác của Quyền Tú khi đến ngày phim yêu thích của cô ra rạp mới. Tí tón cầm chìa khóa dự phòng trên tay và hôn nó tới tấp sau đó nhét vào túi và nhảy lên giường vỗ cậu như hổ đói vỗ mèo. Anh nằm cạnh cậu và ôm hờ dưới eo cậu và nhắm mắt ngủ thật ngon.. Có một điều duy nhất hai người không biết là trong khi hàng xóm sáng đèn thì nhà anh đã tắt đèn tối thui!! Mới có tám giờ tối thôi!! Là tám giờ!! Tám giờ đó hai người!!

~ Sáng hôm sau~

- Sao anh vào được??- Vũ Phong như uống cà phê mà tỉnh ngay khi mới nhìn thấy Hàn Minh kẻ bên

- Hôm qua đùa tí thôi mà... - Hàn Minh mắt nhắm tịt nhưng vẫn biết lấy tay quàng qua eo cậu rồi rúc đầu sau lưng cậu - Không phải cậu phải đi làm sớm sao??

- Biết thế sao không nói sớm!! - Vũ Phong chợt nhớ ra mà vùng ra khỏi vòng tay của anh rồi chạy vào phòng tắm

Hàn Minh thức dậy, vươn vai rồi nhìn cậu đang lúi húi cột tạp dề của quán, cậu soạn sửa từng chút một khiến anh cuốn vào cậu, cậu đi tới đâu là anh liếc mắt tới đó. Thấy anh cứ ngồi đời ra đó nhìn mình thì cậu chống nạnh chỉ ra ngoài

- Anh không phải đi làm sao??

- Tôi vào làm trễ không sao hết! - anh chống cằm ngồi đó rồi cười như một thằng đàn

Vũ Phong bật cười khi thấy bộ dạng ngái ngủ của anh kèm theo cái sự ngây ngô của anh khi mới thức dậy, cậu không nghĩ một người bạo lực, chuyện bắt nạt người khác qua vẻ chừng chạc như anh mà cũng có lúc nhìn như thằng đàn nhưng trong mắt cậu anh là thằng đàn dễ thương nhất quả đất

Lúc tới quán thì chỉ có mỗi thằng nhóc kia là đang quét dọn, chuẩn bị mở cửa. Vũ Phong liếc nhìn xung quanh, hôm nay Quyền Tú cô không đến. Cậu sắp xếp lại bàn và chuẩn bị giấy bút, các menu cho từng bàn

- Sao giờ này Quyền Tú chưa đến nhỉ?? - cậu cứ nhìn ra cửa chờ cô mà mãi không thấy

- Chị ấy làm từ trưa đến tối mà... Tại anh là nhân viên mới nên chị nghỉ học làm thêm sáng đây - cậu nhóc ấy vừa quét dọn vừa nói

- Em nhỏ hơn em ấy hai tuổi mà?? Sao không đi học?? - cậu khi dọn xong thì ngồi xuống một bàn gần cậu nhóc ấy rồi nhớ đến ngày đầu đi làm

Cậu nhóc ấy quét dọn xong thì cũng lại ngồi gần Vũ Phong nhóc ấy chỉ buồn buồn ngó ra ngoài nhìn mấy đứa học sinh đang cấp sách tới trường

- Em học xong lớp 5 thì ba mẹ cho em nghỉ học. Muốn tới trường lắm nhưng nhà thì nghèo lại có tới 5 đứa em nên em nghỉ học đi lòng bông kiếm việc. Chẳng ai dám để em làm dài cho đến khi em gặp chị Tú. Hai năm trước em đánh lộn thì gặp chị ấy

- Sao đánh lộn lại gặp được Quyền Tú được.. Không lẽ em ấy đánh lộn với em sao? - Vũ Phong nghe thế cũng lạ tai nên hỏi liền, không phải Quyền Tú đến trễ em cũng xuống tay sao?? Thế thì cậu là gì?? Có ngày cô tương cho vài cái cũng nên

Nhóc ấy chợt phụt cười khi thấy Vũ Phong ngó ngán hỏi, đã thế sắc mặt cậu còn khó coi dần dần khi đảo mắt vài vòng, nhóc vừa chải lại tóc vừa lắc đầu

- Không phải.. Em đi đánh thuê thì có tiền, đánh mấy đứa bằng tuổi ấy... Lúc đó bên đường chị Tú cũng đánh nhau loạn xạ lên, đám đó sợ chị ấy nên chạy qua chỗ em né. Ai dè chị ấy xử cả đám của em với đám của chị với một anh khác. Sau đó chị ấy gặp em vài lần trên con hẻm đó, bắt chuyện rồi em nói về hoàn cảnh. Chị ấy cười rồi nói là cho em một công việc thạo chân tay không phải đánh đấm rồi bây giờ em ở đây... Tuy không được đi học nhưng có công việc ổn định thế này để đỡ đần ba mẹ em cũng vui rồi

- Thật cảm động!! - Vũ Phong bây giờ hưởng tính của Hàn Minh mà mắt long lanh với câu chuyện rồi nhanh chóng bình thường lại rồi chấp tay làm mặt căng căng- Người hầy xưng danh tính đi!!

- Tại hạ tên Vương Lưu!! - nhóc ấy chợt hình thành một đường cong rất đẹp ở miệng, ánh mắt cũng trở nên sáng hơn

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Tối về đến nhà thì Vũ Phong cứ đồ đần ì một cục, cả ngày hôm nay cậu không làm gì nên hờn, cái tên Vương Lưu cứ động trong đầu cậu. Người tên Vương Lưu trong đầu cậu là một người hoàn toàn khác, không giống cậu nhóc ấy một chút nào

Tình hình công việc quá nhiều nên dạo này Hàn Minh không có cơ hội ghé quán cậu làm để thăm hỏi nhưng đang ăn cơm mà cậu cứ để đầu óc đi đâu thì anh đoán chắc cậu cũng phải làm bẽ mặt số ly chén trong quán rồi. Anh gác đĩa nhìn cậu

- Vũ Phong?? - anh tát nhẹ vài cái vào má cậu

- Gì hả Vương Lưu?? - Cậu giật bản mình, cả ngày hôm nay cậu nhóc ấy cứ phải vỗ vào người cậu thì cậu mới tỉnh ra

Hàn Minh nghe cái tên đó vội nhủ mày tỏ vẻ không mấy hài lòng khi nhìn anh ra người khác. Đừng tưởng anh quên, anh khắc cái tên đó vào danh sách đen. Hôm nay còn dám cả gan gọi tên của hắn ta trước mặt anh, làm anh thành hắn lần thứ hai, thật là nóng người.. Tay anh đang vờ nhẹ thì chuyển sang béo một bên má của Vũ Phong rồi trừng mắt nhìn cậu

- Vũ Phong.. Tôi là ai??

- H..Hàn..M..Minh.. - cậu bị anh béo má tính gồng lên nhưng bắt gặp khuôn mặt thú dữ của anh nên ngoan ngoãn trả lời

- Tốt!! Vậy nói Hàn Minh này nghe.. Người tên Vương Lưu là ai mà cậu nhắm tôi với hắn - Hàn Minh càng lúc càng hung hãn hơn, anh bắt đầu tóe lửa với con người đang khúm núm kia

- Tôi ăn no rồi... - Vũ phong gạt mạnh tay của Hàn Minh rồi đứng dậy le te đi về phòng rồi xoa bên má ửng hồng

Điều này càng khiến Hàn Minh tức tối hơn, anh chẳng hiểu anh lại đánh mất lí trí chỉ vì một người anh còn chưa gặp mặt... Nhưng bây giờ anh cần phải giải tỏa, anh thật sự không thích kiểu né tránh của Vũ Phong. Nhìn như cậu đang giấu diếm một thứ gì đó

Vũ Phong lấp ló sau cánh cửa ngó ra phòng bếp thấy anh đang hậm hực rửa chén, cậu không biết anh lại khó chịu đến như vậy.. theo như cậu coi mấy phim Hàn xèng lãng mạn trên ti vi thì cái kiểu khó chịu này được gọi là GHEN!!

- Không được!! Thăng con trai nào lại ghen với một thằng con trai cơ chứ?? Thật tào lao!! - Vũ Phong lắc đầu nguầy nguậy rồi làm bằm

Về phía Hàn Minh do quá nóng máu nên anh vừa rửa chén xong là quay ra trừng mắt với căn phòng vô tội kia rồi hậm hực đi ra khỏi nhà mà không quên khóa cửa

Cốc..cốc.. - tiếng gõ cửa vang lên nhưng không phải cửa nhà anh mà là nhà của Quyền Tú, kể ra khi cô ra riêng cũng rất khá, thuê nhà nguyên căn, tất cả đều đơn chiếc, căn nhà ấy được thuê với giá cũng chệnh hơn phòng trọ một chút vì nó chỉ to hơn phòng trọ và thoải mái hơn

- Anh đến đây làm gì?? - Quyền Tú từ đầu chui ra không phải là từ trong nhà

- Đến thăm không được sao?? Nói như muốn đuổi anh đi vậy?? - Hàn Minh quay về phía cô mà thân nhiệt tăng cao khi nén giận

- Anh canh giờ chuẩn nhii?? Bây giờ là 8h hơn, em cũng vừa đi làm về!! Mà anh Vũ Phong đâu?? - Quyền Tú vừa mở cửa nhà vừa liếc thoáng

Nghe đến Vũ Phong thì mặt anh càng khó coi hơn, đến khi Quyền Tú quay lại nhìn Hàn Minh thì mặt anh đã đen xì hơn chút nữa. Anh bước vào nhà ngó nghĩa lại, dù bức bối nhưng anh cũng phải ngó lại nơi ở của em gái mình, kê ra một tháng anh cũng chưa tới mà nhà có vẻ tiện nghi hơn chút

- Sao em mua được tủ lạnh vậy?? - Hàn Minh lục lọi tủ lạnh

- Thưa anh, em mua trả góp sáu tháng còn lại đây... - Quyền Tú nhìn anh bằng ánh mắt không mấy thân thiện - Đến xem nhà thì xem nhanh rồi về đi

- Có bia nữa sao?? - Hàn Minh lục một lúc thì lôi ra cả chục lon bia đang giấu trong góc của tủ lạnh

Quyền Tú mặt mũi xanh lét, vịn vẹo tay chân, mỗi ngày về là cô uống một lon cho đỡ buồn miệng. Cô tưởng anh sẽ mắng cô nhưng anh lôi hết số bia đó ra rồi để ra giữa nhà rồi khui một lon tu một hơi dài

- Hàn Minh!! Anh có chuyện gì sao?? - cô thấy anh ủ rũ thì cũng lại gần rồi vớ một lon bia

- Anh không tính nói đâu nhưng anh rất bức bối khi thấy Vũ Phong nhảm anh với một tên đáng ghét.. Dù chưa bao giờ gặp nhưng anh biết là anh ghét hẳn, cái gì cũng nhảm anh với hẳn.. Tại sao?? Tại sao?? - anh vừa nói vừa khui thêm bia rồi uống như nước lã

- Theo em nhớ thì Vũ Phong có thân thiết với ai đến nỗi nhảm lẫn đâu.. Mà anh làm gì phản ứng dữ vậy?? - Quyền Tú nốc hết lon bia rồi nhướn mày nhìn anh lù xù lòa xòa

Hàn Minh cứ vớ hết lon này đến lon khác, cũng hết sạch chín lon bia, anh đã ngà ngà, liễng xiễng, cô neho mắt nhìn anh. Thật sự anh uống rất khá nhưng đây là loại mạnh, cô mà uống hết chừng đó thì có mà quậy tới sáng

- Đề em đoán... Anh thấy vui khi thấy Vũ Phong tức xù đầu vì anh phải không? - Quyền Tú lợi dụng lúc ấy rồi hỏi nhẹ

Hàn Minh gật đầu

- Anh còn nóng lên khi thấy cậu ấy khóa thân nữa kia! Cả lúc mát xa cho cậu ấy thì bị mất kiểm soát!! Anh như thế là bị gì vậy?? Anh có thể ngăn cản cô gái như thế mà không bị bất cứ gì.. Tại sao lại có phản ứng với cậu ấy?? Tại sao?? - Hàn Minh gần như vật vờ, đấm ngực điên cuồng, tóc vuốt keo của anh giờ rũ xuống và rồi mù lên

- Được rồi!! Về nhà đi.. Mai em qua!! - cô vỗ lưng anh rồi chỉ tay ra cửa

Năm giây sau khi cô vừa dứt câu thì anh đã nằm chèm bẹp dưới sàn. Cô có đánh cỡ nào cũng không dậy nên bỏ anh một xó mà lôi thêm bia giấu ở tủ dưới ra uống, tại anh làm cô thêm quá nên lấy ra uống như nước lã luôn. Điện thoại của cô chợt rung lên và cô cầm nó và tắt nguồn vì không nhìn thì cô cũng biết là Vinh Huy gọi, cô nhấp ngụm bia rồi mông lung: Vinh Huy.. Mày với tao nhất định không thể...

Đang uống thì cô còn nghe Hàn Minh nói sáng gọi tên của Vũ Phong mới ghê.. Với tình trạng này thì Vũ Phong sẽ ở nhà một mình, anh thì được cô trải nghiệm nằm chung, cô đang lo cho Vũ Phong không biết ở nhà một mình có được hay không

Vâng.. Và Vũ Phong đã nằm trong phòng ngủ ngon ơ rồi.. Chắc cô biết điều này cũng không phải lo lắng. Trong giấc mơ cậu lại gặp lại người tên Vương Lư, người ấy cứ cười với cậu suốt, miệng cứ nói gì đó nhưng tại cậu như ù đi không nghe thấy, đến lúc muốn nghe mà không được nên cậu hét lên

- Thiếu gia có gì không hài lòng sao?? - người đó lên tiếng, mặt có chút sợ hãi

- A.. Không... - Vũ Phong bỗng thấy ánh mắt ấy có gì rất thân quen, kể cả khuôn mặt cũng rất quen

- Vậy ổn rồi.. cứ tưởng là món ăn không vừa miệng thiếu gia - người ấy vội thờ phào rồi cười nhẹ

Vũ Phong im lặng, cậu đang mơ hay đang tỉnh đây?? Đột nhiên trở về mặc Hán phục, cảnh nhà tranh đơn sơ thế này là sao đây?? Cậu thấy khó hiểu nên vội neho mày khi đang cho miếng thịt vào miệng

- Người ăn không vừa miệng sao??

- K..Không... - Vũ Phong bắt gặp ánh mắt dò hỏi nên lắc đầu - Người tát ta một cái được không??

- O..Sao..la...- người đó bỗng tròn mắt nhìn cậu

Chưa nói hết câu đã bị Vũ Phong nắm tay rồi lấy đó đánh vào mặt mình một cái thật đau.. Cậu thấy đau.. Rõ không phải là mơ?? Vậy cậu đang ở đâu?? Lại chui vào một cuốn truyện khác sao? Bỗng nghĩ đến đó là cậu nhớ tới Hàn Minh, cậu sẽ không được gặp anh nữa sao? Có gì rất nhói trong tim cậu khiến cậu trở nên bàng hoàng khi chạy ra khỏi căn nhà tranh ấy

- Vũ Phong.. Thiếu gia.. Nếu người muốn trở về thì cũng không sao... Dù gì người không hợp với sự nghèo nàn này... Là tại ta... Ta đã lôi kéo người đến đây... Xin thiếu gia trở về nhà.. Vương Lưu này nguyện khắc tên người trong tim thôi - người ấy chợt hét lên và ngồi thụp xuống ôm mặt khóc nức nở

Vũ Phong quay người lại tính chạy đến đỡ người ấy nhưng cậu chợt nhận ra mình đang lu mờ và có một người giống hệt cậu lại gần và lau nước mắt cho Vương Lưu ấy

- Sao người có thể nói thế?? Ta tự nguyện chạy trốn cùng người sao có thể nói về là về được... Dù cho cha ta có tìm thấy và ngăn cản thì ta sẽ luôn ở bên người, luôn bảo vệ người

- Vũ Phong.. Vương Lưu... Cha của Vũ Phong đi đến chân núi rồi... Vài canh giờ nữa là ông ấy lên tới đây.. Hai người mau mau đi trốn nhanh lên - chợt có một cô bé chạy đến, mồ hôi nhễ nhại

Vũ Phong vì bị lu mờ nên không ai thấy, cậu neho mắt nhìn cô bé có vóc dáng tinh nghịch, mạnh mẽ.. Đó là Quyền Tú!! Chính là cô.. Không nhầm vào đâu được

- Vương Dung.. Muội chạy bộ đến đây sao?? - Vương Lưu vội đến lau mồ hôi

- Trời ạ.. Đi nhanh đi... Giờ đâu phải lúc lo lắng cho muội.. Huynh với Vũ Phong mau chạy đi.. Cầm theo cuốn sách này.. Đến tình thế cấp bách có thể cứu được một trong hai người đấy... - Quyền Tú là Vương Dung, tuy tên thay đổi nhưng cả tính cách lẫn ngoại hình thì giống nhau y xì không khác một chút gì

Cuốn sách mà Vương Dung đưa cho Vương Lưu là một cuốn sách có ngọc thạch bên ngoài. Hoa văn trên đó cũng được trạm khắc tinh xảo, Vương Lưu e dè cầm cuốn sách ấy rồi nhìn Vương Dung..

- Đi thôi!! - Vũ Phong kia đến cạnh bên nhắc bổng Vương Lưu lên ngựa - Muội không đi sao?

- Chăm sóc tốt cho huynh ta.. Huynh ấy nhìn thế mà yếu lắm... Ta sẽ theo sau - Vương Dung cười rồi tay không vỗ mạnh vào mông ngựa khiến ngựa giật mình mà chạy

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Vũ Phong lúc này muốn chạy theo hai người kia nhưng có gì đó khiến cậu nán lại nhìn Vương Dung và đứng yên tại đó. Chẳng lâu sau thì một đoàn người cũng lên đến nơi và mặt ai cũng xám xịt, đặc biệt là người đi đầu với thanh gươm sáng chói, râu thì phát phới, nhìn như anh hùng hảo hán xông trận

- Nếu tới đây để tìm Vũ Phong thì huynh ấy đi rồi - Vương Dung ngồi trước nhà thiền rồi cất tiếng

- Nghịch tử ấy đã đi đâu?? - nam nhân kia xuống ngựa và kẻ sát kiếm vào cổ của cô

- Nam nhân với nam nhân yêu nhau thì có gì sai?? Có gì mà mà buộc tội chết?? Người là cha của Vũ Phong không lẽ người tính tự tay kết liễu con ruột của người? - Vương Dung dùng hai ngón tay đẩy nhẹ lưỡi kiếm ra và nhếch mép nhìn ông

Ông sôi máu không nói lên lời, giờ tay ra hiệu cho đám người đằng sau làm gì đó... chỉ phút chốc, vườn cây ở đó đã bùng lên cháy và căn nhà tranh đằng sau Vương Dung cũng bốc lên ngàn ngạt

- Những kẻ giúp chúng trốn thoát cũng mang tội... Và người là người duy nhất tìm cách giúp chúng bỏ trốn từ lần này qua lần khác, người luôn mất tích ngay sau đó.. Nhưng tại sao lần này người lại ngồi đây đợi ta - ông chìa kiếm lần hai vào mặt Vương Dung rồi nhìn cô với vẻ nghi ngờ

- Thứ nhất, ta đã đưa cho họ những gì cần đưa.. Thứ hai, ta không thể để họ lúc nào cũng phải sống trong sợ hãi và nỗi sợ đó chính là người... - Vương Dung dùng ánh mắt sắc rồi lờ đi từ sau lưng ra một thanh kiếm chìa ngược lại nhìn ông ta

Ông ấy cười phá lên, vuốt râu hai ba lần rồi nhìn Vương Dung gât gù.. Cô vẫn không thay đổi nét mặt mà nhìn ông

- Khá..Khá lắm!! Một nữ nhi như người có khí thế như một đại trượng phu. Quả Vũ Phong đã không nói sai về người, một nha đầu không sợ trời không sợ đất... Cả cuộc đời ta chưa từng bị ai chìa kiếm vào mặt thế này

- Chưa từng sao?? Vậy ta có đặc ân gì không?? - Vương Dung chợt cười nhạt và dí mũi kiếm gần đến ông hơn

- Che giấu thẳng nghịch tử ấy là đáng tội chết theo nó.. Nhưng nếu nói ra thì ta sẽ tha chết, sẽ cho người hưởng đặc ân kia đó là sống sung sướng khi làm vợ lẽ của ta - ông ta chìa đôi mắt giắt người nhìn cô

Không kì kèo thêm một giây phút nào, màn đấu kiếm giữa một nha đầu với đại trượng phu đã diễn ra.. Trận đấu kiếm đó nhanh trở thành đánh tay đôi khi kiếm vắng xa ngàn bước, Vũ Phong ngồi ở gốc cây mà nhìn hai người đó đánh nhau loạn xạ mà suy nghĩ... Cậu rõ ràng là ở kia với Vương Lưu.. Đây gần như là kí ức của cậu, cậu dần nhớ ra gì đó... Mọi chuyện như diễn ra trong đầu cậu khiến hơi nhói khi hình ảnh tiếp theo hiện về

Mọi thứ xung quanh cậu bỗng chốc tối sầm lại, hình ảnh Vương Dung bị đâm bởi một trong số đám người kia khiến cha của Vũ Phong đỡ ra vài giây và cho người đem về chôn cất, cậu còn nghe thấy ông ấy lầm bầm rằng: Vương Dung.. Nhân duyên kiếp này không thành thì ta sẽ tìm nàng ở kiếp sau.. Chắc chắn ta với nàng sẽ không phải rơi vào thảm cảnh địch thù này nữa

Hình ảnh ấy nhanh chóng nhòa đi và hiện ra hình ảnh của Vũ Phong với Vương Lưu cũng đang ở căn nhà tranh ấy... Bữa cơm ấm áp giữa hai người bỗng chốc trở thành bữa cơm đầm máu khi có một người mặc đồ đen xông vào nhà và đâm trúng vào mạn phải bụng của Vương Lưu.. Thấy Vương Lưu trọng thương thì Vũ Phong không nể nang mà cầm kiếm cho một nhát chết tại chỗ

- Vương Lưu... Ráng lên!! - Vũ Phong nhìn vết máu loang lổ kia cũng không khỏi hoảng loạn

- Vũ Phong.. Nghe ta... Không kịp nữa đâu... - Vương Lưu máu trào lên miệng rồi mỉm cười

- Ta không nghe!! Ta không nghe!! Người nhất định phải sống... Người còn phải đến cánh đồng trái đầy hoa, cùng ta dựng một quán ăn và cùng nhau nấu ăn mà... - Vũ Phong như muốn khóc đến nơi khi thấy Vương Lưu lịm dần

Vương Lưu cố gắng mò đến cuốn sách nạm ngọc mà Vương Dung đã đưa, mở sách ra cũng chỉ là những nét vẽ, Vương Lưu lầm bầm gì đó rồi quay ra cười với Vũ Phong, bàn tay đầy máu của Vương Lưu dần đưa lên má Vũ Phong.. Cậu nắm lấy nó nhanh chóng và đặt nó lên má mình, ánh mắt cậu đầy sự sợ hãi

- Vũ Phong... Đặt tay lên cuốn sách này đi..

Vũ Phong không ngần ngại đặt bàn tay mình lên đó. Lập tức cậu không còn đỡ được Vương Lưu nữa mà dần mờ nhạt đi, cậu vẫn thấy Vương Lưu gượng dậy trên vũng máu mà nhìn cậu cười

- Mỗi một trang là một cuộc sống mới.... Mãi mãi bất tử... Cuốn sách cứ thế biến đổi.. Cho đến khi chúng ta lại là một đôi - Vương Lưu nói rất rõ chữ nhưng rồi sau đó lại trào máu không ngừng

Khi Vũ Phong gần như bị hút vào cuốn sách ấy thì thoáng chốc thấy Vương Lưu có mái tóc undercut màu vàng, khuôn mặt vẫn vậy và có một nụ cười vẫn mãi trường tồn.. Hình ảnh Hàn Minh với Vương Lưu cứ liên tục chớp nhoáng

Vũ Phong với ánh mắt đầy hoang mang khi có lúc cậu là người tận mắt chứng kiến điều đó cũng có lúc cậu đứng ngoài luồng như người chứng kiến chính mình đang hoảng loạn cỡ nào... Cậu cũng thấy cuốn sách ấy vẫn được biến đổi, trao qua tay từng người, từng thời đại, vẫn trường tồn như một cuốn sách thật mới và nó dừng lại ở một cuốn tiểu thuyết mới toanh và Quyền Tử đang cảm nó

Tất cả mọi thứ đang xuyên chuỗi trong đầu cậu.. Hình ảnh một người đang mỉm cười với cậu bỗng chốc lóe sáng và thức tỉnh khi cậu nhận ra Vương Lưu chính là Hàn Minh.. Người đã nhốt cậu vào trong cuốn sách kì diệu ấy cả mấy trăm năm để có thể chuyển kiếp luân hồi mà trở về với cậu

- TRƯỞNG HÀN MINH! - Vũ Phong người đầm đìa mồ hôi mà bật dậy

Thật giả lẫn lộn khiến cậu không còn phân biệt được gì nữa... Điều duy nhất mà cậu cần phải làm bây giờ là nói với Hàn Minh.. Quay đi quay lại không thấy Hàn Minh đâu thì cậu lại nhớ đến cái viễn cảnh Vương Lưu rời xa mình, ánh mắt cậu đầy hoang loạn: Mọi chuyện không thể lặp lại thêm nữa!!

Đúng lúc ấy thì Hàn Minh vừa về đến nhà, mới mở cửa ra đã thấy Vũ Phong máu đỏ ngầu nhìn anh.. Mắt xanh mặt tái mà quay đầu

- Tôi sẽ ra ngoài cho đến khi cậu hết giận!!

- QUAY LẠI ĐÂY NGAY!! TÔI RA LỆNH ĐÂY!! - Vũ Phong vội hét lên và dậm chân thật mạnh khi thấy anh quay người đi ra ngoài

Vì điều gì mà Vũ Phong trở thành một con người đáng sợ như thế, đôi mắt đỏ ngầu kia không phải nổi điên với anh thì chắc đã phát rồ. Nhưng không hiểu sao chân anh quay lại, mặt anh chợt điểm tỉnh cười hơn bao giờ hết

- Cậu mà nạt nộ thêm một lần nào nữa thì tôi đá cậu ra đường đấy.. Lúc đó chắc cậu đi với cái tên Vương Lưu kia nhỉ??

- Hàn Minh là Vương Lưu... Vẫn là anh... Cuốn sách cứ thế biến đổi.. Cho đến khi chúng ta về một đôi - Vũ Phong ôm chặt lấy Hàn Minh và siết chặt

- Cậu nói gì thế?? Không lẽ tôi giống cái tên Vương Lưu đó lắm sao?? - Hàn Minh nhăn mặt khi nghe cậu nói tùm lum mà anh không hiểu gì sất

- Người ta yêu chỉ mình Vương Lưu và Hàn Minh chính là Vương Lưu của ta... Hàn Minh không bao giờ được bỏ rơi ta thêm một lần nào nữa... - Vũ Phong bất giác để nước mắt tuôn trào, kí ức của cậu ủa về nhanh chóng và khóc nức nở

- Rồi rồi... Hàn Minh này là Vương Lưu của Vũ Phong đây... Sao cậu có thể nói yêu tôi trong khoảng thời gian ngắn như vậy?? Hay do ở chung nên cậu bị lẫn lộn tình cảm sao?? - anh vuốt tóc cậu rồi ôn nhu hỏi, anh chỉ muốn chắc chắn

- Ta yêu người từ lâu lắm rồi!! Chỉ là người không nhớ thôi... Tại người nhét ta vào cuốn sách quái quỷ đó để chờ người... Tất cả là tại người... Tại sao mỗi ta nhớ mà người không thể nhớ - Vũ Phong khóc không ngừng, tay cứ đánh thùm thụp vào ngực Hàn Minh

Dĩ nhiên là anh không hiểu gì hết, anh sẽ cho rằng do cậu quá hoảng loạn nên nói năng lung tung nhưng sau đó thổ lộ tình cảm với anh... Không ngờ bỏ nhà đi uống bia với em gái mà vừa về đã được cậu tỏ tình thế này thì anh cũng sững hết lên... giờ anh đã hiểu hết mấy cái phim tình cảm hay quan tâm người khác nhưng luôn phủ nhận và rồi nhận được lời tỏ tình thì mới nhận ra tình cảm của mình

Hàn Minh vui lắm.. Cảm giác được cậu ôm chặt lấy mình và giận dỗi kiểu trẻ con khiến anh thích thú không tả bằng lời được. Nhưng cậu cứ dằn đau thế này anh không chịu nổi, chắc vỡ mũi bụng mà chết mất. Hàn Minh nắm chặt tay cậu rồi ghé sát vào khuôn mặt dầm lệ của cậu

- Em đánh tôi hơi đau đấy.. Đền đi!! - không để Vũ Phong nói thêm, anh tham lam cuốn lấy đôi môi đang dầm đỏ ấy

Cả hai quấn lấy nhau, nụ hôn cuồng nhiệt ấy gần như không ngừng, ai cũng có sự tham lam của riêng mình. Người này dừng thì người kia lại tham lam muốn thêm

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

- Vũ Phong!! Dậy đi nào!!

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Hàn Minh dụi mắt vài cái và ngó qua bên Vũ Phong đang như mọi tia sáng tập trung vào cậu... Anh quàng tay người cậu, ôm và hít hà hương thơm trên mái tóc cậu... Vết cắn và dấu hôn ngày hôm qua đã đỏ ửng lên, tay anh dần dà vuốt ve tấm lưng trắng nõn kia

- Mấy giờ rồi!? Mấy giờ rồi!? Anh không gọi tôi dậy?? Trễ lắm rồi, giờ làm sao đây - Vũ Phong nhú mồm rồi bật dậy như cương thi rồi lủnh quỳnh làm rùm beng cả lên

- Em nghĩ em có thể đi làm với bộ dạng thế này sao?? - Hàn Minh chậm rãi ngồi dậy rồi kéo Vũ Phong vào lòng mình và hít hà cổ đầy thành tích của anh

Vũ Phong bị hơi thở nóng của Hàn Minh phả vào cổ mà mặt cậu đỏ lên. Giờ cậu mới nhớ ra là cả hai đang trần như nhộng.. TRẦN NHƯ NHỘNG.... Vũ Phong không dám quay đầu lại nhìn anh nữa.. Cậu chỉ nhớ cậu bị anh dồn vào chân tường và đèn đột nhiên tắt hết và đèn ngủ từ đâu bật lên, cả hai cuộn vào nhau và chuyện gì đến cũng sẽ đến

- Hôm qua em dễ thương lắm đấy - Hàn Minh cười rồi hôn lên má cậu một cái, này giờ anh vuốt ve đủ rồi

- Đáng lẽ ra tôi phải là nằm trên.. Rõ ràng là anh mỏng manh lắm mà... Tôi nhớ là anh còn phải để tôi che chắn cơ mà.. hay khóc nữa... Rõ là vậy mà - Vũ Phong bây giờ mới nhớ ra lưng bị đau và dưới mông ê ẩm thì quay lại mất bình ra lửa

- Ô.. Xem ai đang nói kia... Mỏng manh là em, che chắn cho em là anh, người khóc sụt sùi hôm qua cũng là em - Hàn Minh xoay người kìm chặt Vũ Phong xuống giường và cười, đôi môi anh nhẹ nhàng đặt lên cổ cậu và cắn nhẹ rồi lại rồi anh lại cười

Giờ đây Vũ Phong đã chiêm ngưỡng được thân hình tuyệt đẹp của Hàn Minh. Vốn là người không biết gì về cơ bắp nhưng nhìn thấy cơ bụng của anh, cơ nòng tay khiến cho cậu mê mẩn... Nhưng nhìn đi cũng phải nhìn lại, anh có một cơ thể rất quyến rũ còn cậu chỉ có xương và xương... Cậu quay đầu đi hướng khác và dùng ánh mắt hờn dỗi nguyên rửa thân thể yếu ớt này, giờ thì cậu cảm thấy muốn yên phận nằm dưới rồi.. Chắc do kiếp trước khổ nào anh cũng chịu nên giờ trời ban cho chút ít quà để lấy lại thế bù lại

Sau một loạt hưởng phần thì Hàn Minh soạn sửa đồ đi làm còn Vũ Phong chỉ nằm đờ ra đó và có mỗi miếng chăn che mông còn lại thì là một cơ thể tuyệt đẹp. Hàn Minh nhìn đó mà nuốt nước bọt, nếu anh không ra khỏi phòng nhanh thì anh chắc chắn rằng Vũ Phong sẽ không thể đứng lên thay đồ chứ đừng nói là đi làm. Anh hôn nhẹ lên mái tóc cậu rồi béo nhẹ má cậu

- Ở nhà đi!! Hôm nay anh sẽ làm hết mọi việc!!

Nói xong thì anh đi ra ngoài, như có mấy bông hoa bay vòng quanh anh vậy, tâm trạng anh đã đạt tới mức thừa thãi mà để lộ ra ngoài cái vẻ mặt phờn chưa từng thấy. Thấy anh vui như thế mà cậu nằm đó cười.. Hàn Minh vừa bước ra khỏi nhà thì cậu đã như con giun ngoáy ngoáy để đứng lên, khi ngồi được lên thì có một thứ gì đó-mà-ai-cũng-biết-là-gì đang dần chảy ra từ sau mông của cậu

- Trả lại cơ thể vốn có của hán đi!! Hàn Minh là tên chết tiệt!! - Vũ Phong sờ ra đằng sau mà chỉ biết hét lên thật to

Về phía Hàn Minh thì hôm nay thật sự là ngày khởi sắc đầu tiên của anh, cả công ty làm việc với anh chỉ bắt gặp một người không sắc thái biểu cảm, làm việc như một con rô bốt không biết mệt, chỉ trả lời khi rất cần thiết mà hôm nay lại cười nói vui vẻ, chào mọi người nữa cơ đấy

- Wow... làm việc với cậu gần bốn năm mà đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu cười tươi như thế đấy - trưởng phòng cười vỗ vai anh

- Hôm nay là ngày vui nhất của tôi... - Hàn Minh cười sáng chói cả một phòng

- A.. Thế hả?? Vui ghê!! - một giọng nói cất lên đằng sau cánh cửa kia

Cả phòng đều nhìn ra và ai cũng hoảng hốt đứng lên cúi đầu chào, riêng anh là không biết gì nhưng cũng đứng lên tuyệt nhiên gãi đầu. Theo anh thấy thì là một người đàn ông trẻ, mặc vest xám, tóc nâu để hơi dài lũe xuề nhưng toát lên vẻ đẹp của một người phóng khoáng và hào hoa.. Nhìn trên đẹp thế thôi chứ nhìn xuống dưới anh chỉ muốn bỏ ngựa, nếu cho nước muối rửa mắt thì anh cũng chẳng thể nào tin được chân người đó đang đeo dép tô ong!!

- Lâu rồi tôi chưa vào đây.. Mọi người có vẻ vui tươi nhỉ?? - người đàn ông ấy lại cất cái giọng khàn đặc và cười

- Vâng.. Vâng.. Điều gì lại khiến ngài lại xuống đây - trưởng phòng đỏ mặt khi đứng trước người đó, giọng nói lệch pha khá nhiều

- Ấy ấy... Tôi có ăn thịt anh đâu.. Tôi chỉ xuống xem nhân viên được đề xuất trong phòng anh thôi... Cậu ấy đâu?? - người đó xua tay rồi vỗ lưng trưởng phòng dõm dặt muốn ứa máu

Trưởng phòng không thể nói được mà chỉ vào Hàn Minh đang giật khốe mắt khi thấy xì-tai ăn mặc bắt mắt của người này, khiến cho trưởng phòng tay chân run lập cập thì chắc cũng chẳng phải người bình thường... Người đó ngo lên ngo xuống, nhìn chăm chăm vào anh mà anh vẫn cứ đực ra đó trong khi cả phòng cứ run lẩy bẩy

- Tên? Tuổi? Thời gian đã làm việc? - người đàn ông tặc lưỡi rồi neho mắt nhìn anh

- Trương Hàn Minh! 26! Thêm một tuần hai ngày tròn bốn năm! - hỏi gì trả lời nấy vẫn là cách của anh

- Đồ ăn yêu thích??

Hàn Minh nhúm mày khi nghe đến câu hỏi này nhưng vẫn trả lời cho qua chuyện

- Vô số không kể hết!

- Số đo ba vòng??

Anh nghe đến đây mà cục tức nổi khắp người, cuộc đời anh chưa bao giờ bị người lạ hoắc hỏi đến mấy cái gì không đâu.. Bị trưởng phòng bầu bầu sau lưng thì anh nhăn nhó cười niềm nở chứ không thì anh đã nổi điên mà nhào đến giật ngược cổ áo người này rồi

- Xin cho biết ông là ai?? - Hàn Minh bây giờ mới thoát khỏi lối bị động

- Giời ơi.. Tưởng người máy trả lời chứ? Bây giờ mới hỏi được một câu - người đàn ông cười phá lên và nhìn anh với một ánh mắt sắc sảo đến từng chi tiết - Triệu Kỳ Lam!! 28! Tôi là người có thể sa thải cậu bất cứ khi nào tôi muốn

- Người ở văn phòng nhân sự làm gì bên kế hoạch?? Bộ ở đó duyệt đơn nhiều quá nên ở đầu có vấn đề rồi sao? - Hàn Minh đưa tay ngang đầu rồi quay vòng vòng

Không khí chợt im lặng hẳn đi khi anh lên tiếng, bộ anh nói gì sai sao?? Cả phòng nhìn anh như thú xổng chuồng, mặt ai cũng xanh lè khi thấy bộ dạng lù lù của người trước mắt của anh

- Nhìn tôi giống người bên đó lắm sao? Thư kí đâu?? Mau sa thải hết mấy người bên đó mau lên?? Tôi cho cậu ba ngày để làm việc đó!! Ai cũng nhìn tôi mà sợ sệt mà có mỗi người này là cho rằng một giám đốc đây là người của phòng nhân sự!! Ai bóp chết tôi đi - đột nhiên người đó gào lên với người đứng ngoài kia rồi ôm mặt dậm chân

Giám đốc? What?? Anh nhớ trưởng phòng nói giám đốc là người bề bộn công việc, chín chắn nhưng trước mặt anh là một giám đốc đần độn, có suy nghĩ khác người và cách ăn mặc cũng nổi bật kinh hoàng. Anh không tin được.. nếu nói là con của giám đốc còn dễ tin hơn

- Hàn Minh! Có một cậu học sinh nói là em cậu đáng đánh nhau bên đường kia - bảo vệ chạy vào hốt hải chỉ ra ngoài rồi thở hổn hển - A.. Dạ chào giám đốc!!

Anh nhìn cử chỉ đó cũng tạm thời chấp nhận người tên Kỳ Lam này là giám đốc. Anh có thể đoán được người nam sinh đó là ai, vội chạy ra cửa kính trong suốt thì trong ngõ hẻm nhỏ kia có một người con gái đang cầm gậy đánh nhua với một lũ côn đồ

- Con bé hư đồn!! - Hàn Minh tặc lưỡi rồi chạy ra ngoài

- Lại là em gái cậu ấy sao?? - một nữ đồng nghiệp ngo ra ngoài và thấy khung cảnh hỗn loạn - Ui giời... Một đứa con gái sao lại có thể hung hãn như vậy? Một mình đánh với tám đứa con trai luôn kia - cô ấy đã nói như một bình luận viên

Mọi người bắt đầu dón ra xem không trừ gì Kỳ Lam. đúng lúc ấy Hàn Minh bay qua đánh chung và điều đặc biệt là anh đánh luôn cả Quyền Tú.. Mọi người đều chứng kiến anh đã ra tay với em gái ra sao và ai cũng phải nổi da gà. Tuy trong lúc làm việc anh hay chạy ra ngoài để cứu Quyền Tú nhưng chưa bao giờ thấy viễn cảnh này.. Tốt hơn không nên đụng vào anh

Vụ đánh nhau cũng xong xuôi thì Hàn Minh giật tay Quyền Tú đi về phía công ty, anh tính bồi sát trùng vết thương rồi đi

- Anh tưởng em thôi đánh nhau rồi chứ?? Có phải bé bỏng gì đâu?? - Hàn Minh với Quyền Tú ngồi dưới chỗ bảo vệ mà anh không khỏi cảm râm

- Gì chứ?? -cô nhăn nhoe mặt mũi, có phải cô muốn đấu, là bọn chúng kiểm chuyện thách cô trước

- Em gái của cậu sao Hàn Minh? - Kì Lam từ đâu xuất hiện

Cô lướt nhanh và khỏe mắt không khác gì Hàn Minh khi nhìn qua con người này, cô chẳng kiêng nê gì mà nhếch mép, hất cổ nhìn người đó

- Bên anh dạo này thiếu thôn nhân viên sao? Ông già này ở đâu ra đây?? Nhìn như dân chợ búa.. Chẳng ra làm sao

Vâng.. Hàn Minh nín luôn, anh phải nén vào còn cô thì huych toẹt thế này á?? Kì Lam chưa kịp cất lời đã bị Quyền Tú hất nguyên gáo nước lạnh vào người, lời nói không câu nệ một chút nào, cứ thế là đâm..

- Triệu Kì Lam... Rất vui khi được gặp em!! Em có thể...

Kì Lam nén tức vào người rồi cười hiền nhìn Quyền Tú, chưa nói hết câu thì cô đã bặm môi liếm máu rồi phun ra, anh còn thấy kinh người với cô chứ đừng nói gì là Kì Lam

- Giới thiệu làm gì?? Có nhớ được đâu!! Vui về gì? Nhìn tôi bị thế này bộ vui được sao? Mấy người ở đây không biết tình cảnh nào mà cũng quăng câu đó ra là sao?? Thấy là chướng mắt!! Em về đây!! - Quyền Tú đứng lên xô tay vào túi quần rồi nhếch mép cười

Không biết Kì Lam thế nào chứ anh là anh kinh rồi đấy?? Hơn chục năm sống với Quyền Tú chưa bao giờ thấy cô chua ngoa, đánh đá như thế này, anh nhìn tương đi của cô mà chẳng biết thẳng nào xấu số lấy được cô.. Chắc ở được một tháng không bị bầm nát thì cũng tự ki vì bị sỉ vả quá nhiều... Anh càng ngày càng thấy lo cho cô

- Giám đốc à!! Anh... nên thám là vừa - Hàn Minh giờ chẳng biết giám đốc quyền hành cỡ nào mà vỗ vai và khuyên nhủ

Vâng.. Hàn Minh trở về phòng mà ai cũng dè chừng nhìn anh, không ai dám bắt chuyện với anh như trước nữa, anh nhún vai xme như đó là điều anh cần.. Kì Lam cũng huyt sáo đi lên rồi nhìn anh làm việc lì lợm mà chột nở một nụ cười bí hiểm

- Trương Hàn Minh... Trương Quyền Tú... Trái đất nhỏ thật!! Lục lại cho tôi hồ sơ của cậu Hàn Minh - Kì Lam cười rồi nói với thư kí theo cạnh

- Là hồ sơ nào ạ??

- Tập hồ sơ của tám năm về trước ấy... Hồi mà Hàn Minh vẫn là một chàng thiếu niên ngơ ngác ấy!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

- Vũ Phong! Em về rồi!! - tiếng mở cửa vừa vang lên thì Hàn Minh đã lao ra khỏi cửa ôm chầm lấy người đứng ngoài

- Bộ lúc nào anh ấy về là anh như thế này sao?? - Quyền Tú nắm cổ áo giật anh ra khỏi người

- Ồ..Em... Sao?? - Hàn Minh ngó người và nhìn ra đằng sau cô đang có một người cười hí hỏn khi thấy cái bộ dạng ngơ ngác của anh

Số là hôm nay Vũ Phong ở lại làm ca, thấy cũng trễ nên cậu dụ dỗ cô về nhà ăn cơm cùng.. Cả tuần nay cứ chưa kịp mở được cái cửa là Hàn Minh lao ra ôm cậu muốn nghẹt thở, cậu biết là anh lo, anh nhớ nhưng cứ thế cậu cũng không chịu được vì anh khỏe hơn cậu, có ngày cậu sẽ bị ngạt chết trong vòng tay rắn chắc kia mất

- Vũ Phong này... Sao con bé lại ở đây?? - Hàn Minh gãi đầu rồi lù lù đẩy cậu vào nhà

Cô lóe mắt, đừng tưởng cô không thấy tay anh đang khép nép luôn qua eo Vũ phong, lúc bị anh nhào ra ôm là cô nghi nghi rồi, nào giờ anh có thân thiết với ai đến nỗi nghe tiếng cửa đã nhào ra bao giờ đâu

- Ai ngỏ lời trước đây?? Từ cái hôm uống bia nhà em đúng không?? - Quyền Tú nhe răng cười có kèm cả nước dãi nữa

- Vậy ngày hôm đó Hàn Minh đã qua nhà em sao?? Sao anh không rủ em?? Em đã bao giờ tới chỗ em ấy chơi đâu? Đồ ích kỉ - Vũ Phong phồng mang trợn má nhìn anh, cứ lấy tay đâm vào ngực anh

- Ai bảo em cứ nhắc tới Vương Lưu.. Cái gì cũng Vương Lưu.... Bộ có người nào trùng tên sao?? Ngày nào em về cũng nói Vương Lưu thế này thế nọ.... - Hàn Minh bắt đầu cuộc cãi cọ, kể từ ngày hôm đó suốt ngày vừa về thì cậu luôn miệng khen cái tên Vương Lưu làm cùng quán thế này thế nọ nên anh thừa lúc mà dồn hết vào lúc này

Hàn Minh với Vũ Phong đứng chĩa mắt nhìn nhau, anh không thể chịu được cậu cứ hờn hờ khi nhắc tới một người mà anh chẳng biết là thằng nào đã khiến cậu phải sáng mắt thế kia.. thế mà ai nói Vương Lưu là chính là anh cơ chứ?? Có mà hoảng quá nói bừa thì có

- Vương Lưu ấy chỉ là cùng tên thôi... Em nói với anh bao nhiêu lần rồi... Sao anh đáng ghét thế? - Vũ Phong nhủ mày rồi đẩy ra và ngoe nguẩy vào nhà

Thấy cậu vào nhà thì anh mới nhớ ra cô đang đứng trước mặt mình.. Hàn Minh nhìn cái bản mặt nửa đùa nửa thương hại của cô mà anh giật khòe mắt

- Em đi đây... Ở đó mà đồ người yêu của anh đi... Thật thảm hại - cô đâm vào ngực anh và quay gót ra ngoài

Vừa ra khỏi cổng thì một người từ đâu bay tới đâm cho cô một cái ngay mặt, do bị bất ngờ nên cô sa sầm mặt mày đứng không vững mà té xuống. Hàn Minh dĩ nhiên là chạy ra ngay lập tức, anh cũng tới ra tới chỗ cô là bị anh thêm một phát đâm nhưng anh rút kinh nghiệm từ cô mà né đòn và kéo tay người đó chúi xuống rồi lên gối thực vào mạn sườn

- Mẹ kiếp... Mày không đợi tao khuất khỏi nhà được sao?? - cô vùng dậy lái giò cho tên đó đập thẳng mặt vào bức tường

Lật được mặt tên đó thì cô vội nhủ mày, anh nhìn cô.. Nhìn mặt ngu ngu là anh biết cô đánh nhiều người đến nỗi chẳng nhớ được tên này là tên nào nữa rồi

- Tên này có hình xăm Lửa mắt kia... - cô không ngần ngại mà vạch cổ hất ra

- Trộm sao mà hai người đánh hấn bất tỉnh luôn vậy?? - Vũ Phong nghe có tiếng động nên chạy ra nhìn

Bắt giác cả Quyền Tú và Hàn Minh đều căng mặt cùng quay lại hét lên

- VÀO TRONG NGAY!!

Vũ Phong bị nạt to nên vội lùi vài bước vào nhà đóng cửa thật nhanh, cậu kinh thiên động địa khi bị hai người la, bộ tên trộm đó nguy hiểm đến vậy sao?? Cậu ngó ra cửa sổ thì thấy anh đang ngó nghiêng ở ngoài, cô cũng đi đâu đó rồi quay lại lắc đầu

- Ê.. Tỉnh!! - Cô tát liên hoàn vào mặt tên đó, Vũ Phong nhìn từ bên trong mà còn thấy kinh dị

Tên đó lờ mờ tỉnh và cái làm hấn tỉnh ra đó là một phát đâm của cô, không cần nói nhiều cô ngó quanh một vòng và đánh tên đó thậm tệ, anh đứng coi sắc nét đến nỗi tưởng như đang coi phim bạo lực ở rạp. Đánh đã đời thì cô lờ ra chỗ xa xa rồi rải ít rác lên người hấn và chạy qua nhà hàng xóm kêu cứu như mình là ân nhân kêu gọi hàng xóm ra ngoài đưa đi cấp cứu

Thấy cô hai tính cách như thế Hàn Minh cũng có phần rùng rợn còn nhìn vào trong cùng Vũ Phong. Cô cứ thế này thì cậu cũng chẳng dám nói với cô nữa rồi, cậu thích Quyền Tú trong kí ức hơn.. thật đáng sợ!

- Ngày mai anh đến chỗ quán em đón Vũ Phong.. Mai em sẽ không cho anh ấy làm ca nữa... - Quyền Tú nói nhỏ với anh rồi xách cặp lên

- Em tạm thời ở lại đi.. Sáng mai anh đưa em về nhà sớm - Hàn Minh nhủ mày

- Lo lắng gì... Còn có một thằng nhãi suốt ngày bám theo mà - cô chĩa ánh mắt về phía góc tường kia

Tặc lười rồi đi khuất nhanh chóng, Hàn Minh quay về phía khuất ở con hẻm thấy bóng dáng Vinh Huy cứ lấp ló, thập thò ngó ra xem cô đi chưa, anh với cô phải biết nói làm sao với hấn đây?

- Triệu Vinh Huy! Mày muốn có gì thì Kì Lam này sẽ đoạt cái đó! - Kì Lam từ trên xuống dưới toàn là màu đen cứ nhìn chăm chăm vào nhà Hàn Minh, để ý đến một người con trai đang ngó nghiêng nhìn Hàn Minh

Hàn Minh vừa vào nhà thì Vũ Phong đã lần tới nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra xây xát. Thấy cậu như thế thì anh liền nheo mày rồi cười khòe mà ôm lấy cậu, anh không muốn cậu bị kéo theo nhưng gì anh sắp phải đối mặt, cậu mà có chuyện gì thì sao anh có thể yên lòng đây.. Hàn Minh nguyên rủa cái hình xăm lúc nãy, anh tưởng đã có thể thoát khỏi quá khứ nhưng nó vẫn cứ bám theo anh, bây giờ thì anh nên làm gì để có thể bảo vệ cậu đây?? Càng nghĩ anh càng ôm siết cậu

Vũ Phong cảm nhận được sự lo lắng của anh qua tiếng thở dài, cậu vơn tay ôm Hàn Minh, dù cậu không biết gì hết nhưng cậu chắc chắn rằng cậu sẽ theo anh, có đuổi cậu cũng sẽ không đi... Có chuyện gì thì cậu cũng luôn bên anh, cậu chắc chắn như thế

- Mai em ngoan ngoãn ở quán đợi anh - Hàn Minh xoa đầu cậu rồi dần buông lỏng

- Làm phụ Vương Lưu trong lúc đợi anh cũng được phải không? - Vũ Phong cũng buông tay rồi hí hỏn

Thấy hoa bay vòng vòng bên cạnh Vũ Phong thì anh giật khòe mắt, mai anh tiện qua đón thì anh phải thủ tiêu người tên Vương Lưu, cái gì cũng là tên

hắn, bộ anh giống hắn lắm sao??

Lúc ngủ vừa ôm Vũ Phong anh vừa gác tay ngang trán suy nghĩ, cái hình xăm có quả cầu và hoa văn trong quả cầu ấy gần giống một con mắt đẹp, xung quanh là hình lửa bốc lên, anh bất giác đưa tay trái của anh lên, nơi còn sót lại màu đen ở khía tay. Hết nhìn tay lại nhìn cậu đang say giấc, miệng còn nhỏ ít nước dãi rồi nhép nhép cái gì đó, tay cứ bầu bầu vào ngực anh mới ghé chữ

Cùng lúc đó, Quyền Tú vẫn ngồi ngoài cửa nhà uống bia, cô thoáng thấy một người mặc hết một bộ đồ đen lấp ló cầm theo ống nhòm chìa chìa vào người cô. Nốc một hơi hết lon bia rồi bóp chặt nó và ném đi chỗ khác. Người đó huýt sáo khi thấy hành động của cô, đột nhiên từ đâu một cục gạch từ phía cô lao tới với tốc độ kinh người

- Hơn tám năm rồi.. Người cần đi đã đi, người được quyền ở lại đã tránh xa mấy người mà sao lại tìm tới thêm một lần nữa... - Quyền Tú nói to, cô chống cằm ngồi rất chi là bình thản

- Người trả được thù cũng đã đi.. Người được quyền tìm đến đã tìm thấy, có gì lại không được đến chào hỏi... Nợ cũ coi như không tính! - giọng nói bên kia cũng cất lên khá khản đặc vừa nói vừa ngâm nga khúc ca nào đó

Quyền Tú không nói nữa mà vào nhà khóa cửa, khúc ca người kia ngâm là khúc ngâm của cô, cô hay ngâm nga ca khúc đó. Khi ai nghe cô ngâm thì đều rón da gà vì âm điệu chết chóc vang vọng, không ai ngoài cô ngâm được khúc ca đó, cô nhảy lên một ánh mắt giết người. Tay trái của cô vẫn còn vết đen ở khía tay y như của Hàn Minh, cô dần đến chỗ tủ cất đồ và kéo cái tủ nhỏ kia có vài hộp đạn, dao bấm và thứ mà mà nhét mấy viên đạn kia vào

- Nếu không tính thì đã không tìm tới... Mấy người đề Hàn Minh yên với người yêu của anh ấy.. Muốn tính gì thì tìm tới tôi.. Đụng tới ba người kia thì tôi sống mãi với mấy người - Quyền Tú nhét từng viên đạn vào từng khẩu súng và lên nòng sẵn

Hàn Minh bên kia cùng với lúc cô lên nòng thì anh chợt có gì bất an mà tỉnh giấc, quay sang nhìn cậu say giấc, anh vội ôm chặt lấy cậu, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi nào đó: Vũ Phong!! Em nhất định phải bình yên....

Một người bất an còn một người sẵn sàng lên nòng súng, Quyền Tú với Hàn Minh chỉ chung một chí hướng bây giờ là phải bảo vệ Vũ Phong. Nhất định cậu không thể cuốn vào vòng xoáy phức tạp của hai anh em.. **VŨ PHONG NHẤT ĐỊNH PHẢI AN TOÀN!!**

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

- Vũ Phong! Anh tới rồi đây!! - Hàn Minh từ đâu bay vào quán khiến ai cũng phải nhìn

- Anh làm gì vậy?? - Vũ Phong bật miệng anh rồi lòi ra sau

Hàn Minh ôm chặt lấy Vũ Phong mà không cần biết có ai hay không.. Cậu ú ớ không thành lời, gắng sức đẩy anh ra nhưng anh khỏe quá.. Đang nòng nòng thì nguyên cái khay thức ăn bay vào đầu anh khiến anh muốn sặc máu

- Đã kêu là 6h mới đến rồi mà!! - Quyền Tú đứng chống nạnh nhìn anh hiền ngang

- Chị Quyền Tú!! Có khách kêu kia!! - cậu nhóc từ đâu lò đầu đến chỉ ra ngoài

- Vương Lưu ra ngoài kêu khách đợi chị chút xíu! - cô phẩy tay rồi đưa cho anh bộ đồ của quán - Hôm nay quán hơi đông, anh vào phục vụ luôn đi

Vừa dứt câu thì cô đi thẳng ra ngoài, anh định hình một thẳng nhóc hỉ mũi chưa sạch tên là Vương Lưu... Đâu!! Đó là người mà cậu hay nhắc đến sao?? Anh đi ghen với một thẳng nhóc còn ham chơi siêu nhân kia sao?? Bộ ba mẹ hết tên đặt rồi hay sao mà lại đặt giống thế

- Anh mau đi thay đồ đi.. - Vũ Phong mắt sáng rõ nhìn anh, cậu muốn nhìn thấy anh mặc đồ của quán cơ... Quyền Tú là con gái đã menly như thế chắc anh cũng không kém phần nào

Anh à ờ và cầm đồ vào phòng thay, tự dặn lòng mình là sẽ không bao giờ ganh đua với thẳng nhóc tên Vương Lưu kia nữa... Già cái đầu mà đi ghen với thẳng nhóc!! Thật nhục nhả mà!!

Hàn Minh bước ra với tạp dề quán ngang hông, tay áo xấn lên hơi nhàu và nhất là phần cổ áo được tháo ra một cúc, Vũ Phong nhìn anh sáng chói mà cậu muốn xịt máu mũi, tim đập loạn nhịp.. Cái vẻ đẹp trai, phong độ này nhất định chỉ có mình Hàn Minh sở hữu... Đúng rồi!! Người cậu yêu truyền kiếp mà!! Dĩ nhiên phải đẹp

Thấy Vũ Phong tự vuốt mũi tưởng tượng gì đó mà ra vẻ tự hào nhìn cung không chịu nổi, anh tiến đến và vòng tay qua eo Vũ Phong rồi lắc lư theo nhịp

- Anh quá đẹp đúng không??

- Đẹp cái mốc xì! Ra ngoài làm đi... - Vũ Phong đập đầu ra đường sau làm Hàn Minh bị từa máu

Vũ Phong vừa hí hửng ra ngoài vừa tưởng tượng ra cảnh Hàn Minh lúng túng bung bê và đúng lúc đó cậu sẽ thể hiện mình siêng việc cỡ nào....

- A...U...A..... - Vũ Phong vừa bê đồ từ tầng xuống thì muốn rớt cầm xuống đất khi thấy anh quán xuyên nửa diện tích quán, rành rọt từng chút một, bung bê thì xoay như chong chóng

- Ruồi bay vào miệng đấy!! - Hàn Minh để khay đồ lên quầy rồi nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên

Hàn Minh tiếp tục quán xuyên công việc một cách điêu luyện, lúc ấy cậu tròn mắt nhìn Quyền Tú đang tính tiền như một vị thánh ở quầy và đơn đến liên tục... Cậu lần la đến chỗ cô và chỉ vào anh

- Anh ấy mới làm mà giỏi nhỉ??

- Hàn Minh hả?? Trước khi anh ấy vào công ty làm thì anh ấy quán xuyên nơi này mà... Hàn Minh là chủ ở đây nhưng lúc nào cũng phải làm việc như nhân viên.. Riết rồi siêng việc ấy mà.. - cô cười rồi búng vào trán cậu, cô nghĩ chắc cậu ngạc nhiên lắm

Cậu trầm trồ nhìn anh.. Mà nếu anh đã vào công ty làm thì bây giờ người khác phải quản lý quán... Cậu cũng thắc mắc vì tháng trước Quyền Tú đưa tiền lương cho anh nhưng anh nghe mấy người kia nói được nhận lương trực tiếp từ chủ quán, cậu tò mò nên hỏi cô

- Vậy bây giờ ai là chủ quán vậy??

- Là em!! - cô cười rồi chống cằm nhìn cậu

Ở đây cũng khá, cậu cũng biết với một cô gái 17 thì làm soa có thể quản lý quán trong khi vẫn còn đi học... Chắc chắn là cô đùa nên cậu liền cười rồi búng trán cô

- Đùa kì quá!!

- Bàn số 7 kêu Matcha mà sao cô kêu là Choco Latte - phụ bếp ngó ra rồi đưa cho cô tờ đơn với tờ của khách hàng

- Tôi hỏi rồi! Bộ muốn cắt lương sao? - Cô bậm môi giờ nắm đầm

- A.. A.. Vâng... Chủ nói gì cũng đúng!! - cậu ta lập tức rút vào trong, mặt mũi xanh lè

Đến khi cô quay lại thì Vũ Phong đã mất dạng, cậu không tin một cô nhóc 17 lại có thể làm chủ cả quán cà phê lớn này đâu.. tuyệt đối không!!

- A... Anh muốn vào uống nước không ạ...? - Vương Lưu thấy nam sinh cao ráo đang thập thò ngoài cửa nên nhóc chạy ra cúi đầu chào rồi cười tươi rói

- Không... Tôi chỉ tìm người quen thôi - Vinh Huy nhìn nhóc rồi ập ứng, lâu lâu nhón chân ngó vào quán

Từ lúc đó đến giờ hán gọi cô nhưng cô không nghe, chặn luôn số, hán thay sim gọi cô, vừa cất tiếng thì cô tắt máy, trên trường gần như không thấy cô, hán có hỏi mấy người cùng lớp với cô nhưng ai cũng bảo là cô nghỉ học gần cả tháng.. Biết cô làm ở đây nên hán hay lấp ló ở ngoài vì sợ vào thì cô đuổi ra

- Vinh Huy! Vào đây đi em!! - Vũ Phong ra ngoài kêu nhóc Vương vào thì thấy hán nên kéo tay hán vào tiệm

Ú ó không nói thành lời, cũng không thể gạt tay Vũ Phong ra nên hán gãi đầu rồi chậm rãi bước vào, mặt cúi gằm.. Ở bên kia đường có người đang vừa huýt sáo vừa cười khi cứ nhìn chằm chằm vào Vũ Phong

- Cậu ta đẹp thật... Y trong tranh... Có mắt nhìn người!!

Trở lại với không khí trong quán sôi nổi cỡ nào thì quầy thanh toán nặng nề cỡ đó.. Cô vừa nhìn thấy Vinh Huy thì lập tức trừng mắt rồi hất cằm ra ngoài cửa

- Tao nói chuyện với mày được không?? - Vinh Huy nhìn cô, chân chửi mũi ra cửa chờ sẵn

- Không thấy đang bận sao?? - cô không thèm nhìn hán rồi tiếp tục ghi mấy món ăn rồi truyền vào trong

Vũ Phong thấy cô hồ hững như thế cộng thêm sắc mặt không được tốt của Vinh huy thì cậu đoán lại giận hờn vu vơ nên cậu kéo hán vào chỗ ngồi gần đó đưa cho hán cái menu

- Uống nước ngồi chờ cũng được mà!

- Vâng!! - hán nhìn anh cười nhẹ rồi kêu nước uống

Hàn Minh thấy Vinh Huy mặt rầu rĩ nhưng anh không hỏi lấy một câu, tiếp tục làm công việc của mình, khi đến chỗ của Quyền Tú thì anh có đưa mắt nhìn cô và cô lắc đầu một cách khó hiểu

- Em rút hồ sơ rồi... Từ nay em không đi học nữa đâu - cô vừa nói vừa đặt đồ ăn lên khay

- Vậy cũng được... Cứ quanh quẩn ở đây với ở nhà thì anh yên tâm hơn... Nhưng đừng có mà đi đánh nhau - Hàn Minh gạt đầu rồi bụng đồ ra cho khách

Thoảng qua một chút thì khách cũng vui đi nên cô cũng cho quán nghỉ sớm một ngày, dọn dẹp một chút thì mọi người dần về hết, cậu nhóc Vương kia cuối giờ vẫn bám víu vào người cô như mọi khi

- Đi về!! - cô thẳng tay ném cậu nhóc ra ngoài - Đi đâu linh tinh là chị thiên

- Vũ Phong.. Minh về thôi - anh thay đồ rồi khề nói với cậu

- Nhưng.. Vinh Huy... - cậu lo cho hấn, trông thế mà hấn đa sầu đa cảm hơn cậu

Hàn Minh hất cằm về Quyền Tú đang đứng khoanh tay nhìn hấn bằng đôi mắt khó chịu cực độ, cậu có cảm giác mọi thứ đang dần phức tạp hóa lên. Hàn Minh nắm chặt tay cậu rồi lặng lẽ kéo cậu đi, nhưng cậu cứ nhìn chăm chăm về phía Quyền Tú, biểu cảm của cô không phải là giận hờn mà là buồn bã, cô đơn

- Tao sẽ không đi học nữa, mày đừng tới tìm tao. Đừng thập thò ngoài cửa nhà tao, tao không phải con nít - Quyền Tú ngồi đối diện hấn rồi lạnh cảm nói từng câu - Mày về được rồi!

Cô vừa đứng lên là Vinh Huy bật dậy rồi kéo tay cô lại và hôn cô nghiêng ngáu, nhất thời bị tấn công nên cô giật mình không kịp phản ứng

Chát - mặt hấn in năm ngón tay đỏ hần trên má, cô thờ hờn hờn rồi lấy tay lau đi nụ hôn vừa rồi, ánh mắt chột rồi ren hơn bao giờ hết

- Tao thích mày thì có gì sai.. Không lẽ tao ngộ nhận... Mày nói đi!! Nói là mày cũng thích tao đi!! Mấy năm qua tao sống vì mày đấy!! - Vinh Huy chột hóa rồi, ánh mắt như hóa thú, nghiêng răng nhìn cô

- Mày không hiểu... Tao không thích mày... Sau này mày tìm được người tốt hơn tao...!! Mấy năm qua không phải mày thích tao đâu - Quyền Tú lùi một bước

- Mày sợ tao phải không?? Vì tao nói cái chết của ba mẹ mày có liên quan tới ba tao nên mày sợ tao phải không?? Mày căm thù con của kẻ giết ba mẹ mày phải không?? - Vinh Huy cố nén nước mắt nhưng không được, nó cứ chảy ròng trên má hấn

Cô tiến bước đến rồi lấy tay quệt hết nước mắt của hấn rồi từ ánh mắt vừa buồn vừa vui chột chuyển thành ánh mắt căm giận

- Có gì chị phải sợ em.. Em không phải con của kẻ ấy!! Nghe cho rõ đây, người mẹ quá cố của em là bồ nhí của ba chị.... bà ấy ôm cái bụng đang mang thai em để kết hôn với kẻ kia.. Khi ông ta biết được em không phải con mình thì đã dàn xếp một vụ tông xe khiến ba mẹ chị chết.. Nói cách khác là chúng ta có cùng dòng máu và.. MÀY VỪA HÔN CHỊ MÀY ĐÂY!! THẮNG NGU MUỘI KIA!! - cô ôn tồn cho đến cuối cùng thì cô đã đâm một lực thật mạnh vào mặt hấn

Hấn tròn mắt nhìn cô, hấn không tin, hấn không giống Hàn Minh hay cô cơ mà.. tại sao lại như thế??

- Nói dối! Mày 17, tao 17... Tao sinh trước mày đúng một ngày.. Trùng hợp thế sao?? Mày nói dối!! - Vinh Huy gần như hét lên

- Mày 17!! Đúng... Nhưng tao không phải... Về đi! - cô tặc lưỡi rồi dùng sức đẩy hấn ra khỏi quán

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hấn ngờ ngách rồi chạy vụt đi, cô đứng nhìn theo hấn rồi nhìn người mặc vest đang nhìn chăm chăm về phía mình, cô chẳng ngăn ngại gì ngón tay giữa của mình lên rồi đi vào trong dọn nốt vài thứ.. Người bên kia bỗng nhếch mép cười, người đó vẫn thấy cử chỉ hỗn láo của cô, vừa mới đến đứng nhìn đã bị cô cho cái cử chỉ xác xược làm cái để chào hỏi

- Hàn Minh này.. anh biết Vinh Huy thích Quyền Tú phải không - đang soạn sửa nấu ăn thì Vũ Phong chột hỏi bất ngờ

- Không thể được.. Vinh Huy và Quyền Tú không bao giờ có thể thích nhau được - anh đang nấu canh vừa nói lại không quay đầu nhìn cậu nên cậu

không biết anh như thế nào

Chợt cả hai đều nghe thấy tiếng đập cửa, đập một cách điên cuồng, kèm theo tiếng gào thét từ bên ngoài

- Trương Hàn Minh.. Mau mở cửa ra!! Mở cửa ra!

- Là Vinh Huy? - Vũ Phong nghe tiếng liền chạy ra nhưng Hàn Minh không cho cậu mở cửa mà chặn đứng cậu - Em ấy hình như đang khóc!!

Hàn Minh kéo Vũ Phong qua một bên rồi tự ra mở cửa.. Lập tức Vinh Huy nhào ra tóm lấy cổ áo anh mà nhấc lên, quần áo thì xộc xệch, miệng có chút máu sau quả đấm của cô, mắt thì đỏ ngầu lên vì khóc

- Quyền Tú nói em nghe rồi sao?? - Hàn Minh nhìn biểu hiện này thì đoán ngay ra và điềm tỉnh hỏi

- Cả anh cũng hùa theo kịch bản này sao?? Em không tin!! Sao có thể như thế?? - Vinh Huy buông tay rồi ôm chặt đầu mà ngồi thụp xuống - Cả anh với Quyền Tú đều căm ghét em nên mới nói thế! Chắc chắn là như vậy - hấn lăm bầm trong vô thức rồi chạy bay ra ngoài

Vũ Phong đứng bên nhìn Vinh Huy lỏng lẻo như thế cũng sợ sệt nhìn anh, ánh mắt anh chợt buồn hẳn đi, anh vội thở dài rồi nhìn thấy cậu đang có rúm nhìn anh

- Hàn Minh... Có chuyện gì sao? - cậu lo lắng nhìn anh, chưa bao giờ cậu thấy anh mệt mỏi thế này - Anh có chuyện giấu em phải không??

- Anh tính để chuyện ổn thỏa một chút rồi sẽ kể với em.. Vinh Huy thực ra là em cùng cha khác mẹ của anh với Quyền Tú.. - Hàn Minh vội vàng nói, anh không muốn giấu cậu một chút nào, đáng nào chuyện cũng vỡ lẽ hết rồi

Vũ Phong im lặng nắm tay một lúc thì quay sang cười, đấm vào tay anh một cái

- Cứ đùa! Vinh Huy với Quyền Tú cùng tuổi, không lẽ vợ có thai mà ba anh vẫn ngoại tình sao??

- Thật thì Quyền Tú tính hết năm nay đã tròn 23 tuổi rồi.. Làm gì có nhà nào mà anh sắp thành ông già mà em vẫn tí ỏn đi học cấp ba bao giờ - anh phụt cười rồi kẹp cổ cậu và nghiêng nắm đấm lên đầu cậu

Vũ Phong nghe lúng búng cả tai.. 23 tuổi ư?? Không lẽ bằng cậu... Cậu nhất định vạ lần không tin!!

- Anh lừa được Vinh Huy chứ không lừa được em đâu... - Vũ Phong khi thoát khỏi tay anh thì hểnh mũi nhìn anh ra vẻ không tin chứ trong lòng lung lay niềm tin

- Ăn xong anh dẫn em qua nhà Quyền Tú chơi... Nếu những gì anh nói là đúng thì em phải chịu phạt - Hàn Minh nhìn cậu rồi liếm mép

Tuyệt nhiên cậu không chú ý phần sau mà nghe đến đi chơi là cậu nhảy cẫng lên như một đứa trẻ được quà... Để ý thêm chút xú thì mái tóc cậu cũng dài ra che khuất nửa gương mặt cậu, nhưng anh không đề cập đến vụ cắt tóc thì lúc cậu xoa che nửa mặt trông rất ư là dễ thương

Vì vu trên đường, cậu ôm chặt lấy anh, mọi người đều ngoảnh lại nhìn hai người nhưng mặc kệ thị phi mà hai người vẫn vì vu trên con đường. Đến một cái ngõ thì anh dừng lại và có một căn nhà nhỏ, không vườn, không cổng và Vũ Phong thấy Quyền Tú đang ngồi cắt móng chân ở cửa, nhìn cô bây giờ bản bựa thế này thì ai tin cô là một cô sếp menly thế nào khi ở quán cơ chứ

- Sao hai người lại uống được bia? - Vũ Phong thấy anh rót nước cam cho mình thì liền chỉ vào mấy lon bia bị vứt một xó mà xù lông

- Đây đây.. Nhấp miệng thôi nhé! - Hàn Minh cười rồi đưa lon bia lên miệng của Vũ Phong

- A.. Đáng! Không uống nữa - Vũ Phong nghe lời nhấp ngụm nhỏ rồi mặt nhăn nhó khi ăn ớt

Cậu chu mỏ nhìn ly nước cam của mình rồi uất ức nhìn anh đang tu lon bia đáng ghét kia làm như nó ngon lắm... Cậu cứ vòn vòn lon bia của anh nhưng anh kéo lon bia ra xa rồi nhìn cậu, lâu lâu còn cạ cạ mũi vào cậu

Quyền Tú cô vẫn là con nhỏ cuồng điên đại, máy ảnh luôn sẵn sàng, chụp lại một cách thâm lặng, cô cứ ngồi im một chỗ nháy mắt, bật chế độ tàng hình ngay tức khắc

- A... Phải rồi.. Hàn Minh nói rằng em gần chỉ thua anh một tuổi phải không?? - Vũ Phong cười rồi lườm yêu cô

- Ừ... Nếu không phải tìm thấy Vinh Huy thì em cũng chẳng xác đi học làm gì - cô liếc anh thấy anh gật đầu nên uống ngụm bia và gật đầu

Vũ Phong nhanh chóng ngồi về phía cô, giờ anh có dịu dàng cỡ nào thì cậu thể là cậu chẳng qua ngồi với anh nữa... Ngần lần trêu đùa của anh lần này không được áp dụng rồi..

- Lúc này thẳng nhóc tìm anh, trông có vẻ hoảng loạn lắm - Hàn Minh nhắc tới Vinh Huy thì nhớ lại lúc này

- Mọi chuyện vỡ lẽ nhanh quá... Em không... - cô lắc đầu rồi uống bia tính nói thêm nhưng anh có điện thoại nên cô im lặng

Anh nghe điện thoại xong thì chạy vào mặt ngăn lần hốt hoảng, nhìn sắc mặt khó coi của anh thì cả cậu và cô đều trùng xuống. Cậu chạy lại bám tay anh rồi lo lắng

- Có chuyện gì sao anh??

- C..cháy...có..cháy.... ở nhà... - anh nói không nên lời mà chạy ra ngoài

- Anh đi đâu vậy?? Cho em theo với!! - cậu chạy theo bám tay anh, cậu thấy hai người vẫn giấu cậu chuyện gì đấy

- Em ở lại đây... Quyền Tú... Anh đi chút thôi, trông em ấy giùm anh!! - Hàn Minh hoảng loạn nhưng không quên hôn sâu trên trán cậu rồi lái xe đi luôn

Quyền Tú kéo cậu vào nhà, toan đóng cửa nhanh chóng nhưng có một bàn tay chặn lại cánh cửa ấy...

- Muốn gì nói đi!? - dù không mở toạc ra nhưng cô có linh cảm là người hôm trước

- Đừng có cái gì cũng đổ cho quá khứ, ta không làm thế.... Ta không làm thế!! Ta muốn người mà cô đang giữ, chỉ thế thôi... - người ấy vẫn cái giọng khản đặc và ngón tay luôn qua khe cửa chỉ thẳng vào Vũ Phong

Cậu thất kinh đập mạnh vào cửa khiến người kia đau tay nên rút ra và cậu nhân cơ hội đó mà khóa chặt cửa

- Mơ đi!! Tôi có biết anh là ai đâu sao lại muốn tôi... - Vũ Phong nhất thời gào lên

- Khá lắm!! - người đó cười rồi ngâm khúc ca rừng rợn kia

Vũ Phong dù không hiểu người kia đang ngâm cái gì nhưng gia điệu ngân nga trong họng ấy khiến cậu rợn da gà, mọi thứ xung quanh bỗng chốc lạnh hơn, cậu có cảm giác như ai đang đến gần mình.. Khi khúc ca ấy đến hồi kết nhỏ dần thì cũng là lúc cậu cảm thấy có một người nào đó đâm xuyên qua tim mình

- Ai còn đứng vững thì trả lời đi - người đó cười lớn rồi gõ cửa

- Im đi!! Anh ấy là người ngoài cuộc, không được làm hại anh ấy - Quyền Tú đập vào cửa rồi nghiêng răng

- Wow.. Cô em khá đấy... Đoạn cuối khúc ngâm là gì nhỉ?? - người đó huyt sáo rồi lại cười

_ Một con dao xuyên tim... Máu đỏ như nước...Mọi thứ thật thú vị!! - cả hai người vang lên ba câu rồi cười

Mọi thứ trở nên thật tĩnh lặng sau khi nói xong... Vũ Phong vẫn còn cảm giác ớn lạnh, cậu sợ hãi nhìn cô, cậu nghe hết đoạn ngâm khúc bình thường đó mà cảm giác như đoạn ngâm bị nguyên rửa, khiến người nghe bủn rủn tay chân, cảm giác ấy thật đáng sợ

- Vũ Phong.. Nhất định anh phải đưa Hàn Minh viên thuốc này... Thuốc phát tác dụng thì anh đưa anh ấy đi... Mọi thứ lắng xuống thì em sẽ gọi cho hai anh... Nhất định hai người phải an toàn - Quyền Tú mở cửa ngó nghiêng rồi vội vã đưa cho cậu một viên thuốc nhỏ - Khi anh ấy uống viên thuốc này thì anh cứ gọi cho em... Anh biết cách xài điện thoại mà

Vũ Phong không hiểu nhưng nghe đến sự an toàn thì lập tức gật đầu, cậu đang bị cuốn vào một vòng xoáy nguy hiểm.. Nhìn viên thuốc nhỏ trên tay rồi cậu nắm chặt nó, nếu nó đổi lại sự an toàn cho Hàn Minh thì kêu cậu làm gì cậu cũng làm.. Quá khứ không thể lặp lại

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đó là câu chuyện của hai năm trước... Bây giờ cậu và Hàn Minh đang sống ở ngôi nhà gần ven biển. Hằng ngày anh đi nấu ăn ở nhà hàng hải sản, cậu làm phục vụ ở đó. Viên thuốc ấy và Quyền Tú đã nói gì đó khi anh bất tỉnh khiến lúc anh thức dậy thì anh rất thuộc nơi này như lòng bàn tay. Khi cậu nhắc về căn nhà và mô tả đường đi thì anh tuyệt nhiên nói rằng anh chưa nghe bao giờ

Thoát đó mà đã hai năm, cậu không tin được là mình đã ở đây hai năm... Anh vẫn yêu cậu không thể quên. Mọi thứ ở đây luôn bình yên, hàng xóm thì thân thiện không chỗ nói. Họ đi đánh cá về cũng hăm hở sang đưa cho cậu về ăn, họ cũng dạy cậu cách lặn. Vài lúc rảnh rỗi lại ra phụ họ lặn tìm sò hay bắt cá

- Em đang lo gì sao? - Hàn Minh ra ngoài ban công ôm eo cậu rồi hít hà mùi hương trên cổ cậu

- Không.. Em muốn ngắm cảnh chút thôi!! - cậu quay đầu hôn lên đầu anh rồi cười nhẹ

Trong lúc hai người đang đứng ngắm biển đêm thì Quyền Tú ở lại thành phố ấy đang rượt theo một người đàn ông đội nón đen hoảng loạn chạy khỏi cô.. tay trái cô lại hình một hình xăm của tên đã đánh cô và Hàn Minh từ hai năm về trước

Rắc - tay của tên đó bị cô bẻ gãy ngay tức khắc

- Dừng lại đi!! Phần sau để lại cho anh - người nào đó từ xe hơi đen đi ra và giằng tay cô

- Tròn 700 người... Còn lại 300.. Khi ấy tao với mày không dính dáng gì đến nhau.. Không bao giờ được động tới gia đình tao nữa - cô nghiêng rãnh và vung tay ra không quên giẫm chân vào tên nằm sái lại kia

Khi cô đi khuất thì người kia ra lệnh cho người đằng sau của mình rồi cười, một chữ lạnh lùng không khoan dung dù tên kia có bò đến mà xin van

- GIẾT!

Vinh Huy cũng đã đi du học, dù biết mình không máu mủ gì với kẻ ấy thì lòng vui đi nhưng nào nổi mệt mỏi, trên máy bay hắn đã gặp lại cậu nhóc đã phụ quán cho cô, cậu nhóc ấy nói chuyện không ngừng nghỉ khiến hắn có chút thích thú. Chuyện hai người ấy cứ thế tiến triển

Trong một căn phòng khói mùi mật, có một người ngồi trên chiếc ghế xoay, gác chân lên bàn và cười rồi ngâm giai điệu mà lâu rồi người đó không ngâm. Căn phòng chỉ vang lên tiếng ngâm cho đến khi cô đập cửa đi vào ngồi trên chiếc ghế so-pha đen đối diện bàn làm việc kia

- Uất ức gì sao??

- Lúc tao chưa bẻ gãy cổ mày thì im mồm chó mày lại đi - cô ngồi chếch chân 180 độ rồi nghiêng rãnh

- Lại đây.. cho xem cái này thú vị lắm nè!!

Cô tới gần và gương mặt cô phải chịu đựng suốt 2 năm là người có xì-tai ăn mặc dị hợm ở công ty của Hàn Minh.. Triệu Kì Lam... Hắn còn đáng ghét hơn cả ba hắn, dù ông ấy đã ăn chay, hối lỗi nhưng con trai của ông ta chẳng khác gì ông ta hồi trẻ.. Không đến mức cuồng cuồng nhưng đầy toan tính và cực kì máu lạnh

Hắn xòe những bức ảnh của Hàn Minh và Vũ Phong đang sống trong một ngôi nhà gần ven biển. Cô như nín thở khi nhìn những bức ảnh đó, cầm lấy rồi giục thẳng vào sọt rác và tiến đến xách cổ áo hắn lên. Khi đó có vài người động thủ nhưng hắn giơ tay ra hiệu nên lui lại về vị trí cũ

- Tao nói là để tao xử lí hết cái gai trong mắt mày... Không được đụng vào người nhà tao - cô siết chặt tay

- Nếu em ngoan ngoãn ở trong bàn tay anh thì anh đảm bảo điều đó - hắn nâng bàn tay có hình xăm của cô lên

- Một là im mồm chó lại.. Hai là tao bẻ gãy cổ mày... Cộng hai năm nay thì tao ở trong cái lò này sáu năm rồi đấy... Bẻ cổ mày như bẻ cây tăm thôi - cô ném hắn xuống ghế và đi ra ngoài

Suốt hai năm nay cô cứ phải lẩn trốn trong một căn nhà rộng lớn, hoành tráng, bao quanh đều là đám vệ sĩ, côn đồ và đầy rẫy nhưng người ngoài sảnh đều quỳ rạp, khóc lóc van xin nhưng không được hồi đáp

- Im hết đi!! - cô ngồi giữa sảnh, giữa những con người đang gào thét

- Mày thấy con nhỏ đó không?? Tao nghe nói cậu chủ chiều nó lắm, cái gì cũng nó muốn cũng được.... - một tên đi ngang qua nói nhỏ với tên bên cạnh

- Đồ chơi của cậu chủ mà... rồi cũng chán thôi... - tên kia nhìn cô với ánh mắt thèm khát

Quyền Tú còn chẳng có sức đôi co mà chỉ liếc một chút rồi lại đi ra ngoài.. Cô cảm điện thoại lưỡng lự muốn gọi cho Vũ Phong, không phải để kêu quay lại mà kêu lánh chỗ một chỗ khác.. Cô nghiêng rãnh, giờ có chạy đi nước ngoài thì hắn cũng đào cho ra.. Nhưng hai năm không gặp Vũ Phong với Hàn Minh cô lại nhớ lúc hai anh em đánh nhau mà Vũ Phong vào can, dù gì cũng phải liều đi thăm một chuyến

Bây giờ Vũ Phong với Hàn Minh đang muốn ọc máu trong cái nhà hàng to bự đó.. Anh đồ mờ hôi với sức nóng của bếp và đơn vào dồn dập.. Lâu lâu anh đi rửa mặt tiện ngõ ra ngoài xem Vũ Phong thế nào, không phải để xem cậu có làm tốt hay không mà anh đang soi xét tình hình có ai dòm ngó đến mèo con nhà anh hay không

- Anh nhìn gì thế?? - Vũ Phong lon ton chạy vào đẩy anh ngược vào trong

- Lúc này ông già bên kia cứ nhìn em.. Tí nữa anh sẽ cho ông ta một trận - Hàn Minh cứ nhìn ra phía ngoài có một ông già đang cười như hoa nở khi thấy Vũ Phong với Hàn Minh

- Gì chứ? Anh đừng có ra đây... Anh thấy cô gái ngồi ở bàn bên kia lúc nào thấy anh ra mắt cô ta cũng sáng như sao không? Đi vào mau lên! - cậu bắt đầu nghiêng rãnh và dùng chân đạp thẳng anh vào trong

Anh ngo ngác nhìn cậu đồ mặt, anh không nghĩ cậu còn quan sát ghê hơn cả anh.. Thấy mặt cậu dần đỏ bừng sau lời nói của mình, cậu không có tính nói

đầu nhưng anh cứ ngỡ ra là cô nàng ấy lại chống hai tay lên bàn ngắm nghía anh, không chỉ lần này mà hầu như ngày nào cũng tới... Cậu thấy có gì khó chịu lắm, cảm giác như muốn bóp chết cô ta

- Em ghen sao? - Hàn Minh bắt đầu giả vờ ôn eo và cười ranh mãnh

- Không.. Ghen đâu mà ghen... Em chỉ có cảm giác muốn cho xe tải cán ngàn vạn lần người cô ta... Giờ thì đừng có mà ló đầu ra nữa.. Anh nghĩ gì mà hai năm trước anh ghen với một đứa nhóc bây giờ anh đi ghen với một người gần đất xa trời, người ta đến với vợ nghe chưa?? Ông ấy chỉ muốn gửi lời khen tới người nấu món ăn của ông ấy.. Là anh!! Là anh đấy!! - Vũ Phong kéo đầu anh chỉ ra bàn của ông kia cho anh tỉnh người

Vâng.. Hàn Minh được một phen quê độ nên huyết sáo bò vào bếp, Vũ Phong vội thở phào, cậu cứ tưởng là cậu sắp bị anh sàm sỡ ngay chỗ làm rồi.. Khi vừa đóng cửa thì Hàn Minh đã nhào ra ôm Vũ phong cười ranh mãnh

- Ghen kìa!! Ghen kìa!!

- Có tin em đi chết anh luôn không?? - Vũ Phong đỏ mặt quay đi chỗ khác rồi lấy tay gãi má

- Đi chết anh trong con ghen của em cũng được... Lúc em ghen má cứ hồng lên, nhìn đôi mắt giận dữ của em anh thấy dễ thương lắm!! - anh cười hề hề như một người mê muội, hoa bay tứ tung

Vũ Phong lâu dần nhiễm cái phản xạ giật mình của anh.. Cậu còn chưa bao thấy anh như tên đàn nhiều như lúc này.. nhìn cái bản mặt mặt thì nhắm tịt hí không thấy mặt trời, hoa hề gì mà bay tè le xung quanh nụ cười ngốc nghếch của anh... Vũ Phong nhìn đó mà nhìn cười không nổi. Tiếng cười của cậu hòa vào tiếng sóng biển và gió từ biển thổi vào khiến tóc cậu bay lên nhìn rất đẹp

- Về nhà nhanh thôi.. - anh như có mũi tên xuyên tim vác gạo lon ton chạy về nhà

Về đến nhà thì Hàn Minh ném Vũ Phong lên giường và đè cậu xuống rồi cởi áo của mình.. Dĩ nhiên là thấy mình đang có gì đó không lành nên cậu vội gào lên rồi ngăn không cho anh cởi hết áo

- Hôm nay em mệt..

- Lúc này còn sức để ghen mà... Em còn nói xạo là anh phạt đấy - Hàn Minh lật người cậu và nằm đè lên, không quên ngậm lấy cổ trắng ngần của cậu

- A..Dừng lại... - Vũ Phong bị cắn ngay điểm nhạy cảm nên cậu khẽ rên, tiếng rên của cậu còn kích thích anh gấp ngàn lần

Hai người ân ái cả đêm, Vũ Phong chỉ còn biết chìm vào mê mẩn của Hàn Minh dành cho mình, mọi thứ gần như trước mắt cậu

- A...Em..y..êu..a..nh...U!! - Vũ Phong ôm chặt lấy Hàn Minh mà theo hơi thở gấp thì thào vào tai anh

- Anh cũng yêu anh nhiều lắm - Hàn Minh ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của cậu mà hôn nghiêng ngửa, những gì cậu nói đã làm anh hưng phấn hơn vạn lần

Cặp đùi trắng ngần của cậu cứ cố sức lấy bám lấy Hàn Minh.. Hai người trao lời yêu thương cho nhau nhiều đến nỗi mà khi tỉnh dậy cũng chẳng còn nhớ là đã nói bao nhiêu lần

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

- Triệu Vinh Huy.. à không.. Trương Vinh Huy, dạo này em vẫn khỏe chứ? - Kì Lam ngồi vắt chân trước màn hình tivi trong căn phòng tối

- Em khỏe... - Vinh Huy bên kia thì sáng trưng trưng, cười tươi rói khi gặp Kì Lam

- Nếu anh nói anh sẽ giết một trong những người em yêu quý thì em phải làm sao?? - Kì Lam nở một cười nửa miệng, nhướn mày mà ánh mắt mờ ảo đang chờ câu trả lời

Vinh Huy bên kia tắt ngấm nụ cười.. Từ nhỏ đến giờ Vinh Huy lúc nào cũng là cái gai trong mắt của Kì Lam, cái gì Kì Lam đã nói là làm, thật thì nghe Kì Lam nói thế thì Vinh Huy vội nhủ mầy... Nếu là người thì chỉ có ba người nhưng nếu không biết chắc là thì Kì Lam nhất định sẽ không hỏi như vậy

- Đề anh nói rõ nhé... Người đó là nam và để tóc dài, người sống chung với hai anh em họ Trương của em ấy.. - Kì Lam vội tặc lưỡi và đan tay chống trước mặt

- Vũ Phong!! Nhất định anh không được làm tổn hại tới anh ấy.. Anh ấy không liên quan đến em... Đợi em học xong thì anh muốn điều khiển em kiểu gì cũng được.. Nhất định không được đụng tới anh ấy - Vinh Huy nhắm một lúc thì nhớ ra ngay Vũ Phong, hẳn biết cậu rất quan tâm hẳn, chỉ là không nói

ra. Có lẽ anh và cô không biết chứ nhiều lúc hẳn hay qua nói chuyện với cậu, tuyệt nhiên coi là anh em nên không thể có chuyện gì với cậu được

Kì Lam vội cười khi thấy phản ứng của Vinh Huy và tắt máy ngay sau đó. Hai năm nay nếu không phải Quyền Tú tự động tìm tới Kì Lam thì chắc hẳn đã làm gì đó với Vũ Phong. suốt một quãng thời gian ấy, Kì Lam vẫn ngỡ nhận rằng Vinh Huy có một tình cảm đặc biệt Vũ Phong, hẳn sẽ khiến Vinh Huy phải khóc thét

- Mày bị điên à?? Tớ mà không bật đèn lên - cô từ đâu chui ra nhìn Kì Lam và bật công tắc lên

- Em tính đi đâu sao?? - Kì Lam chuyển hướng mặt phè phỡn nhìn cô

Lúc làm việc y như lúc bình thường, Kì Lam có vấn đề về cách ăn mặc trầm trọng. Hiện giờ hẳn đang mặc áo ba lỗ sọc bảy màu, quần thì là quần jean đen, tóc thì vẫn lùm xùm luè xuè, cổ giật khoe miệng nhìn hẳn

- Em đi đâu mà mang ba lô theo thế? - Kì Lam đứng lên tiến gần đến cô

- Mày đứng yên đó.. Tiến gần nữa thì chắc tao ói ra đây với cách phối đồ của mày đấy... Tao đi chơi... Lâu rồi tao cũng chưa đi chơi - Quyền Tú giờ tay ra hiệu không được tiến thêm bước nào

- Anh đi theo được không? - Kì Lam vội dứt tay vào túi rồi cười nhẹ nhìn cô

- Đéo! - cô giờ ngón giữa rồi vịn nắm đấm cửa rồi đi ra ngoài

Kì Lam giật mình, hẳn vội xoa cằm nhìn cánh cửa đang bị đóng rồi liếc mép. Bỗng dưng nghe thấy tiếng bước chân tưởng cô quay lại nên hẳn đứng gần cửa chờ cô mở sẽ cười chọc quê cô ai dè lại nghe thấy tiếng xì xào

- Con nhỏ ấy như gái đứng đường ấy nhỉ? Có khi nào cậu chủ ngán rồi đến lượt chúng ta không?? Nhìn nó còn ngon vãi ra

- Thằng nào vừa nói thì vào gặp tao... Những thằng con lại có cái ý nghĩ đó thì liệu mà chán chĩnh - Kì Lam âm khí tràn đầy người mà mở cửa và liếc xung quanh

Cùng lúc Kì Lam cho tên kia một trận bán sống bán chết thì cô đã đeo kính và phóng xe mui trần ngút ngàn, cô đang tự hỏi liệu Vũ Phong và Hàn Minh đang sống như thế nào

Vâng... bên đây căng như dây đàn thì bên anh và cậu đang vật lộn đánh nhau trong nhà bếp. Số là anh muốn ăn canh chua nhưng cậu lại muốn ăn canh gà hầm và hai người bắt đầu to tiếng với nhau chê bai món của người còn lại

- Anh không chiều theo ý em một lần được sao? - Vũ Phong nhắm tịt mắt nháy căng lên vì quá ức chế

- Còn em thì chẳng biết thương chồng gì hết - Hàn Minh mặt mày cau có nhìn cậu

- Anh không phải là chồng em... Anh là đồ đáng ghét... Nhất nhất vạn vạn ngàn ngàn lần ghét anh!! - Vũ Phong mặt mũi đỏ gầu mà hét lên rồi chạy tọt lên phòng

Anh nghe tiếng cửa đóng mạnh thì cũng thờ dãi quay trở vào bếp bắt đầu nấu nướng. Anh tính đùa cho vui ai dè cậu tính khí con nít bắt đầu chê bai nên anh cũng xia sôi vãi câu thành ra cãi nhau.. Đang nấu ăn thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh vội rửa tay rồi ra mở cửa.. Thì ra là bà cụ bên cạnh, bà ấy hiền khô còn hay đem đồ biển đánh bắt được qua biếu lấy thảo

- Bà vào chơi...- anh cười rồi dìu bà vào nhà

- Bà nghe hai cháu cãi nhau... Mà bây làm gì cãi nhau to thế?? - bà nhấp ngụm trà rồi thư thả - Bà cứ tưởng chúng mày đánh nhau rồi chứ?

- Có đâu bà ơi... Bọn cháu cãi xiu xiu cho vui nhà - anh cười rồi gãi đầu ngượng ngùng

- Thôi bà cho ít mực tươi bác bên nhà mới đánh được.. Bây làm món gì xoa giận thằng nhóc ấy đi.. Đôi lúc nên nhường vợ một chút nha bây - bà cười hiền, nhấp thêm ngụm trà

Hàn Minh gật đầu cười và bỗng trở mặt ra khi bà ấy vừa nói Vũ Phong là vợ... Nhìn bà cười như thế bỗng anh cảm thấy thấy giống Quyền Tú lúc nhỏ nước dãi khi thấy anh với cậu bên nhau

- Bà già này cũng bắt kịp thời đại mà.. Bây lúc nào cũng kè kè với nhau, còn ra ban công ôm hôn.. Bà già mất tinh lắm - bà ấy cười rồi đứng dậy đi ra ngoài

Hàn Minh ngồi đực ra đó rồi khi bà ấy đi khuất thì anh phụt cười và ôm mặt.. Anh cứ nghĩ là không ai thấy. Quả này anh mất mặt quá...

- Có mùi gì thơm thế? - Vũ Phong nghe mùi thơm thoang thoảng liền ôm gối le te đi xuống

- Ô.. Người lạ xuống rồi à.. Chồng người ta đang nấu ăn đó.. Canh chua ấy - Hàn Minh không ngoảnh mặt lại mà vẫn nấu ăn

- Em biết là anh chiều em mà - Vũ Phong mắt sáng rỡ quăng cái gối ra chỗ khác rồi chạy lại ôm anh - Yêu nhiều lắm
- Xê ra.. Vợ người ta ghen... - Hàn Minh hắng giọng, liếc yêu Vũ Phong - Lúc này là ai nói nhất nhất vạn vạn ngàn ngàn lần ghét tôi mà
- Thế nghĩa là không cho ăn sao? - cậu dùng mũi nam kê, mắt long lanh, miệng chum chím nhìn Hàn Minh

Anh thua.. Vũ Phong lúc nào cũng thành công, anh luôn phải chiều theo mọi sự nũng nịu của cậu khi cậu cứ trưng cái vẻ đáng yêu muốn xị máu mũi. Bữa ăn của hai người lại rộn tiếng cười

Nửa đêm khi Vũ Phong và Hàn Minh đang say giấc thì đột nhiên nghe tiếng lạch cạch bên ngoài. Anh vẫn say giấc nhưng cậu bất ngờ nghe thấy nên bám lấy anh rồi lay dậy

- Hàn Minh... em nghe có tiếng mở cửa
- Ồ.. Ngủ đi.. Em mơ thôi mà - Hàn Minh bị đánh thức nên vội quàng tay dè cậu xuống

Đột nhiên tiếng mở cửa mạnh nên anh giật mình mà dậy theo.. và tình hình bây giờ là anh ngồi co rúm đằng sau Vũ Phong.. Cái tình huống quái gì vậy? Anh ngồi núp sau lưng cậu ư? Cậu không chấp nhận được cái tình huống này

- Anh làm gì vậy?? - Vũ phong vừa quay lại thì đã thấy anh chui xuống gầm giường
- Suyt... - Hàn Minh khẽ lên tiếng rồi lúi từ trong gầm giường ra cây gậy bóng chày huyền thoại ngày nào

Cậu tròn tròn mắt nhìn anh, giờ nhìn anh giống giống tay du côn đi thanh toán kẻ thù hơn là đi bắt trộm. Thấy anh nhẹ nhàng mở cửa và đi ra thì cậu cũng mở cột tóc mà cột hờ hờ và đi theo anh

Anh và cậu đều thấy cái bóng đen đang lục lọi tủ lạnh và mang theo một cái gì đó giống cái bao.. Cậu như muốn nín thở núp sau người anh, nào giờ cậu có thấy tên trộm nào trộm xong còn ngồi đó lục lọi đồ ăn như tên này đâu

Rầm - Hàn Minh đến gần vùng gây nhưng người đó né được và cuộc rượt đuổi quanh nhà bắt đầu, kiểu gì anh với tên đó lại đánh tay đôi với nhau trong bóng tối. Vũ Phong ngồi núp sau bức tường, thấy anh bị đánh trúng mà xót nhưng cậu không thấy gì hết nên mò mẫn bức tường và bật công tắc cho anh nhìn rõ

- Quyền Tú?- anh với cậu đồng thanh hét lên khi thấy người đang đầu tóc xù xượi lại chính là cô
- Em về rồi.. Em về rồi!! - Vũ Phong nhảy bổ vào ôm cô làm cô ngã xuống so-pha
- Em về chơi vài ngày... Có chỗ không nào?- cô cười rồi gãi đầu

Hàn Minh dĩ nhiên điều anh để ý là cái hình xăm trên tay của cô. Thuốc gì cũng phải hết tác dụng, anh nhớ hết nhưng không muốn làm Vũ Phong lo nên anh gạt chuyện đó ra một bên. Khi thấy cô quay về với cái hình xăm đó thì anh vội nhủ mày và chụp lấy tay cô

- Hai năm qua em lại quay về đó sao??
- Một quá đi.. - cô giật lại tay và vác ba lô lên lầu
- Anh sao vậy? Em ấy về mà anh không mừng sao?? Em ấy xăm chút xíu cũng được mà - Vũ Phong bám lấy tay anh mà sốt sắng, nhìn mặt anh chẳng có vẻ gì là mừng
- Khi nào thích hợp anh sẽ kể cho em nghe... Giờ lên ngủ thôi - Hàn Minh xoa lưng cậu rồi đẩy cậu về phòng

Suốt đêm đó anh gần như không ngủ.. Hai năm qua anh cảm thấy yêu bình là vì có phải đi vào cái chỗ sát người đó sao?? Chuyện này không thể để Vũ Phong vướng vào. Sau cùng là anh vẫn nghĩ cho cậu, nếu có bất cứ một vết xước nhỏ trên người cậu thì anh sẽ thấy xót chứ huống gì là để cậu cuốn vào những chuyện riêng của anh

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

- Quyền Tú.. Về thôi! - Vũ Phong đứng bên rìa sóng mà hét to
- Anh về trước đi.. Tí nữa em về sau - cô bơi đằng xa mà gào

Cô cứ bơi ra xa mà trời thì sắp tối, cậu cứ sốt vó nhìn theo cô.. Lấy điện thoại coi giờ mà trễ cả ca làm của cậu nên cậu đành để cô lại và chạy bán sống bán chết

- Em đi đâu về mà chạy dữ thế? - Hàn Minh tính khóa cửa đi làm mà thấy cậu về thở hổn hển thì liền quay ra hỏi

- Em ra ngoài mua ít đồ mà Quyền Tú đòi bơi nên ra đó chút xíu... em kêu mãi không về, coi đồng hồ thì sắp đến giờ làm rồi - Vũ Phong phân bua giải thích lộn tung xèo

Anh không nói gì mà im lặng lùi ngược cậu đi, làm như anh sắp ăn thịt cậu hay sao ấy mà cứ sợ sệt. Đi dọc đường thấy nhộn nhịp lên hẳn, chỉ biết quan tâm đến cậu mà anh cũng quên mất đây là kì nghỉ hè cho mấy bạn trẻ, thấy ai cũng có đôi.. Nhìn qua Vũ Phong đang ngó ngía tùm lum thì anh đến mà quàng tay qua bên vai kia của cậu rồi kéo cậu gần vào người anh

- Anh làm cái gì thế?? Người ta nhìn kì lắm - Vũ Phong ngượng ngùng đẩy tay anh ra mãi mà không được

- Kệ chứ... Có đôi cho đỡ cô đơn - mặt anh dày còn hơn mặt đường mà liều mạng hôn nhẹ lên má cậu ngay chón đông người

Sau nụ hôn đó cậu cúi gầm mặt rồi đánh túi bụi vào người anh mà mặt anh cứ phè phồn sưng run cả người, mấy cô nàng bên đường kia cứ chỉ chỉ vào hai người rồi che miệng cười tí tởn, còn có cả mấy nam cũng nhìn mà mặt đỏ gay nhìn theo bằng ánh mắt khao khát được như hai người. Bên cạnh những người đó cũng có người tỏ ra khinh khỉnh, lắc đầu chán ngán nhưng anh và cậu không quan tâm

- Ôn trời.. Hai người đây rồi!! Đi vào nhanh lên.. Khách hôm nay đông quá - chủ nhà hàng vừa thấy bóng dáng hai người thì bay ra như tên lửa đẩy hai người vào trong

Anh và cậu trở thành tâm điểm chính của trong bếp và ngoài bếp, cậu tháo vát nhanh nhẹn, một mình gánh hết nửa sảnh lớn, anh thì lo hết cả dàn bếp, hai người như múa lượn trong cái nhà hàng đông đúc đó

Đến tầm 9h thì khách đi chơi khuya ngày kéo đến đông hơn, cái chỗ này toàn sống về đêm nên lúc hai người xong việc cũng hơn 10h mới về nhưng chỗ này vẫn còn người đi lại. Về đến nhà thì thấy cửa vẫn khóa ngoài, đèn không bật, hai người vẫn như mọi ngày, người đi tắm người nấu ăn mà quên mất một thứ gì đó

- Hàn Minh! Hàn Minh!! - Vũ phong lật đật chạy xuống, mặt hớt hải túm lấy áo anh - Em quên mất Quyền Tú.. Giờ này em ấy có thể đi đâu?? Nhanh đi tìm em ấy!!

Hàn Minh vừa quay lại đã không nhận được cười mà ôm bụng run rẩy đến mức ngồi dãn xuống sàn. Thật sự anh không biết cậu đã vợ cái bộ đồ này ở đâu ra nhưng nhìn cậu mặc nó không nhận được cười

- Anh cười gì? - Vũ Phong đơ ra đến mức ngớ ngẩn

- Muaahaha... E..Em lấy bộ..đồ...haha..ở đâu..vậy?? - anh ngày càng cười lớn

- Ai biết đâu... - Vũ Phong gãi đầu rồi nhìn xuống người - A... Không được nhìn!!

Tổng thể thì Vũ Phong đang mặc một cái áo ba lỗ lưới đen, quần thì một bên dài đến mắt cá chân còn bên kia thì ngắn cùn cộn đến mông đã thế còn có mấy cái dây tua rua tua rua cộng thêm cái đầu xù như tổ quạ vì chưa kịp chải của cậu khiến anh cười lăn cười bò

- Em về rồi đây... có bánh cá nóng hồi luôn nè!! - Quyền Tú đẩy cửa đi vào và ngó nghiêng tìm kiếm và cô thấy anh đang lăn trên sàn cười như một thằng điên và cậu thì.... - Aahaha.... Em để quên ngoài phòng tắm... hahahaha... Anh quá sặc xi... - cô cũng lăn đó cười chảy nước mắt

Thấy hai anh em họ Trương kia lăn lộn trên sàn cười nắc nẻ và máu của cậu dồn hết lên não.. Cậu nhìn cô đầy uất ức, vì cậu lo cho cô nên mới mặc lộn đồ, vì lo cho cô mà cô nở lòng nào lăn ra cười không lấy một chút rung cảm nào mà hời hợt cậu

- Ta hận mấy người! - Vũ Phong hét lên rồi chạy tọt lên phòng đóng cửa ôm gối gào thét

Cười đã đời thì anh hắng giọng chỉnh đốn trang phục và tiếp tục nấu ăn, cô cũng dần bỏ dẫy để bánh cá trên bàn rồi nhip nhip ngón tay gõ bàn

- Giải thích cái hình xăm đó đi - Hàn Minh quay người nhìn chăm chăm vào cái hình xăm trên tay trái của cô

- Chút giao dịch để an toàn sau này... Hàn Minh này!! Anh với Vũ Phong kiếm chỗ khác trú thân cho đến khi vụ này kết thúc được không?? Chỗ này không còn an toàn cho hai người - cô xoa xoa bàn tay của mình rồi cười buồn

- Mang tiếng là anh của em mà lại để em gánh hết tất cả còn mình thì chạy trốn sao?? - Hàn Minh tắt bếp rồi thở dài

- Vĩnh Huy thì không lo, em lo mỗi anh mà anh lại còn có Vũ Phong.. Anh ấy không được có bất cứ chuyện gì... Em biết là anh lo cho em nhưng lo cho em thì ai lo cho Vũ Phong đây?? Anh phải bảo vệ cậu ấy nếu em có chuyện gì bất trắc chứ - cô cười và siết chặt tay rồi nhìn lên bậc cầu thang

Hàn Minh im lặng nhìn cô, cô hoàn toàn đúng, không sai một li, tất cả những gì cô nói đều có lí với anh. Nếu có một điều ước thì anh sẽ ước rằng gia đình anh không phải cuốn vào những chuyện nguy hiểm thế này để rồi khi anh gặp Vũ Phong thì cả hai sẽ luôn vui cười bên nhau chứ không thể cứ phải

sống trong sợ hãi như thế này

- Tóm lại là tuần này em ở đây... Giờ thì nấu ăn đi - cô ngồi vênh râu ra đó rồi ngửa cổ lên trần nhà

- Con bé mất nết này.. Anh cho cái xẻng xào mì vào mặt bây giờ - anh nhìn cô ngồi tự đắc mà quên hết chuyện râu rĩ chỉ tập trung tóm lấy cô và cho cô một trận

Sau một trận đánh nhau âm ỉ thì hai em anh họ Trương ngồi đực mặt trước bàn ăn bày biện rất nhiều đồ ăn, anh nhìn cô và cô nhìn anh

- Lúc này anh cười nhiều mà!! Anh lên dỗ anh ấy đi - cô gãi má rồi trừng mắt nhìn đi chỗ khác

- Có gì hỗ trợ anh.. Anh sợ Vũ Phong nổi điên lắm - Hàn Minh đứng dậy thất thủ bước lên

Khẽ mở cửa phòng là một mảng màu đen ngòm đập vào mắt anh, cậu nằm trên giường khóc nấc lên nấc xuống. Anh trừng mắt xuống rồi gãi đầu chẳng biết phải làm sao, anh có lẽ đã hơi quá, anh biết cậu hay nhạy cảm mấy chuyện này nhưng nhất thời quên mất

- Nín đi nào... Anh xin lỗi mà

- Xin lỗi nè.. Anh đi chết đi - Vũ Phong đột nhiên bật dậy đè gối vào mặt anh rồi đè anh xuống, tuyệt nhiên khịt mũi chứ không có một giọt nước mắt - Mai mốt không được cười em như vậy... Nghe chưa

Vũ Phong vừa nói vừa nhún nhún lên người anh, cái này cọ cái kia... Ừ thì... Nhún thôi mà, anh không suy nghĩ sâu xa quá đâu nhưng tình hình là anh cương lên mất rồi.. Gật nổi có Quyền Tú ở nhà nên anh không dám động thủ để xử con mèo tinh ranh đang vô tư nhún trên người anh

- Em đi ra ngoài đây... Tí nữa em về - tiếng Quyền Tú vang lên và tiếng khóa cửa ngay sau đó

- Thế mới là em của anh - Hàn Minh nghe thấy rõ hơn bao giờ, mắt sáng lên và chụp tay cậu kéo xuống rồi tay anh lần xuống cặp mông của cậu mà bóp một cái

- A.... Ừm... Anh còn muốn gì nữa??- Vũ Phong nhất thời kinh động mà khẽ rên lên

Sau đó là một màn ân ái ngọt lịm giữa anh và cậu.. Thật sự thì cái bộ đồ kì dị không đầu vào đầu rất gọi cảm khi cậu nằm trên giường với khuôn mặt gọi tình à nha... Điều đó khiến anh càng trở nên hưng phấn, cậu chỉ biết dụ dỗ anh vào tròng thôi.. Thật là đáng ghét đến yêu mà!!

Về phần Quyền Tú thì cô đang vừa nghe nhạc vừa đi dạo, tính ra ở đây cũng nhộn nhịp hơn hẳn, gần 12h đêm nhưng vẫn có kẻ bán người mua, tuy hơi ít nhưng ít ra cũng hơn hẳn cái chỗ âm u của cô.. Quyền Tú đút tay vào túi quần rồi nhắm miệng theo điệu nhạc

- Will you hold me tight anh not let go? - cô hát đúng một cậu cô thích nhất trong đoạn nhạc cô đang nghe

Lập tức có người ôm lấy cô từ đằng sau, cô giật mình mà dùng hết lực cử cho đẩy về đằng sau khiến người kia ngã nhào. Cô tháo tai nghe và nghiêng rắng quay về đằng sau nhưng rồi chuyển thành ánh mắt sợ hãi che giấu điều gì đó

- Triệu Kì Lam. Mà làm gì ở đây??

- Hơi đau đấy.. Giờ này không phải em nên ở trong nhà với Hàn Minh và cái cậu gì đó tên Vũ Phong rồi chứ? Còn ở đây hát vớ hát vẩn gì vậy? - Kì Lam ôm bụng lồm cồm đứng dậy nheo một mắt vì bị đau

- Tao hỏi là sao mày ở đây?? - cô nhìn hần lao đao, mặc áo ba lỗ, quần cộc ngắn hơn đầu gối, đi dép tổ ong là cô lùi ngay một bước

- Tại có vài chuyện nên anh bắt đắ đi qua đây chứ bộ... Với lại em lấy lộn xe anh đi chơi nên anh đi xem xe yêu dấu có bị làm sao hay không chứ em phá hết năm chiếc như thế rồi còn gì - hần cười rồi gãi má

Quyền Tú có thể coi hần nói có lí nhưng cái vụ gãi má mà má nổi cái gì hồng hồng thế kia thì cô không chấp nhận được, bộ hôm nay hần uống lộn thuốc hay sao á??

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

- Vũ Phong này, em có muốn nghe lí do tại sao anh ghét cái hình xăm trên tay Quyền Tú không?? - Hàn Minh hôn vào lưng cậu khi nắng sớm đã hắt qua màn cửa, anh nghĩ kể ra với cậu thì sẽ tốt hơn, anh không muốn có bất cứ bí mật gì với cậu

- Muốn muốn... - Vũ Phong quay lại gạt đầu như máy khâu, mới sáng được anh kể chuyện thì còn gì bằng

~ Flashback ~

Cách đây rất lâu từ cái lúc anh còn là một thanh niên 17 và Quyền Tú là một cô em dễ thương mới tròn 13 tuổi

- Ba mẹ ơi.. Nhìn này, con đứng nhất lớp nè!! - cô lon ton chạy về khoe bảng điểm học kì 1 của cô

- Ủ.. Con gái của mẹ giỏi lắm... - người phụ nữ trẻ hiền từ cười, nụ cười của bà có chút vấn đề khi mắt bà sưng mọng lên

- Mẹ khóc sao?? - cô tròn mắt nhìn mẹ mình rồi nhìn ông ba đang ngồi trên ghế sofa kia và quay ra nhìn Hàn Minh đang nhủu mày nhìn ba mình - Anh hai ơi... Sao em được điểm cao mà không ai vui hết vậy??

Hàn Minh lúc ấy đã là một thanh niên cao ráo còn cô tuy 13 nhưng lùn tẹt nên anh bỗng cô lên rồi ghẹo cô một chút và lấy bảng điểm của cô

- Quyền Tú của anh ngoan nha, ba mẹ hôm nay hơi mệt đấy... Giờ em muốn gì anh cũng mua cho em... Để ba mẹ nghỉ chút nhé

- Vâng.. Vâng.. - cô gạt đầu - ba mẹ nghỉ đi, tí nữa con mua kẹo về cho hai người là hai người hết mệt liền hà!

Hàn Minh nhìn mẹ mình đầy sự buồn tủi, công Quyền Tú ra ngoài và đóng cửa và lập tức trong nhà bà gào lên rồi đập ly chén xoang xoảng

- Ông thấy chưa?? Ông còn muốn gì nữa?? Hai đứa chưa đủ với ông sao?? Sao ông có thể ngoại tình khi có hai đứa con thương ông hết mực như vậy hả

- Mình à.. Tôi xin lỗi.. Đó là sai lầm của tôi.. Rõ ràng là tôi bảo cô ta bỏ cái thai ấy từ lâu rồi... - tiếng ba anh khàn khàn cất lên

- Còn thế nữa à?? Người ta biết có tội nên mới không nghe lời ông đấy.. Biết có lỗi sao vẫn cứ làm...

Hàn Minh bước ra khỏi cánh cổng kia còn nghe thấy tiếng cãi nhau, anh nhìn xung quanh thì hàng xóm xung quanh đang nhìn hai anh em chung một ánh mắt thương hại đến dè dặt, anh rất khó chịu khi nhìn xung quanh

- Cháu là Hàn Minh sao?? - một người đàn ông đứng trước mặt anh, theo sau là hai người mặc vest đen

- Vâng.. Nếu chú tính tìm ba mẹ cháu thì có lẽ bây giờ không phải lúc - Hàn Minh liếc ông ta rồi liếc vào căn nhà đang cái tiếng cãi nhau

- Ủ.. ta nghĩ thế... Đây là Quyền Tú sao? Dễ thương đấy - ông ta vẫn cười nhìn anh

Hàn Minh cũng vốn kiệm lời với người lạ nên anh gạt đầu rồi công cô đi, cô thì 13 tuổi đầu nhưng vẫn ngây thơ bỏ mẹ ra nên quay lại vẫy tay tạm biệt người đàn ông kia, cô còn để ý một người đứng bên cạnh ông là một người con trai chừng chạc đang nhìn cô chằm chằm

- Anh ơi.. Có cái anh kia cứ nhìn em làm em sợ quá - cô nhìn thấy người con trai ấy thì xì xầm vào tai anh

- Đâu? Thằng nào?? Thằng nào xía sói em tao?? - anh lập tức mất hóa lửa mà găm gù nhìn quanh cho đến khi nhìn theo hướng chỉ tay của cô thì anh thấy người đàn ông đó lại cười

Anh rào bước nhanh, người anh chưa bao giờ mà biết tên cả tên anh lẫn tên cô thì chắc là đồng nghiệp của ba mẹ anh nhưng anh chỉ thắc mắc là đồng nghiệp gì mà kéo cả đội quân âm binh đến nhà làm gì

Trong lúc anh và cô đang ngồi trong quán kem thì người đàn ông kia đang ngồi chễm trệ trong đồng hồ nát bươm trong nhà anh

- Hai đứa trẻ lúc này tôi thấy rồi, tôi bảo đảm với anh là chúng sẽ không bị ngược đãi, khi hết nợ thì tôi sẽ trả con về cho anh - ông ta ngồi tướng uy nghiêm

- Ông dám bán con trừ nợ sao?? Ông còn là người không?? - mẹ anh không ngần ngại tát thẳng vào mặt ba anh mà nghiêng răng, bà chịu đựng quá đủ rồi - Ông tự đi mà trả đừng có lỗi bọn trẻ vào

- Tôi lấy danh dự của mình đảm bảo với bà là hai đứa trẻ không bị ngược đãi.. khi hết nợ thì chúng sẽ về với bà - thanh niên trẻ ngồi gần ông ta lên tiếng

Nói xong thì đám người tự động đứng lên đi ra để mặc cho người cha ngồi suy sụp ngay đó và bà mẹ ngồi khóc tức tưởi. Đúng lúc ấy thì tiếng Quyền Tú hét lên từ ngoài cổng dội vào nhà khiến hai vợ chồng chạy ra thì thấy có người đang kéo Hàn Minh trong tình trạng bất tỉnh nhét vào xe còn cô thì cố gắng kêu gào

- Mẹ ơi.. Ba ơi.. Cứu con.. Mấy người này lạ quá!!

- Em đi với anh.. Hai người đó sẽ chẳng còn sống bao lâu nữa đâu.. Họ đến giới hạn rồi - một thanh niên đứng sau cô và đánh một vào sau gáy làm cô ngất đi

Hai ông ba chỉ biết quỳ rụp bất lực khi hai đứa con của mình bị bắt đi.. Hàn Minh khi tỉnh lại đã có một hình xăm trên tay, hoang mang tìm Quyền Tú thì

cô ở ngay cạnh khóc nức nở và tay cũng có một hình xăm tương tự. Trước mặt hai anh em là một người thanh niên trẻ

- Đi tắm đi, hai ngày ngủ cho đã rồi ngồi đực ra đó làm gì - người ấy chẳng ai khác là Kì Lam tuổi đời là tròn 19 đang ngồi chễm trệ trên ghế, vắt chân đọc cái gì đó

- Có thể nói chuyện gì đang xảy ra không? - Hàn Minh nhú mày nhìn Kì Lam rồi che chắn cho Quyền Tú

- Nói rõ luôn.. Hai anh em mày bị ba mẹ gán nợ đây... chừng nào hết nợ thì được thả, cũng chỉ là đi thanh toán mấy thằng côn đồ khác thôi chứ chẳng có gì hết... - hần cười rồi gấp đóng tài liệu - À quên, cái đó làm lúc rảnh thôi... Sáng thì vẫn đi học bình thường để lúc hết nợ không làm nữa thì còn có tương lai nhé

Hàn Minh suy sụp, ba mẹ bán hai anh em vì nợ ư? Vụ ba ngoại tình còn chưa đủ ư?? Anh thật sự không hiểu là ba mẹ anh đang nghĩ gì nữa, nhìn cô khóc lên khóc xuống mà anh bắt đầu có ác cảm với chính người sinh ra mình.. Nhưng cái gì cũng có nguyên do nên anh gạt qua một bên và chuyện bây giờ anh phải làm sao để trả hết nợ rồi thoát khỏi nơi khỉ ho cò gáy này càng nhanh càng tốt

Sau sáu tháng mà Hàn Minh thành thạo việc cận chiến, sử dụng dao và cả súng, hơi quá với anh vì anh không muốn dùng súng để làm bị thương người khác. Nói thật thì anh nhân hậu chán, Quyền Tú cũng như anh mà dùng súng như cơm bữa dù chẳng ai muốn cho cô cầm. Những trận đánh nhau giữa anh và cả đám côn đồ thường xuyên xảy ra, anh ngày càng bạo lực với ý chí đánh nhanh thắng nhanh còn cô thì rong ruổi phở xá vì anh không cho lao vào những vụ đánh đấm

- Có việc cho em nè Quyền Tú.. Vụ này Hàn Minh không tham gia - Kì Lam lôi ra một tờ giấy ghi địa chỉ

- Sao lại thế?? - anh trừng mắt nhìn Kì Lam, hơn kém nhau hai tuổi nhưng anh chẳng bao giờ có chủ ngữ xưng hô với hần

- Mày thôi đi... Minh mày làm thì có cả đời cũng không trả nổi số nợ gốc đầu chứ đừng nói tiền lãi - hần nhìn anh - Với lại một cô bé 13 tuổi đi tiếp cận một lão dê già gần đất xa trời cũng dễ xử lí mà

Vâng vâng, anh thế là trong lúc anh đang lo sốt vó trong căn phòng mập mờ với Kì Lam thì sau một tiếng cô đã về với hai người, mặt cô tươi rói như không làm gì sai

- Thừa cậu chủ, có chộc mù mắt tôi thì tôi cũng không tin con nhóc này dám gạt chân ông ta khiến ông ta xuyên đầu qua cạnh bàn mà chết đâu.. - người đứng bên kể nhìn cô bằng đôi mắt dè chừng

- Con bé kia... Anh đã nói là đánh ông ta bất tỉnh mà... Sao em lại giết ông ta?? - Hàn Minh giật khóa mắt rồi kéo cô lại gần mà trừng mắt

- Em có làm gì đâu.. Tự nhiên ông ta nhảy xổ vào người em chân em gạt nhẹ qua thôi mà... - cô tỉnh táo kể lại - Mà còn có cả cái gì giống máu tứa ra lúc ông ta đập xuyên đầu qua cạnh bàn nữa.. Nhìn y như thật vậy..

Anh nghe mà không tin nổi, đây là em gái mình sao?? Quyền Tú trong sáng của anh bị dụ đi giết người mà cô còn tưởng là trò chơi sao?? Thà để anh vấy máu còn hơn là thấy đôi mắt hồn nhiên kia bị lợi dụng để vấy bẩn

- Tốt.. Em thắng rồi đây.. hai người có thể về thăm ba mẹ mình đây.. Nghe nói mai là sinh nhật Hàn Minh nhỉ?? Sinh nhật vui vẻ - Kì Lam đan tay trên bàn rồi nhìn cô đầy thích thú

- Yeah... Tuần sau gặp nhé!! - cô vẫy tay tạm biệt rồi kéo tay anh đi, nhìn thế chứ cô tỉnh ranh lắm, việc ông già kia xuyên đầu mà chết là do ông ta người dầm nước mà nhảy xổ vào cô trượt chân thôi, mấy người coi camera tưởng cô gạt chân nên cô cung hùa theo sửa kịch bản

Cô biết sắp sinh nhật anh nên cô mới cá cược với Kì Lam, thú thật cô chỉ nghe giọng chứ chẳng thấy mặt hần vì chỗ hần ngồi chỉ chiếu sáng đến nửa cái mũi

Được về nhà đón sinh nhật thì còn gì bằng, anh sắp được gặp ba mẹ rồi.. Dù gì cũng là ba mẹ nên anh cũng chẳng căm giận, phận làm con thì gánh được phần nào áp lực của ba mẹ thì anh cũng thấy vui lòng

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

- Con trai của mẹ tròn 18 rồi... - mẹ anh nhìn anh mà khóc sụt sùi

- Ba đâu rồi mẹ? - anh cười rồi ngó nghiêng trong căn nhà bên ngoài có vẻ bình yên mà bên trong lại đồ nát như bãi rác

- Ba đây - ông từ ngoài về, quần áo xộc xệch mồ hôi nhễ nhại

Anh chạy lại đỡ ba mình, nhìn thế này là thì biết ông đã kiệt lực đi làm đến nỗi giờ không thở nổi, anh nhìn theo mà xót. Mới đó mà hai người tiều tụy quá, mẹ thì hộc hác còn ba thì thở không ra hơi, căn nhà thì vẫn là một đồng đồ nát, anh phải mau chóng thoát khỏi cái chỗ thanh toán bằng người kia để phụ giúp ba mẹ chứ không thể để thế này

- Ú..ú... em mua bánh kem về rồi này!! - Quyền Tú mua về bánh cỡ bự rồi cười toe toét

Sinh nhật anh diễn ra trong u buồn, ba anh thì cố gắng gượng cười sau tất cả ông đã phá hoại cái gia đình ấm áp này, mẹ anh thì cứ vuốt mắt suốt vì cứ nhìn anh là bà lại chảy nước mắt, riêng cô thì vẫn cười toe toe ra đó. Anh thấy cô cười như thế cũng gượng cười

Thời gian ngắn ngủi ấy cũng trôi qua thật nhanh khi ba mẹ anh phải đi làm đêm, dù gì cũng ở nhà một ngày nên hai anh em dọn lại căn nhà. Anh vừa dọn dẹp sạch sẽ, móng vừa đặt xuống so-pha thì một cuộc gọi truyền đến điện thoại anh

- Quyền Tú.. Em ở nhà nhé.. Anh ra đây xiu... Anh sẽ mua bánh cho em - mặt anh hoảng loạn sau khi nghe cuộc điện thoại đó, anh vuốt tóc cô rồi chạy nhanh ra khỏi cửa

- Trương Quyền Tú... Cháu sẽ đi sau anh cháu nhé - anh vừa rời khỏi là một người đàn ông mặc vest đến ngay sau đó và dắt cô đi

Anh chạy đến bệnh viện gần đó thật nhanh và khi được phòng cấp cứu thì mấy y tá đã đẩy hai người phủ mền toàn người, anh kinh động nói không lên lời khi hé tấm mền mỏng ấy rồi nhìn vị bác sĩ đang dẫn đi ra ngoài

- Cháu là người nhà nạn nhân phải không? - vị bác sĩ ấy nặng trĩu lên tiếng

- Nói đi.. Nhảm người rồi.. Ba mẹ tôi sao lại không ra hình người thế kia.. Tại sao?? - Anh gần như gào lên không dám lật lần thứ hai

- Hãy lo hậu sự cho hai người - vị bác sĩ chỉ biết lắc đầu rồi chậm chậm bỏ đi

Hàn Minh chưa bao giờ bị kích động như thế, như ngồi thụp xuống giữa phòng cấp cứu mà ôm mặt khóc, tất cả anh vừa nghe vừa nhìn thấy đều chỉ là mơ thôi... chỉ là một con ác mộng...

- Anh hai oi... - tiếng cô cất lên khiến anh đảo đảo tìm

- Người vợ tôi yêu đã tự sát sau khi tôi phát hiện ra con trai mà tôi yêu thương suốt bảy năm là con của ba cậu.. Và cậu nên giữ mẹ cậu ở nhà mới phải - người đàn ông nắm tay cô tiến gần đến anh

- Ý ông là sao?? - anh quệt hết nước mắt sau đó giặt tay cô về phía anh, ánh mắt anh hằn lên một giận dữ, người này anh nhớ rất rõ chính là người đứng trước cửa nhà của anh, ông ta nhìn rất bặm trợn

- Mạng đền mạng... Vợ ta vì ông ấy mà tự sát thì ông ấy phải đi cùng.. Không may là mẹ cậu cũng đi theo.. Cái đó ngoài dự kiến, nhưng người đã chết nhưng nợ vẫn còn.. tôi cho cậu ba ngày để lo hậu sự... - ông buông lời tàn nhẫn reo vào tâm trí anh và bỏ đi

Hàn Minh thề nếu được thì anh sẽ giết người đàn ông nhẵn tâm đó, ai biết được là vợ ông tự sát cơ chứ?? Trong lễ tang cũng nhiều người đến chia buồn nhưng anh chẳng nghe được gì mà cứ như mất hồn, anh nhìn qua cô đang mặc đồ tang trắng toát cầm mấy cây nến nghịch lên nghịch xuống mà nhói tim..

Sau khi tang ba mẹ thì căn nhà cũng được giữ nguyên, anh quay lại nơi khi ho cò gáy kia làm việc như rô bốt lập trình sẵn suốt ngày chỉ biết đánh đám...Anh quay cuồng đánh đám trong bốn năm mà gần như quên mất sự tồn tại của cô

- Được rồi.. Hai người là người đầu tiên trả hết nợ sớm nhất đây... Cầm lấy số tiền này tạo tiền đẻ đi.. Yên tâm là tiền đó là do tôi làm ra đây... - Kì Lam hẳn vẫn ngồi trong bóng tối

- Quyền Tú.. Em lớn thế!! - Hàn Minh quay sang cô mà trố mắt, anh nhớ em của anh là người vừa lùn vừa mập mà sao lại cao ráo, nhìn nam tính thế này được??

- Ôi giờ.. Tưởng quên em rồi.. Chào người lạ và không bao giờ gặp lại - cô huýt sáo cầm theo vali tiền và cười

Anh thề.. Anh thề đây không phải em của anh.. Anh muốn nhìn thấy cô hồn nhiên cơ sao lại thành ra thế này?? Mà cũng nhìn lại anh thì do đánh đám quá nhiều nên anh cũng chẳng cần đi tập tành gì mà cơ bắp mỗi chỗ một ít nhìn rất đã. Dù sao thoát khỏi cái chốn đen tối này anh cũng thỏa mãn rồi.. anh tự hứa với lòng sẽ lao tâm vào công việc

Số tiền cô mang theo thì nhanh chóng chi hết vào tiệm bánh ngọt để anh có việc làm thu nhập, mua đồ nội thất cho căn nhà bảm bụi kia và một ngôi nhà ở vịnh biển mà mẹ anh đã từng mong muốn... Chuyện cứ thế tiếp diễn cho đến khi Triệu Vinh Huy tới quán anh, sau vài lần nói chuyện thì anh và cô bỗng nhận ra những gì Vinh Huy nói đều trùng với sự việc bốn năm về trước

Đề chắc rằng Vinh Huy không có chuyện gì thì anh đẩy cô tới trường học với hân, dù là con ngoài giá thú của ba mình nhưng anh không có chút gì ganh ghét hân mà còn thương hân, đằng nào cũng là em của anh thì anh phải thương chứ!!

Có bằng cấp vì lúc ở kia thúc ép đi học nên anh nhanh chóng được nhận vào công ty và làm việc điên cuồng. Vì tâm huyết với công việc nên cô lại thêm một lần bị quên lãng cho tới khi anh đề ý thì cô suốt ngày dán mắt vào những cuốn truyện đam mỹ, phim gay.. Vâng..anh thề là anh sẽ xé vụn từng thứ đó

nếu như cô không như một con thú xổng chuồng

Mọi thứ cứ thế trôi qua khi hình xăm ấy lại xuất hiện thêm một lần nữa trên người tên trộm hồi đó và trên tay cô cũng có hình xăm y chang.

~ End flashback~

- Vậy là anh lo cho Quyền Tú phải vào cái nơi ghê sợ đó lần nữa sao?? - Vũ phong khi nghe xong trong lòng dâng lên một nỗi buồn khi nghe anh phải trải qua những điều kinh khủng ấy

- Con bé gần như lo được, con bé cũng không phải là dạng yếu đuối gì... Nhưng anh lo cho em, có thể mấy người đó có một kế hoạch gì đó - Hàn Minh ôm cậu vào lòng

Vũ Phong im lặng nằm yên trong lòng anh mà suy nghĩ, cậu khiến anh phải lo lắng nhiều đến thế sao? Cậu yếu đuối đến nỗi không thể bảo vệ chính mình sao?? Cậu cứ tưởng anh vô lo nhưng hóa ra anh hay ưu tư sầu não chỉ vì anh lo cho cậu

- Sao em im lặng thế?? - anh thấy cậu im lặng nên vuốt tóc cậu ngó xuống

Bụp

- Vũ Phong.. Em làm gì vậy?? Đứng lại mau!! - Hàn Minh bị chụp gối sau đó thì anh thấy cậu chạy mất dép rồi nhìn xuống và la lên - Trả quần cho anh!!

Chẳng biết cái sĩ diện của hai người ném cho cậu ăn hết hay sao mà trên người mặc độc boxer mà chạy tung tăng khắp nhà vật lộn, Vũ Phong nhìn thế mà nhanh nhẹn góm, cậu nhảy tung tung khiến anh chạy theo muốn mệt, mặc có mỗi boxer chạy theo mà thấy nóng ran người chứ mặc quần áo chắc mồ hôi nhễ nhại

- Hai người đang làm gì thế?? - Quyền Tú mở cửa đột ngột khi anh và cậu đang trong tư thế rất chi là muốn hiểu lầm, cậu thì khư giữ quần của anh và anh thì đè lên người cậu mặt mày nhăn nhó - à.. Rồi!! Tạm biệt - cô muốn rút cả máu mũi rồi đóng cửa nhanh

- A... Xấu hổ quá! Tại anh đấy - Vũ phong ôm mặt lẫn lộn, cô thấy hết rồi, giờ cậu biết trốn đâu cho hết quê đây

- Vâng.. Tại anh.. Cái gì cũng tại anh!! - Hàn Minh cứ hể cậu làm gì sai là cậu đều vu là do anh nên anh riết rồi thành thói quen mà gật đầu, yêu riết cái gì sai cũng nhận hết về mình

Hàn Minh sáng ra cũng phải đi làm nhà hàng nên anh vội thay đồ và chạy đi thật nhanh, còn Vũ Phong ở nhà úp mặt lẫn lộn trên so-pha nghĩ cách biện minh cho tình huống vừa rồi

- Phải làm sao đây?? Xấu hổ chết mất!! - cậu nghĩ mãi chẳng được nên tức ném gối tùm lum, mặt đỏ bừng bừng

- Em về rồi đây...- Quyền Tú lại mở cửa đột ngột

- C..chuyện lúc nãy..k..không như em..nghĩ đâu.... - Vũ phong ấp úng nhìn cô nhanh chóng phân bua

- Em biết... Anh đi ra ngoài với em không?- cô gật đầu cười

Đi dạo xung quanh rất nhộn nhịp cho đến vách đá kia rất ít người, gió lồng lộng ngất trời. Anh với cô ngồi đó nhìn biển rì rào, cậu nhìn mu bàn tay trái cô xăm hình mà chột trĩu mắt nhìn cô mà nhớ tới anh.. Cậu không thể để anh phải lo lắng cho cậu như thế được, dù biết khó dễ gì nhưng cậu chột gãi đầu rồi quay sang cô

- Quyền Tú này... Anh nghe Hàn Minh kể hết chuyện liên quan tới hình xăm trên tay em rồi

- Rồi sao?? Anh sợ em sao?? - cô vẫn ngắm biển mà không nhìn cậu

- Hàn Minh rất lo cho anh, lúc nào anh cũng chỉ đứng sau anh ấy.. Chẳng làm được gì hết... Nếu được em có thể chỉ anh vài đường tự vệ không?? Ít nhất thì anh sẽ bảo vệ được chính mình và anh ấy cũng đỡ lo cho anh - cậu chột chột hai tay vào nhau lăm lét nhìn cô

Được cô gật đầu thì anh vội nhảy vào ôm cô... Quyền Tú chỉ biết cười, không phải cười bình thường đâu mà là nụ cười ma mãnh như đang tính toán điều gì đó... Ở nhà hàng Hàn Minh bỗng thấy cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

- Im đi!! Tôi không nhớ gì hết!! Mau thả tôi và Vũ Phong ra - anh hét lên đột ngột

- Vũ Phong. Vũ Phong. Vũ Phong... Những gì cậu quan tâm chỉ có thể thôi sao?? Hàn Minh!! Năm đó tôi nói tôi yêu cậu... Cậu đã hất tôi ra, cậu nói hai thằng con trai yêu nhau là sự kinh tởm... Vậy mà bây giờ cậu lại đem lòng đi yêu một thằng con trai khác.. Cậu giốn mặt với tôi sao? - Kì Lam gần như phát điên mà nhảy lên người anh mà lôi đầu hai xiềng xích ở dưới chân giường khóa lại

- Tôi gặp anh một lần duy nhất thì lấy đầu ra yêu với đương?? - Hàn Minh nhủ mày nghe Kì Lam nói, anh thề là anh chỉ gặp hắn đúng một lần - Mà khoan.. Bỏ tôi ra!! Anh nghĩ anh đang làm gì vậy??

Đang thật sự hoang mang thì cúc áo của anh dần được gỡ bỏ do Kì Lam leo lên người anh điên cuồng lột ra... Anh đang gặp cái tình huống gì thế này?? Hắn đè chặt anh xuống không thể nhúc nhích, hắn điên cuồng hôn lên người anh

- Dừng lại!! - anh hoảng loạn khi hắn cứ lê đôi môi đi khắp người anh - Tôi thật sự không biết anh cơ mà.. Người duy nhất tôi nói cậu đó chỉ có mỗi Triệu Thiên Vũ thôi!!

- Thế cậu có biết sau khi cậu nói câu đó thì cậu còn làm gì nữa không?? Cậu rủ cả một đám tới rạch mặt người cậu cho là kinh tởm nhất... Khiến Thiên Vũ đây trở thành Kì Lam này đây!! - Kì Lam ngày càng hung hăng hơn, hắn gần như lột bỏ hết tất cả những gì trên người sót lại mỗi cái boxer

Hàn Minh điếng người... Hồi đó khi vừa đi học vừa phải trả nợ, anh đã gặp một người con trai khá đẹp, có ánh nhìn hút người, trai gái đều si mê cậu ta như điên đảo... Ngày nào cậu ta cũng đến cạnh anh, hỏi han những vết thương trên người anh nhưng anh gần như không quan tâm đến những lời nói đó... Ngày đó anh là sinh viên năm nhất thì cậu ta đã sắp năm cuối, lúc nào cũng chạy theo mua đồ cho anh riết rồi anh cũng mò lòng nói chuyện

Tình bạn sẽ cứ mãi đẹp nếu hôm cậu ta tốt nghiệp không hẹn anh ra chỗ vắng vẻ mà tỏ lộ tình cảm của mình.. Lúc đó anh còn chẳng nhận thức được tình cảm nam nam là gì nên điều mà anh nghĩ chỉ có sự kinh tởm... Và có một người bạn đi theo nên nghe hết, khi đề nghị chơi rạch mặt, anh đã lạnh lùng bước ra khỏi đó để mặc cậu ta ra sao

- Kì Lam... Mày nghĩ mày đang làm gì anh tao vậy?- cô đập cửa xông vào khi nghe ngóng từ mấy tầng nhiều chuyện ngoài kia, mặt mũi máu nguyên mà trừng mắt trông cô thật đáng sợ

- Có gì đâu mà... - hắn ngay tức khắc cười và ngồi lên người anh như một cái ghế

- Mày bịa đủ chưa?? Triệu Thiên Vũ giờ này đang hú hí với anh nào bên Úc mà... Lần đó Thiên Vũ có bị rạch mặt đâu, bọn đó bị cậu ta đánh một trận bầm tím vào viện mà... - cô ngồi ghế như một nữ vương và giờ điện thoại - Và..

Cô bấm gì đó ở ghế và xích ở tay anh tự bung ra.. Nhân cơ hội ấy mà anh nhào lên đâm gần chục quả vào Kì Lam. Hắn diễn thật quá... Mai một chuyện sang làm diễn viên luôn đi còn đi làm xã hội đen làm gì nữa...

Cũng may Kì Lam là dân có võ lâu đời nên cũng đỡ được, hắn nhanh chóng thoát ra khỏi đó và núp sau Quyền Tú

- Cái thằng điên rồ này... Vũ Phong ở đâu?? - Hàn Minh gần như quát lên, anh thề anh sẽ giết chết hắn

- Ồ.. Bền - Kì Lam mặt mũi xanh ngắt chỉ ra ngoài - Đi hết sảnh ngoài và rẽ trái..Phòng đầu tiên

Hàn Minh lấy áo mặc vào rồi chạy đi thật nhanh, riết rồi mấy thằng đang coi lên chẳng biết ai là chủ nơi này nữa.. Đại ca gì núp sau con gái! Mặt mũi đâu mà nhìn ông chủ!!

Anh chạy đi thì cô đẩy hắn ra thật nhanh rồi nhìn hắn khó hiểu, những gì cô nợ hắn đúng thật là hắn tuyệt nhiên không nói cho anh. Nếu anh mà biết năm đó cô vì muốn anh đón sinh nhật thứ 18 với gia đình mà cược cả mạng sống của mình, cùng năm đó ông già trượt chân mà chết kia đã nằm trong dự đoán nhưng vì muốn anh thoát ra khỏi đây mãi mãi nên cô lại đặt điều kiện với hắn rằng hắn sẽ được tìm đến cô bất cứ lúc nào

Điều đó đã được hắn nhớ ra khi gặp cô ở công ty, điều kiện của hắn là nếu cô không xử lý xong 1000 người trong ba năm thì hắn sẽ làm hại tới Hàn Minh và bất cứ người nào liên quan đến cô.. Hắn nghĩ cô cần động lực để làm xong chứ hắn cũng chẳng muốn chút nào, nghĩ gì mà lúc này hắn nhập vai quá đến nỗi nhảy vào cường bức Hàn Minh ghê thiệt...

- Vũ Phong...- Hàn Minh vừa đi tìm trong căn nhà rộng vừa hét lên bỗng anh thấy hai tên kia đang đứng trước cửa phòng kia nên vội trừng mắt, nắm cổ áo tên kia - Vũ Phong đâu??

Hai tên chỉ vào phòng và ú ớ cái gì đó... Hàn Minh không quan tâm mà vào phòng và đi kiếm cậu.. Mở cửa phòng tắm thấy bóng cậu trong bồn tắm xả nước, nghịch nghịch anh đoán là cậu hoảng loạn tới nỗi mà ngồi trong phòng tắm xả nước chờ anh

- A... Con vịt ngộ ghê!!

Hàn Minh tối mắt khi vén màn ra... anh đang phải chứng kiến cái gì thế, cậu ngồi bó chân và chọt chọt con vịt đang bơi trong bồn... Nhìn mặt cậu còn vui ghê gớm chứ hoảng loạn cái nỗi gì?? Cái người hờ tị là khóc của anh đâu mất rồi.. Có khi nào ở chung với cô nhiều quá nên cậu lấy cái tính bất cần đời của cô rồi không??

- Vũ Phong.. Em quay lại đi mà!! Anh cần người muốn anh che chở mà!! - Hàn Minh chỉ biết gào thét trong thâm lặng

- Em vẫn cần anh mà! - Vũ phong ngò nghếch cười

Ừ.. Anh thế nếu cậu không phải là người anh yêu thì anh đã bóp chết cậu rồi... Không những bắt cần đời mà còn ngô nghê thế này thì sao có thể tồn tại trong cái xã hội này... tại sao anh lại có cảm giác chuyện này có gì sai sai...

Đội Vũ Phong mặc đồ vào thì anh lại đi tìm người tên Kì Lam. Nếu anh không cho ra chuyện này thì anh cũng thế ngủ yên được..

- Triệu Kì Lam. Anh mau ra đây cho tôi!! - Hàn Minh trở lại phòng vừa rồi, tình hình là tay và cổ của cậu đỏ ửng vì bị xích nên anh xót và nổi quạu

- Cứu anh.. Quyền Tú... - cô nằm trên giường trên bấm điện thoại, nhìn hấn chạy le te tùm lum

- Tại sao anh phải lôi bọn tôi tới đây... - Hàn Minh bước vào trùng trùng nhìn hấn

- Tôi muốn cưới Quyền Tú... Không biết mời thế nào nên bắt đắc đi làm thế này - Kì Lam hét lên, hấn vốn dĩ không thể nói giao kèo kia ra nên nói đại

Vâng..Vâng..Vâng.. Điện thoại trên tay Quyền Tú rơi xuống, anh gần như dựa vào Vũ Phong vì quá sốc...

- Anh muốn cưới chị em sao? Không thể được.. Chị ấy là tình đầu của em!! - Vinh Huy từ đâu về làm loạn cả lên, ừ quên mất là Vinh Huy đang nghỉ hè nên về

- Cái thằng loạn luân này!! - dĩ nhiên là không cần biết sất gì mà cả bốn đều gào lên

Tất cả mọi thứ bỗng xáo trộn, anh đang ngồi chễm trệ trên ghế với Vũ Phong mà nhìn Kì Lam. Hận năm xưa không tính!!

- Cưới em gái tôi sao?? - Hàn Minh nhướn mày - Em sao??

- À..Ừ... - Kì Lam gãi má rồi hướng ánh mắt về chỗ cô

- Có cái c**... Hấn là cái l** gì mà em phải cưới.. Xong vụ này em sẽ biến luôn... Còn mày !\$%^&*!@#\$(!@#^&!@#\$/&*!@#\$/&* - cô càu lèn rồi chửi một tràng

Hàn Minh nghe không nuốt trôi nổi câu từ của cô... Giờ thì anh biết ai dạy hư cho tiểu bảo bối của anh rồi.. Đã thế anh trả lễ luôn tại đây!! Vũ Phong thấy anh cười hề hề là biết có chuyện không lành

- Được.. Cưới đi.. Chỉ có anh mới trị được con bé!! Tùy anh chọn ngày!!

- Thật hả?? Chộ ời nhìn Hàn Minh cung dễ sợ.. Người đâu mau đưa bà xã tương lai của ta đi mua sắm... - Kì Lam nhảy giãy lên rồi đẩy cô đi

Não cô bị cầu ẫn rồi.. Sao lại thế?? Cô bị ép gả cho một thằng ăn mặc kì quái đã thế là dân xã hội đen sao? anh có tỉnh táo không?? Thế kỉ này là thế kỉ bao nhiêu rồi!!?

- Oa..Oa...Oa...- cô ngồi thụp xuống giẫy nảy ăn vạ - Không muốn! Chưa muốn.. Không bao giờ muốn

- Ngoan.. đi nào... Hàn Minh.. đừng trêu em ấy nữa - Vũ phong dĩ nhiên là người mũi lòng mà ôm cô, mắt đầy long lanh nhìn anh

Anh ôm mặt thờ dài.. Mạ cha nó!! Cô ăn gì mà khôn thế?? Biết cậu là điểm yếu liền đánh vào điểm đó và gián tiếp đánh anh vậy... Anh tôn Vũ Phong lên đầu gối rồi! Kiểu gì anh cũng chiều tất

- Được rồi... Anh...

- Yeah.. Tao thắng rồi thằng ngu... - Hàn Minh chưa nói hết câu thì cô bật dậy - Vũ Phong đi chơi với em!! - cô nhanh chóng lôi cậu đi ngay lập tức

Hàn Minh không kịp cản cô đã kéo cậu chạy mất hút, chỉ còn anh và hấn ngồi trong phòng...

- Em có tình ý với Kì Lam phải không?? - Vũ Phong đi dạo với cô nên hỏi vui

- Có thì sao chứ?? Cũng yêu được đâu.. - cô trùng mắt xuống

- Tại sao??- cậu cũng trùng theo mà nhìn cô

Trong một sảnh lớn, Vũ Phong hồng hộc chạy đi tìm anh, nhớ đường nên cậu xông thẳng vào.. Bắt gặp hấn và anh đang ngồi đăm chiêu đánh cờ. Lập tức cậu hất bàn cờ sang một bên, ánh mắt đầy sự tức giận nhìn Kì Lam

- Đồ vô liêm sỉ!! - cậu tát thẳng vào mặt Kì Lam một cái

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

- Em sao vậy?? - Hàn Minh bật dậy kéo cậu về phía mình

- Vũ Phong.. Anh đừng như thế mà! Không đáng đâu!! - Quyền Tú chạy vào giằng tay cậu lại

Vũ Phong nhìn cô đau khổ mà nhìn lại Kì Lam càng thêm tức

- Tại sao anh có vợ rồi mà vẫn muốn cưới Quyền Tú??

- Cái gì?? Anh dám lừa tôi... Anh nói là anh độc thân mà!! - Hàn Minh tròn tròn mắt nhìn hấn, lời cậu nói anh hoàn toàn tin

- Số tôi khổ quá mà!! - Quyền Tú ôm mặt khóc nức nở

Thấy cô chạy ra ngoài thì Hàn Minh trừng mắt nhìn hấn, anh đã tin hấn có ý thật lòng hóa ra cũng chỉ là kẻ lẳng nhăng. Anh kéo Vũ phong ra khỏi đó mà không nói gì hết!!

- Ô tôi làm gì đã có vợ....? - Kì Lam đứng trong căn phòng hiu quạnh mà cất tiếng the thé, nãy giờ hấn ngạc nhiên quá nên chẳng nói được gì

Lúc nhận ra điều bất thường thì Kì lam đuổi theo anh với cậu nhưng chẳng thấy tăm hơi.. hấn nghiến răng kèn kẹt, chẳng hiểu chuyện chi mà ăn nguyên phát tát của cậu cũng ức lắm.. Hấn phải công nhận là cậu đánh đau thật, giờ má ửng hết lên rồi

Hàn Minh cùng với Vũ phong đăng nào cũng chưa về được thì đi dạo quanh đó. Mới hai năm mà mọi thứ ở đây thay đổi hẳn riêng có một nơi nhuộm màu cũ kĩ là quán cà phê mà cậu đã làm việc trước thì tập nập khách, mọi người dù nhọc nhưng vẫn vui khi có nhiều khách còn bây giờ thì nó gần như bị quên lãng chẳng ai thèm ghé tới

- Em buồn sao?? - Hàn Minh thấy cậu cứ nhìn vào trong quán bèn đến gần cậu

- Lúc đó vui lắm mà khi nhớ lại thấy buồn sao ấy.. - Vũ Phong quay người nhìn anh

- Anh thì thấy nó giống cái mớ lộn xộn trong đầu anh thì đúng hơn - Hàn Minh cười

- Chẳng lẳng mạn gì cả.. Mất cả hứng!! - Vũ Phong nghe xong thì hất mặt đi luôn

Anh chỉ nhớ căn nhà đã bị cháy một phần nhưng hình như được ai đó sửa lại nguyên vẹn và trông hoành, nơi đó mới là nơi anh nhớ nhất.. Ngày đầu tiên anh gặp cậu là chính ngôi nhà đó mà, cậu cứ nhớ đến cái quán cà phê này thì hỏi sao anh không lẳng mạn. Thấy cậu đi lạch bạch đi trên vỉa hè mà giận dỗi anh cũng phụt cười

- Vũ Phong! Đợi anh với!! - Hàn Minh gọi với và chạy đến bên cậu

Lúc ấy cũng có một người đàn ông trung niên nghe anh gọi cậu và chạy xoẹt qua người ông thì ông ấy liền quay lại nhìn theo hướng anh chạy.. Cậu chu mỏ hờn dỗi không thèm nhìn anh, dù anh có làm gì thì cậu vẫn phồng má không nghe anh nói

- Ta tìm thấy con rồi!! - người đàn ông cười nhẹ và đi thật nhanh

Vũ Phong thoáng thấy người đó nhìn mình và đi thật nhanh thì cậu cũng liếc mắt qua một chút, nhìn dáng người ông ấy cũng khá quen, cậu nghĩ thế rồi cũng gạt qua mà rong chơi chút xíu, dù gì quay trở lại đây sau hai năm cậu phải đi chơi cho thỏa thích

- Vũ Phong oi!! Anh có cái này cho em nè!! - Hàn Minh đưa ra một cái bôm đầu cười rạng rỡ

Cậu sẽ không nói gì nếu trên cái bôm đầu đó không có có tai thỏ một bên đứng một bên cụp xuống.. anh lấy đầu ra cái bôm đó hay thật. Anh tiến một bước thì cậu lùi hai bước, cậu trông anh cười lúc này nhìn như kẻ biến thái ấy, cậu sắc mặt xám xuống một nửa

- Đừng có bắt em đeo cái đó!! - Vũ Phong bị dồn ép nên hét lên rồi ôm đầu lắc kịch liệt

- Cái này.. anh mua cho em mà... Anh tưởng em thích nó chứ - Hàn Minh xụ mặt nhìn cái tai thỏ kia, lúc anh cúi xuống thì thấy anh xụ xụ nhìn dễ thương không chịu được

Vũ Phong nhìn anh như thế có cảm giác như một mũi xuyên thẳng qua tim cậu.. Giật lấy đôi tai đó rồi đưa lên cài, cậu có cảm giác mình như một thằng ngốc vậy nhưng nhìn thấy anh ú xụ cậu không nỡ

- Ừ ồ!! Thỏ con của anh!! - Hàn Minh béo má cậu rồi ôm cậu vào lòng rồi lắc qua lắc lại

Anh muốn mất máu mà chết quá! Cái tai thỏ ấy còn cứ giật giật như mời chào ấy, mặt cậu cứ hồng hồng lên hợp với cái tai thỏ ấy, cậu cứ gãi má riết vì ai cũng nhìn mình. Đi dạo một vòng mà anh muốn giết người quá, ai cũng nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.. Trong lòng bắt đầu khó chịu vì mọi người chú ý đến cậu còn cười cười bắt tim, anh đưa tay lên đầu cậu và giật phắt cái tai thỏ kia xuống

- A... Trả nó cho em!! - Vũ Phong bị giật nên bám vào người với tay đòi lại

- Lúc này em nói là không thích mà.. Vứt đi cho xong - Hàn Minh khó chịu cực độ khi ai cũng chìa trái tim vào cậu nên anh cũng loay hoay tìm cái thùng rác

- Đùng mà.. Cái này anh mua cho em.. Em thích nó mà - cậu thấy anh tìm cái thùng rác để vứt thì giật lại rồi ôm nó vào người rồi mắt long lanh nhìn anh

Anh quay mặt đi chỗ khác để tránh bị cậu nhìn thấy khuôn mặt cà chua chín của anh. Cậu cứ thế này thì anh phải biết làm sao với lượng máu trong người anh đây?? Anh thả lỏng và quay lại nhìn cậu rồi bẹo má cậu rồi ôm eo cậu đi dạo trên con đường đông đúc kia

Đến gần chiều thì cả hai quay lại chỗ tiệm cà phê vì cô đã gọi điện hẹn.. chờ năm phút thì cô phóng một chiếc xe mui trần thẳng muốn xẹt khỏi ra ngoài.. Cô cười nhìn hai người

- Em chờ về tắm rửa.. Em có mua cả đồ cho hai người nữa!! Xong xuôi em chờ hai anh đi hội chợ nhé!! - cô cười hí hờn đưa ra cả mấy giỏ đồ bụi tở

- Hội chợ sao? - Hàn Minh mở cửa xe rồi đưa Vũ phong vào ngồi trước

- Ừ.. Em có việc ngang qua đó.. - cô gạt đầu rồi anh vừa đặt mông xuống ngồi thì cô nhún ga phi thật nhanh

Hàn Minh không cần nhìn cũng biết Vũ Phong mất sáng như sao, cười tí tởn, nghe đến đi chơi là cậu như đứa trẻ ấy, anh nhìn cậu thấy ghét quá nên vội khoác vai và kéo cậu vào lòng ôm cho thỏa

- Thỏ con cho anh tắm chung đi! - tình hình là bây giờ hai người đang giằng co cửa phòng tắm, Hàn Minh chỉ muốn vào tắm cùng với cậu mà cậu kịch liệt không muốn

- Cái tên rồ dại này.. - Vũ Phong kéo tay anh và cắn một phát rõ đau và nhanh chóng đóng cửa phòng và thở phào, mặt đỏ hết lên, cậu đang tưởng tượng cái gì thế không biết

Hàn Minh ngồi xụi lơ trước cửa phòng tắm, anh chỉ muốn vào tắm cùng thôi mà, chỉ muốn cọ lưng cho cậu thôi mà, chỉ muốn...à mà thôi đi!!

Khi xong xuôi ra xe chờ, bỗng thấy bóng dáng cô đi cùng với ai đó mà có vẻ như cô đang khổ sở vật lộn.. Dần dần rõ nét hơn và mặt cậu nhăn nhó khi thấy Kì Lam cứ bám lấy cô, một người đã có vợ thì còn theo cô làm gì? Quan hệ của cậu mà rộng hơn tí nữa thì đã mai mối cho cô một người tốt hơn hẳn hàng vạn lần

- Xê ra... Anh không xứng với Quyền Tú!! Về mà lo cho vợ anh đi - Vũ Phong kéo cô về phía mình rồi trừng mắt nhìn hấn

- Trông tôi có giống người có vợ không?? - Kì Lam giận mà mặt hấn đỏ phừng phừng

- Giống! - Vũ Phong gạt đầu nhây nhót không thể tưởng

Sau một hồi đôi co lẫn lộn các kiểu thì trên chiếc xe mui trần bóng lưỡng phòng vù vù kia đang có hai người ngồi ghé sau chĩa ánh nhìn tia điện vào người kẻ bên chỗ cầm lái.. Cô chỉ biết cười, cô muốn thử phản ứng của cậu mà ai dè là nhạy quá nên cô để im cũng chẳng nói gì thêm

Vũ Phong bị hiện đại hóa nên cái kiểu suy nghĩ năm năm thế bảy thiếp đã bỏ từ lâu, bằng chứng là cậu đâu thể tưởng tượng ra nổi cảnh Hàn Minh ôm ấp một người khác mà cậu phải chịu đựng cơ chứ?? Càng nghĩ mà nhìn anh tự nhiên cậu lao tới bóp cổ anh lắc qua lắc lại mà trông anh vẫn tươi rói như không chuyện gì.. Đúng rồi, người yêu anh thì làm gì chẳng được, có điên thất thường anh cũng thấy đáng yêu nữa mà

Nhanh chóng thả hai người tại hội chợ hoa đèn giăng đầy đường, cô lo đầu ra dặn chút chuyện rồi nhún ga đi luôn. Hàn Minh vừa quay ra đã thấy cậu tung tăng chạy vào hội chợ, dù gì cũng là lần đầu tiên cậu đến hội chợ mà.. anh thấy có cậu bé đi bên cạnh cậu, nhìn biểu cảm y chang cậu luôn.. anh đứng cười nhìn cậu mà suy nghĩ không biết con của hai người sẽ giống ai hơn..

Ừay.. Khoan... Sao lại là vấn đề có con?? Anh tư tưởng đến nỗi mong muốn có con vậy luôn sao?? Anh tự tát vào má mình rồi để cái má sưng vu đi tới chỗ cậu

- Làm ơn tát luôn bên má này cho anh tỉnh ra đi - anh cầm tay Vũ phong tát vào má bên kia của mình..

- Anh làm gì kì vậy? Thôi mà ra kia đi.. Em thấy vài cái áo hợp với anh lắm! - Vũ Phong rút tay lại rồi nhanh chóng cười và kéo anh ra quầy bán quần áo. Trông hai người rất vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Một tuần cũng nhanh chóng trôi qua, Hàn Minh với Vũ Phong cũng lên đường trở về nhà, cô cũng muốn chở hai người về nhưng anh nói không muốn phiền quá nên cũng thôi

- Mai mốt lên chơi nữa nha!! - Kì Lam vẫy tay cười thật tươi

- Lêu lêu... Ai thèm - Vũ Phong lè lưỡi rồi chạy tọt lên xe

Cậu bị quê đấy... Vì gần tới lúc về nhà mới biết là cô chỉ nói đùa chuyện của Kì Lam, công nhận cô diễn đạt đến nỗi cậu chẳng phân biệt được thật giả... anh thì cứ như cười như biết từ lâu, anh còn lạ gì cô nữa, đó cũng là điều anh sợ nhất ở cô, diễn quá có khi nào đang cười với anh mà sau lưng đang mưu tính hạ độc anh không chừng.. Anh em gì mà một người thật thà còn một người ăn hết phần mưu mô của người kia

Trở về với những con sóng biển, những người hàng xóm thân thiện và với cái nhà hàng luôn tấp nập khách khiến hai người cứ như đi nhiều năm mới trở về đây.. Dù sao ở đây vẫn thoáng mát, thanh tĩnh hơn thành phố tấp nập kia, ít nhiều là thế

- Vũ Phong này... - anh ngồi coi ti vi rồi ngo Vũ Phong đang lấy nước uống - Em muốn có một đứa con không??

Phụt.. Vũ phong đang uống nước mà phun đầy ra nhà chỉ vì câu nói đột ngột của anh. Ho sặc sụa và nhìn anh muốn khóc, có gì lại cứ phải lựa vào lúc cậu uống nước mới nói, anh muốn ám sát cậu chắc?

- Anh biết là chúng ta không thể mà - Vũ Phong nhìn anh và tiến gần anh

- À.. Em muốn nhận con nuôi hay muốn người sinh hộ cũng được.. Tùy em quyết định - Hàn Minh ngả người vươn tay lên sờ má cậu và cười

- Thế sao?? - cậu nắm lấy tay và cười hiền - Muốn nhưng giờ thì chưa... Em muốn có không gian riêng cho anh nhiều hơn..

- Em muốn lúc nào cũng được.. Giờ thì đi thôi - anh đưa tay còn lại lên bẹo má cậu và đột nhiên bật dậy nắm tay cậu kéo lên phòng

Cậu còn chưa hiểu gì thì anh khóa luôn cửa phòng và ném cậu lên giường, phần mình thì anh nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ trên người. Dĩ nhiên là cậu lùi xa mười bước, mặt thất kinh nhìn anh

- Em muốn có không gian riêng mà.. Không phải em nói điều này sao??- Hàn Minh thấy cậu mặt mũi xanh lè thì đứng ngây ngốc ra đó gãi đầu

- Không.. Anh hiểu sai rồi.. Ý em là mình đi chơi với nhau, quan tâm nhau nhiều hơn ấy..- Vũ Phong lắc đầu rồi ôm gối che chắn thân mình

Hàn Minh bị quê độ cứ đứng gãi đầu nhưng tự nhiên cậu ôm cái gối rồi xụ xụ cái mặt như thể anh cũng chẳng kiểm chế được đâu, dù gì cũng lỡ coi đó rồi nên làm tới luôn. Không suy nghĩ mà tóm Vũ Phong và kim chặt tay cậu trên giường

- Hàn Minh.. Có một ngày nào đó anh sẽ phải nằm dưới tôi - Vũ Phong găm lên đầy uất ức

- Ủ.. Ngày đó chắc trình độ của em cũng khá hơn rồi đấy - Hàn Minh cười và nheo mắt cậu

Vâng.. Cậu hiểu chứ!! Anh đang nói khích cậu đấy mà!!

Trôi qua cũng hơn một tháng, cậu với anh giờ đây như tóm gọn cái nhà hàng kia vì không có anh và cậu thì nơi đó như rấn mắt dầu, đồng thời với việc đó là cậu phải phục vụ nhiều hơn và nhọc hơn.. Anh không thích điều đó chút nào, anh cũng để ý dạo này có một người đàn ông trung niên hay bắt chuyện với cậu mỗi khi gọi món

Anh chẳng khó chịu gì vì nhìn ông ta lúc nào cũng lúi thủi một mình, thấy buồn buồn sao á.. Chắc thấy cậu thân thiện nên muốn nói chuyện cho đỡ buồn, anh cũng đâu thể ghen lồng lộn vô căn cứ được, anh chẳng muốn mình là người thích chiếm hữu

- Người đàn ông hay nói chuyện với em là do sao vậy?? - trên đường về anh cũng tranh thủ hỏi, biết chút ít cũng có chết ai đâu

- À.. Ông ấy bảo em rất giống con trai đang ở nước ngoài nhiều năm chưa về nên ông muốn nói chuyện với em để đỡ nhớ con hơn - Vũ phong cười nhìn anh, cậu biết là anh nửa ghen nửa không nên có gì cậu nói đó

- Chưa bao giờ về sao?? Con cái dạo này vô tâm thế nhỉ?? - anh đăm chiêu nhìn đi đâu đó rồi quay sang nhìn cậu

-Em cũng không biết nữa!! - cậu gãi đầu

Vừa dứt câu thì anh ghé xuống hôn nhẹ vào môi cậu rồi cạ mũi với cậu, chẳng biết tại sao cậu lại có cảm giác ai đó đang theo dõi hai người nên không cười nổi mà khoác tay anh kéo đi thật nhanh. Cái cảm giác ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng của cậu là thế nào

Ở một căn phòng tối có hai người đang ngồi đối diện với nhau, người kia thì còn là bí ẩn nhưng người còn lại thì là Kì Lam đang mỉm cười trong bóng tối còn ánh mắt tinh xảo của hắn đang ánh lên trong bóng tối

- Ông có gì cần tới tôi?? Nên nhớ tất cả thỏa thuận giữa chúng ta sẽ không có dính dáng tới quan hệ của ông với ba tôi... Tôi không có quan niệm có quen biết trong công việc - hắn cất tiếng rồi nhìn người kia, tay hắn cứ xoay mãi cây bút xanh

- Kì Lam. Mà làm gì lâu thế?? Tao mượn xe đi chơi nhé!! Cái xe mà hay đi làm ấy!! - Quyền Tú cô không cần biết căng thẳng bên trong như thế nào mà đạp cửa đi vào chỉ gạt đầu với người đang kinh ngạc kia

- Em muốn gì cũng được mà bà xã tương lai - hắn nhìn phê phỡn cả ra

Cô nghe xong mà chỉ đóng cửa thật mạnh và đi ra ngoài, hắn thấy người kia kinh ngạc nên mới hắng giọng và chỉnh lại giọng điệu

- Trong trí nhớ của tôi không có hình ảnh một Kì Lam vui vẻ như thế - người đàn ông ấy cất giọng

- Ông có thể tập trung vào chuyện chính - hắn nhanh chóng cập nhập đề tài

Người đàn ông đưa ra những bức hình và chỉ vào một thanh niên cao ráo, hắn nhìn theo mà nhăn mặt

- Cậu có thể xử lí người này được không??

- Xin lỗi... - hắn tắc lưỡi và bị cắt ngang bởi cái vali toàn tiền đồ nên hắn liền cười nhạt nhẽo - Tôi không làm vì tiền... Nhưng người này tôi không thể xử lí được.. tôi khuyên ông cũng đừng nên động vào cậu ta vì động vào một trong hai người này thì tôi sẽ cho ông biết thế nào là bán gia bại sản.. Tiền khách!

Người đàn ông đó ôm vali tiền đi ra ngoài và hắn vẫn ở trong phòng, hắn ôm mặt thở dài rồi lấy một bức hình lên

- Hàn Minh?? Cậu đã làm gì để con người này phải trừ khử cậu...

Toàn bộ những tấm hình trên bàn hắn đều là ảnh của Vũ Phong và Hàn Minh... Từ sáng đến tối gần như đều bị theo dõi, toàn những lúc anh và cậu đi chung với nhau, có lúc chỉ thân mật. Thật thì hồi đó hắn kì thị đồng tính lắm nhưng khi cô về ở chung thì hắn thay đổi hẳn, mở miệng ra kêu gọi thì cô chẳng ngại bay vào và cho khỏi ăn cơm, chịu nghe cô nói riết hắn cũng cảm hóa và xem hai người cùng giới yêu nhau là chuyện thường giống nam nữ chẳng có gì phải ghê sợ cả

Hắn mệt mỏi cất hết những bức ảnh và gọi người

- Máy chú phải để ý hai người này giùm anh... Họ có chuyện gì thì báo ngay với anh.. À mà lúc anh không có mặt thì cứ báo với Quyền Tú nhé!! - hắn ngoắc tay rồi nói nhỏ và phẩy tay

Đến tận đây mang theo vali tiền thế kia chỉ để trừ khử Hàn Minh, hắn không làm thì chắc chắn người đàn ông kia sẽ đi tìm người khác, đầu phải chỉ có mình hắn làm xã hội đen đầu chứ

- Em đi ra ngoài sao?? - Hàn Minh thấy cậu soạn sửa mặc áo khoác thì liền hỏi ngay

- Ủ.. Người đàn ông hôm trước mời em đi ăn - Vũ Phong cười nhìn anh

- Ở nhà.. Đi đi cái gì!! Lên nhà thay đồ mau - anh trừng mắt nhìn cậu rồi hất cằm, nghe rú đi ăn là anh không thể cho đi rồi

Anh vừa quay ra coi ti vi là nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng chạy, lúc bật dậy thì thấy cậu đã chạy mất biến, anh nghiêng răng nhìn theo bóng cậu chạy mà hét lên

- Hôm nay gan quá ha!! Chết với anh!!

Anh hét mà cậu còn chẳng thèm ngoảnh đầu lại sợ hãi lấy một lần, anh liền chạy vào nhà thay đồ rồi lấy xe chạy theo cậu, chẳng biết cậu chạy bộ làm sao mà thoáng đó mà anh cũng chẳng thấy đâu... Vượt qua con hẻm nhỏ mà anh càng thêm bức mình, cậu từ đó ló ra

- A...Úm... - Vũ Phong bị chụp khăn từ phía sau và vùng vẫy hai ba lần thì cậu ngắt đi

Hàn Minh khi tìm không thấy thì anh lo sốt vó, cậu có thể đi đâu được... Anh lại chạy về nhà xem sao nhưng không thấy động tĩnh... Sắp tới giờ đi làm nên anh gọi điện xin nghỉ, anh xoa vầng thái dương rồi quyết định về nhà chờ cậu

- Hàn Minh!! Hàn Minh! Hàn Minh! - tiếng gọi của ai đó ngoài cửa khiến anh thức dậy sau một lúc thiếp đi

- Vũ Phong!! - anh té lên té xuống mới chạy ra được cánh cửa mà mở với sự mừng rỡ tốt độ nhưng có vẻ người anh mong đợi không về - Kì Lam?? Anh làm gì ở đây??

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

- Lấy đồ của cậu đi.. Cả đồ của Vũ Phong nữa, nơi này không an toàn cho hai người... - Kì Lam trùm kín mít như tội phạm và đẩy anh vào nhà

Anh ngó lên đồng hồ cũng hơn 9h tối mà cậu đi từ sáng đến giờ chưa về, trong lòng anh có gì đó bất an cộng thêm sự xuất hiện của Kì Lam trong bộ dạng trùm như ninja thể này thì anh càng khó hiểu nhưng vẫn nhanh chóng làm theo những gì hấn nói

Về đến nơi thì hấn liền đẩy anh vào căn phòng nhỏ rồi khóa cửa, nhanh chóng lấy ra những tấm ảnh cất trong hộp bàn

- Cậu đã làm gì người đàn ông này mà để ông ấy đòi trừ khử cậu vậy?? - tiếp tục lôi ra một bức ảnh của người đàn ông kia cho anh xem

- Tôi có...- anh vội liếc qua rồi nhìn thật kĩ - Người này hay ghé vào nhà hàng chỗ tôi với Vũ Phong làm, ông ấy hay bắt chuyện với Vũ Phong. Nghe em ấy nói là do con ông ấy giống em ấy mà chưa một lần về thăm ông nên ông muốn nói chuyện với em ấy để đỡ nhớ con

Kì Lam nghe phản trước của anh thì mặt căng ra và ngày càng đắm chiều khi nghe anh nói, hấn từ tốn ngồi xuống rồi đan tay để trước mặt và gõ vào ảnh của người đàn ông đó

- Ông ta đúng là có con nhưng đã bị mất tích từ lâu không rõ sống chết... Ông ta là một doanh nhân khá thành đạt. Nhìn bề ngoài hiền hậu thế thôi chế bất cứ ai làm ông ta cảm thấy chướng mắt thì bằng tiền và quyền lực trong tay ông ta có thể xóa sổ tất cả chỉ trong tích tắc

- Đề tôi đoán, ông ấy đã nhờ anh xóa sổ tôi?? - anh vội tặc lưỡi nhìn ảnh của ông ấy - A.. Vũ Phong đi với ông ấy từ sáng đến giờ chưa về.. Tôi quên mất

Anh tá hỏa bật dậy thì hấn vẫn ngồi im đó, bỗng có hai người mở cửa đi vào có công theo một người đang bất tỉnh.. chẳng ai khác là Vũ Phong, anh kéo cậu nằm trong lòng mình rồi trừng mắt nhìn hấn

- Cậu chủ... Bọn bên kia là ở phía bên cánh trái thành phố, tôi có hỏi nhưng chúng rất cứng đầu - một trong hai người lên tiếng

- Ừ.. Tí nữa tôi xuống hỏi sau.. vất vả cho hai anh quá... - hấn gật đầu cười rồi phẩy tay

Hàn Minh bỗng xỉu xuống, cứ ôm chặt lấy cậu đang bất tỉnh, đột này tỉnh lại thì anh sẽ cho cậu một trận nhớ đời, bị chuốc thuốc đến bất tỉnh thế này đây... Cậu làm anh lo hết biết, anh cứ vuốt tóc cậu mãi

- Kì Lam... - Hàn Minh vừa ngước lên nhìn hấn thì lập tức im miệng

- Cuộc đời tôi ước gì cảnh này là của tôi và Quyền Tử - hấn đã rờn rờn, mắt lấp lánh

Anh hơi xám mặt nhìn đi chỗ khác à ừm cho qua chuyện, hình như cái tính của cô lấy qua cho hấn hay sao ấy

- Cậu đi với tôi xuống hầm được không?? Vũ Phong của cậu sẽ không sao đâu - Kì Lam sau khi nham nhở thì liền quay trở lại vấn đề chính

- Được.. Tôi cũng muốn hỏi chúng vài điều - anh nhanh chóng gật đầu

Vừa bế Vũ Phong ra một căn phòng khác thì bắt gặp cô mới lời được một tên máu me be bét từ đâu về, nhìn tên đó mười phần thì tám phần bị thương, cả khuôn mặt cũng bị rạch muốn rớt cả da

- Trước giờ chúng ta có động đến bọn bên khu B sao?? Mà Hàn Minh với Vũ Phong làm gì ở đây - cô búng tay cho một tên ở đó đưa tên trên tay cô đi chữa trị rồi nhìn qua tình trạng của anh và cậu

- Em lo cho Vũ Phong đi.. Tí nữa anh nói sau - Kì Lam khần trường huých tay anh, để cô đỡ cậu vào phòng còn hấn thì lôi anh đi rất nhanh

Đến tầng hầm đang có vài con người đang vật vờ ở trong căn hầm tăm tối ấy, Kì Lam bỗng chốc nở một nụ cười chết chóc và ngân nga cái ngâm khúc ghê rợn quen thuộc, mỗi một bước của hấn thì làm mấy con người trong hầm tối càng khiếp sợ. Anh đi đằng sau nghe cái giai điệu hấn ngâm mà rợn da gà, cái điệu này cô hay hát lắm nên anh cũng thuộc chút ít nhưng ngân mấy nốt đầu cho vui miệng thôi chứ không dám ngâm hết

- Ai da! Chúng mày thuộc hàng tép riu mà dám bắt người của tao sao? - Kì Lam lại nở nụ cười khi dừng chân trước những ánh mắt sợ hãi

- Bọn tao chỉ làm theo lệnh ông chủ thôi... - một thằng cũng gan nhất lên tiếng

- Nước sông không phạm nước giếng... Người của tao thì bọn mày cũng hành cho tám phần chết hai phần sống.. Mà này, cho tao biết lí do chúng mày bắt người này đi - Kì Lam ngồi xuống ngang với bọn chúng, đưa hình của Vũ Phong

Thấy chúng có vẻ ngập ngừng thì hấn đứng lên và lùi bước về phía sau và đẩy Hàn Minh lên

- Chúng là của cậu... Làm gì tốt nhất đi!! Không phải cậu cũng có kinh nghiệm sao?? Nhớ là cậu làm việc này chỉ để giữ an toàn cho người cậu yêu - Kì Lam cười rồi vỗ vai và bỏ đi

Hàn Minh nhìn bọn chúng có phần khinh khỉnh anh thì anh bẻ tay, giã gân cốt.. thật thì lâu nay bỏ nghề anh cũng muốn thử xem sao

Bình..Bốp... - anh liên tục đâm đá, anh nhớ hồi đó còn vừa đánh vừa cười nữa cơ nhưng nó liên quan tới Vũ Phong nên anh không cười được nữa

- Giờ bọn bay có nói không?? - anh nhắc bỗng một thằng lên mà gầm gừ

- Nói nói!! Người này nhờ bọn tao đi bắt cậu ấy... Với điều kiện là cậu ấy không được bị thương và sau đó là xử lí mày - thằng đó kinh vía mà rút từ trong túi ra hình của một người đàn ông và một tấm hình của anh và cậu

Anh vút thằng đó xuống, thanh niên số nhọ ấy vừa ngã cổ lên thì bị ấn nguyên để giày của anh và bất tỉnh khi bị đập mạnh đầu vào tường, anh nhìn số còn lại rồi trừng mắt, ánh mắt anh chưa bao giờ đáng sợ như thế này, anh nghiền chặt tấm hình người đàn ông đó rồi quay gót bỏ đi, anh không hiểu mình đã làm gì sai để ông ấy ghét tới nỗi mà phải xóa bỏ anh khỏi thế giới này, còn bắt lỗi cả cậu vào thì anh không dễ yên được. Đụng vào anh thì được chứ cậu thì không bao giờ!

Anh trở lại lên sảnh và tìm Vũ Phong, thấy cô đi ra từ căn phòng có cửa trắng thì anh liền đi vào, cô chẳng nói gì mà đi thật nhanh và cảm theo một thứ gì đó màu đen, anh không có thì giờ để chú ý vật vãnh mấy thứ đó mà tập trung vào cậu.. Bước vào phòng vẫn thấy cậu nằm ngủ yên trên giường, ngủ rất ngon là đáng khác, trông cậu vô lo như thể anh cũng nhẹ lòng phần nào, tiến gần đến cậu và ngồi cạnh giường và hôn lên trán cậu một cái

- Em sẽ luôn được an toàn

Đi nhanh lên... anh đang tính chờ em tỉnh rồi đánh em chứ gì?? Em biết thừa... đừng có mà quan tâm! - Vũ Phong tỉnh từ lâu nhưng sợ anh quá nên cậu giả ngủ mà khóc thét trong đầu khi anh cứ nhẹ nhàng ở bên cậu như thế

- Trời ơi.. Hàn Minh yêu dấu!! Cậu làm sao để chúng nói ra nhanh thế... Tôi phải mất mấy ngày không bằng cậu nữa.. Cho hôn miếng coi - Kì Lam đập cửa xông vào hoa tung vèo vèo nhào vào ôm anh

- Anh ấy là chồng tôi.. Tránh ra đồ vô liêm sỉ - Vũ Phong giật thót khi nghe Kì Lam nói mà bật dậy gào thét kéo anh ra khỏi hần

Kì Lam quay một vòng thì lại là khuôn mặt nghiền tức cúi chào và đi lùi ra khỏi cửa. Anh giật mình nhìn cậu còn cậu thì ôm gối lùi xa, cậu nhắm tịt mắt mà cầu trời thoát khỏi tình huống này

- Em cứ phải làm anh lo muốn chết thì mới vừa lòng sao?? - anh nhẹ nhàng ôm cậu và xoa lưng cậu, mới thế mà anh tưởng hư mất cậu rồi

- Em xin lỗi!! Lẽ ra em phải nghe lời anh - cậu nước mắt rung rung mà ôm anh, cậu cũng sợ lắm, lúc còn ý thức trước khi ngất đi thì cậu chỉ nhớ tới anh

- Bởi vậy... Đánh cho chừa - anh ngừng chút rồi thét ra lửa mà đánh vào mông cậu

Vũ Phong giãy giụa nhưng vẫn ăn đánh đều đều, cậu biết ngay mà, anh chẳng dịu dàng hơn năm phút được đâu... Cậu bị anh đánh nhưng cũng vui lắm, cậu cứ tưởng là không được gặp anh nữa rồi. Khi đánh thấy mệt thì cậu chồm lên ôm anh

- Anh có biết - cậu thì thâm vào tai anh - ANH ĐÁNH EM ĐAU LẮM KHÔNG?? - cậu lại hét lên sau giây phút thì thâm

- Đau.. Bỏ anh ra... đau quá!! - hàn Minh la oai oái vì bị cậu cắn tai rồi còn giằng giằng nữa, lần này cậu giận thật rồi

Trong lúc cậu với anh đang xì xèo con mèo trong căn phòng hường phần kia thì bên căn phòng khác cũng chẳng kém hường phần nhưng cô với hần chẳng vui vẻ chút nào

- Chuyện này mà mày giấu tao sao?? - cô trừng mắt nhìn hần

- Anh tưởng anh có thể tự lo nhưng hơi quá sức... - Kì Lam tắc lưỡi - Mọi hôm trước vừa từ chối thì hôm nay ông ta đã vội đi tìm người khác... Ghê thật!

Cô không nói mà lưỡng lự nhìn khẩu súng đang cầm, hết cái này đến thứ khác, lần này anh với cậu lại dính vào cái gì nữa đây?? Cô ôm mặt thở dài rồi chợt có hơi ấm từ phía sau và vòng tay của hần luôn qua eo cô, hần tựa đầu vào lưng cô và nhắm mắt

- Cho anh nằm phút đi.. Không thích cũng phải cho... Anh có cảm giác như không bao giờ được ôm em nữa - Kì Lam vội túm chặt lấy tay cô rồi siết cô lại vào vòng tay của hần

- Mày sống dai lắm.. Bằng chứng là ngày nào ăn đập của tao mà mày vẫn phê phởn đi làm đó thôi... - cô giật tay tát ngược ra sau - Mày còn nói gở thêm một lần nào nữa thì tao biến điều đó thành sự thật... Chỉ có tao mới kết liễu được mày thôi

Cô để cho hần ôm và cũng nhìn chằm chằm vào tấm hình của một người đàn ông trung niên, hình như ông ta có cái gì đó giống Vũ Phong... Cô phải đi

tìm hiểu trước khi người này làm tổn hại đến anh và cậu.. Dù gì hai người đó vẫn phải được an toàn

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

~Flashback~

- Tiếp chiêu - mới hai ngày đầu mà cô đã tung chưởng như kiếm hiệp

Vũ Phong ú ớ chạy vòng quanh nhà, cậu đỡ được vài phát của cô mà mệt bỏ hơi tai. Cậu giấu anh tập với cô mà cậu đang nghĩ là sai lầm. Cô thấy cậu như thế mà thờ dài, chưa đầy bốn ngày nữa là cô phải về

- Alo.. Mày biến giùm tao cái.. Chủ nhật tao về - cô nhận được điện thoại mà hét vào đó

- Ai vậy?? - Vũ Phong đến gần nhìn cô

- Người anh nên tránh càng xa càng tốt... Xong vụ này thì chúng ta sẽ được yên ổn - cô tắt nguồn điện thoại rồi tiếp tục lao vào đánh Vũ Phong

Cậu nghe thế cũng biết là người không nên động vào.. tập luyện với cô có hai ngày mà cậu muốn chết luôn cho xong

Ngày cuối.....

- Lên!! - cô vừa hô lên thì cậu lao vào đâm cô

Cậu thạo đường đi, biết phán đoán hướng đi mà khóa hầu hết mọi đòn của cô, lực tay cũng đủ mạnh để gây thương tích.. Phải rồi, ngày nào cũng ra đâm gộc dừa muốn nát tay thì hỏi soa không như thế. Nhưng cái gì cũng đến giới hạn, không phải một hai ngày là giỏi nên cô nhanh chóng gạt chân cậu và vịn tay cậu ra sau

- Khá!! Với những tên rơm thì anh có thể chúng chúng nằm đơ rồi - cô gạt đầu, nếu xong vụ này thì chắc cô mở lò luyện võ

Vũ phong chưa mừng được bao lâu thì đến tối cậu lại nước mắt lưng tròng khi thấy cô ôm ba lô đi ra ngoài

- Ở chơi thêm vài ngày nữa đi - cậu cứ bám vào người cô làm nũng

- Vũ Phong.. Bỏ em ra.. Hàn Minh bế cổ em bây giờ - cô lăm lét nhìn anh đang tỏa sát khi khi cậu cứ kè kè bên cô

Cô đi vào gara lôi chiếc xe mui trần đen bóng ra rồi quay xe đi thật nhanh vì điện thoại cô réo hơn chục cuộc, chẳng biết cô có cái giống gì mà Kì Lam lúc nào cũng gọi đến phiền

Từ giờ cậu có thể bảo vệ bản thân mình, cậu không biết có nên khoe cho Hàn Minh hay không nữa nhìn nah như muốn nuốt sống cậu ấy.. Càng ngày càng nặng, bây giờ đến cả em gái mà anh cũng ghen lồng lộn lên

- Em tưởng với vài đường tự vệ đó thì anh sẽ sợ lo hơn sao?- Hàn Minh nhìn thấy cậu cười hí hỏn nên nhìn cậu

- Hà... Sao anh biết?? - Vũ phong như muốn rót quai hàm với anh, cái gì anh cũng biết là sao

- Cái gốc dừa nhà mình bị em đâm chứ ai.. Hôm trước anh về sớm thế em đánh dần ỉu xù với Quyền Tú.. đã thế còn bị hạ đo ván, lúc còn chạy mất cả dép.. - anh kể ra từng chút một

Vũ Phong càng nghe càng tối mặt, anh đã thấy hết thì im lặng một chút thì chết hay sao á?? Cứ phải lòi ra treu cậu điên lên mới chịu cơ đấy?? Vâng.. và Hàn Minh đã có vài vết bầm vì dám chọc cậu nhưng anh vẫn phè phỡn ra đó

- Vợ ơi.. Vợ à... Năm đám bé bông của anh!!

- Bé bông cái gì chứ?? Hôm nay tôi khóa phòng - Vũ phong hét lên

Hàn Minh từ cười bỗng đực mặt ra và vội trẻ môi chạy lên phòng đập cửa

- Vũ phong.. Mở cửa cho anh... Anh hứa không treu em nữa... Mở cửa đi mà!! Đừng có bắt anh ngủ một mình mà!! - anh muốn khóc ròng, quả này là anh ngu thật rồi

Khoảng hai tiếng sau cô về đến phòng thì Kì Lam từ đâu bay ra ôm chặt cô bị cô thực vào bụng mãi không chừa

- Bị điên à?? Ra ngoài mau

- Quyền Tú.. Anh yêu em. Anh yêu em - Kì Lam nhè nhè, mắt lơ đãng - Anh yêu em... Sao em lại như thế? Em không nhớ gì hết sao??

- Nhớ con mẹ gì?? Ra ngoài!! Say mềm rồi nói lung tung.. Sẵn đây tao nói luôn là tao không yêu mày... tao chẳng yêu ai ngoài gia đình tao nghe chưa? - cô đẩy hắn ra và ném thẳng ra ngoài

Hắn lè nhè thêm mấy câu nữa thì liền trừng mắt gọi điện cho ai đó mà tỉnh như chưa bao giờ uống say

- Đem Hàn Minh với Vũ Phong về đây... - hắn tắt máy rồi cười nham nhở - Em muốn gia đình chứ gì?/ Để xem nào!!

Hàn Minh nằm ngoài so-pha bỗng lạnh sống lưng và bỗng cảm thấy bất an.. Bỗng trên phòng có tiếng động, phát ra từ phòng Vũ Phong nên anh liền chạy lên

- Vũ Phong.. Mở cửa cho anh...

- Hàn Minh.. Cứu em!! - Vũ Phong ở trong phòng bỗng gào lên sau đó im bật

Anh chạy nhanh xuống nhà lấy búa đập vỡ khóa rồi nhảy vào.. Đập vào mắt anh là bốn năm tên có hình xăm vốn rất quen thuộc đang vác cậu trong tình trạng ngất xỉu tèo ra ngoài

- Thả em ấy ra...- Hàn Minh bị đánh lên đằng sau nên khi dứt cậu thì anh lịm đi

Khi anh tỉnh dậy thì đã thấy một căn phòng hoàn toàn khác, Vũ Phong trước mắt anh nhưng đang ngồi rất anh, có cả dây xích siêng cổ và tay cũng bị khóa

- Vũ Phong..!! - anh bật dậy thì cảm giác chân anh cũng bị xiềng xích khóa ngay trên giường

- Hàn Minh... cái gì đây?? - Vũ Phong vừa thức dậy đã thấy mọi chân vì cậu ngủ trong tình trạng ngồi khụy hai chân và bắt đầu hoảng loạn khi cổ và tay cậu bị khóa

Vũ Phong nhớ hôm qua có ai đó nhảy từ ban công vào, cậu không để phòng mở cửa và vật lộn với khoảng bốn người, sau đó là tiếng của Hàn Minh, cậu cố gắng chống cự nhưng gần như là bất khả thi.. Cậu nhớ là cậu bị ai đó đập từ đằng sau và khi tỉnh dậy thì cậu lại như thế này đây.. Nhìn qua Hàn Minh thì cậu thấy anh chỉ bị xiềng chân nhưng cũng khó mở ra

Hàn Minh nhìn xung quanh là một căn phòng khá rộng rãi, thoáng mát nhưng cái đồng trước mặt anh là cái quỷ gì vậy?? Anh không thể hiểu được, anh nhớ là chẳng thù hận với bé gái nào cơ mà??

- Dậy rồi à?? - tiếng mở cửa và giọng cất đều đều sau cánh cửa

Hàn Minh lẫn Vũ Phong đều dừng lại khi giọng nói ấy cất lên, hai người đang mắt chờ người đó bước ra khỏi cánh cửa đó.. Khi người đó lộ diện bằng nụ cười vừa ngang ngạnh cộng thêm cái liếm mép thì anh chột nheo mắt nhìn

- Triệu Kì Lam!!?

- Anh biết anh ta sao? - Vũ Phong quay lại nhìn anh

- Anh ta là là giám đốc công ty hồi trước của anh... - anh gạt đầu rồi nhìn chăm chăm vào Kì Lam - Nhưng sao anh lại ở đây?? Chúng tôi như thế này là sao??

Kì Lam kéo một cái ghế tực ra giữa phòng và xoay ghế ngược lại mà tựa tay lên rồi cười, hắn đưa ngón tay của mình lên chỉ vào ngực mình, anh vội nhìn theo ngón tay của hắn và căng mắt nhìn hắn

- Muốn gì thì thả Vũ Phong ra trước, em ấy không liên quan gì đến vụ này - anh trừng mắt nhìn Kì Lam, cái hình xăm ấy đã nói lên tất cả

- Hàn Minh là khác và Vũ Phong là khác.. Tuyệt nhiên hai chuyện không liên quan đến nhau.. Đưa cậu ta đi - Kì Lam tặc lưỡi rồi búng tay

Ngay lập tức có hai người đàn ông to con mặc vest đen đi vào tháo xích cho Vũ Phong và lôi cậu ra ngoài.. Anh thấy thế thì liền nhào đến nhưng bị té nhào vì dây xích bị căng, Vũ Phong cũng lợi dụng lúc hai tên ấy chú ý đến anh thì liền cho hai củ chỏ ra sau khiến hai tên ấy buông tay

Kì Lam vội huýt sáo khi thấy cậu mảnh khảnh mà đấm đá cũng tốt, hắn hơi coi thường cậu rồi.. Mà nhìn thể võ của cậu hắn thấy rất quen hình như là gần như cũng ăn một quả vào người

- Em ấy đã làm gì chứ?? Hai thằng kia!! Làm em ấy bị thương thì tao sẽ trừng mày bị say nhuyền đấy - thấy cậu bị giật tóc ngược ra đằng sau mà anh nổi điên quát tháo

- Đ** mẹ!! Thà ta ra!! Có cái c** không nắm mà nắm tóc của ta!! !@#\$\$%^&*!@#\$\$%^&* - Vũ phong nhắm tịt mắt hét đủ thứ trên trời mà không thể tả ra bằng lời

Dù bị bắt nhưng anh vẫn phải ngơ ngác ra khi nghe những từ ngữ mà Vũ Phong vừa văng ra... Cậu học cái này từ đâu cơ chứ?? Anh đang thấy một Vũ phong hoàn toàn khác, đôi mắt long lên mà không phải long lạnh vì khóc mà là long lên sòng sọc vì nổi điên

- Khá lắm!! Để giành những từ đó cho lần vui chơi sau đi - Kì Lam cười và búng tay thêm một cái thì Vũ phong bị một tên đập từ đằng sau khiến cậu ngất đi

Vũ Phong bị lôi đi trước sự bất lực của Hàn Minh, anh hận vì không đủ sức để cái xiềng xích đáng ghét trên chân anh mà cho chúng một trận nên thân, anh quay lại trừng mắt nhìn Kì Lam, anh không tin được hẳn lại là người của cái nơi anh ghét cay ghét đắng

- Coi tí phim nhé! - Kì Lam đứng lên mở màn hình ti vi đang trước rồi kéo ghế xích ra xa

Màn hình hiện lên là khung cảnh hỗn loạn mà điều đặc biệt là Quyền Tú cô đang ở giữa cái đám hỗn loạn đó, dù là con gái nhưng cô cũng bị đánh đòn ít nhiều cũng máu me đầy mặt, anh nhìn đó là lờm qua hẳn

- Muốn gì thì mới buông tha cho chúng tôi... Không phải năm đó đã hết nợ rồi sao?? - anh hạ giọng vì có nỗi điên lúc này thì anh biết rằng đó cũng chỉ là sự dư thừa

- Đúng.. Nhưng cậu thì không... Rõ ràng là cậu nợ tôi - hẳn đưa tay về phía anh và cười một cách khó hiểu - Cậu mang trái tim tôi đi khỏi đây.. Cậu chối bỏ tất cả những gì tôi làm cho cậu... Đừng nói là cậu quên - Kì lam trĩu mắt xuống nhìn anh

~ End flashback~

- Đừng có mà học theo cách nói tục của Quyền Tú biết chưa - cả hai nhớ lại vì sao lại phải rơi vào cái trò rắc rối chỉ vì cô dạy hư Vũ Phong nên anh vội hậm hực cốc đầu cậu

- Em ghét anh... - Vũ Phong bị đau nên bắt đầu nhe nhè ra

Nhìn Vũ Phong cứ bầu bầu vào tay anh để trả thù trông vui cực!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Sau khi bị anh túm thì cậu quay lại căn bếp ngay lập tức. Bày biện đủ thứ xong thì cậu vội thở phào nhìn cô với ánh mắt long lạnh, cô chợt thấy cậu như vậy bắt đầu tròn mắt

- Em dạy anh làm đi...

~ Hai giờ sau~

- Hư rồi! Làm cái khác!! - cô nạt thật to khi nhìn cái bánh khét lẹt từ trong lò được trưng ra

Vũ Phong cậu mặt mũi lem luốc nhìn thành quả của mình rồi vút vào sọt rác kia.. Cậu thở dài rồi làm bằm

- Mới có mười cái thôi.. Mười mười cái thôi!! Mà làm được mà Vũ Phong!!

Cậu quyết tâm phải thành công, cô đã rời khỏi bếp nhưng cậu vẫn cố gắng nán lại.. Giờ mặt cậu thành lợ lem mà cứ ngồi chờ cái bánh mới làm trong lò... Nghe tiếng lò báo thì bung ra.. Một chiếc bánh có độ nở hoàn hảo hiện ra trước mắt cậu.. Cậu cười rồi dốc tâm quét kem lên và trang trí, cậu tỉ mỉ từng chi tiết, tập trung từ thứ nhỏ nhất, dồn hết tâm huyết vào nó

Đến tối thì Kì Lam rủ Hàn Minh đi cà phê cà pháo ở đâu đó, cậu chui ra sân sau soạn sửa một bữa tiệc hoành tráng, đèn điện lấp lánh lung linh... Đó là những gì anh về đã thấy nhưng không thấy cậu đâu

- Hàn Minh! - Cậu cất tiếng từ đằng sau

Bắt đầu cảnh quay thật chậm, anh nhìn dần lên thấy cậu mặc cái váy ngắn cũn cỡn màu đỏ, đi quần tất, tôn lên cái cặp giò đẹp đẽ của cậu, tóc cậu xõa dài và hình như đã xén một ít làm cái mái cúp cúp vào khuôn mặt đẹp của cậu.. Ừ thì nhìn lên đỉnh đầu của cậu có cái tai thỏ hôm trước anh mua cho cậu, nó cứ vậy vậy cộng thêm khuôn mặt ngượng ngùng của cậu, mắt cứ đưa lên nhìn anh rồi gãi má

Rầm - Hàn Minh thật sự đứng không vững khi nhìn thấy Vũ Phong như thế này, cậu là một mỹ nam rồi, là mỹ nam, anh không kìm lòng được và sụp xuống ôm mặt.. Hình như lần này có gì đó màu đỏ chảy ra từ mũi anh rồi!!

Anh lấy giấy lau nhanh đi và cậu thì chạy đi đâu mất, anh chưa kịp ứ ớ anh nghĩ chắc cậu ngượng quá nên đi lấy lại tinh thần.. Anh đang lắc đầu cười nhẹ thì đột nhiên đèn tắt và một thứ ánh sáng khác từ góc sân ló ra

Là cậu với ánh nến trên bánh sinh nhật socola rất đẹp mắt. Ánh nến hiện lên trong ánh mắt vui của cậu, miệng cậu nhoẻn lên cười và hát cái bài rất đỗi quen thuộc trong sinh nhật.. Bài hát ấy ai cũng dễ dàng hát trở thành một thứ đơn thuần trong mỗi buổi sinh nhật nhưng khi cậu cất tiếng hát cùng ánh nến lung linh kia thì anh cảm thấy nó rất hay và đặc biệt

Cậu hát đến chữ cuối thì cậu đã tiến tới cạnh anh và đưa bánh trước mặt rồi cười. Anh nhìn cậu và nhìn lên cái bánh đó có dòng chữ: Hàn Minh! Người em luôn yêu! Sinh nhật vui vẻ!

- Ước rồi thôi nên đi nào!! - Vũ Phong đứng rung chân nhún nhún hí hửng nhìn anh

- Vậy em thôi nên cùng anh nhé!! - Hàn Minh cười rồi nháy mắt với cậu

Cậu khẽ gật đầu và khi anh ra hiệu thì cả hai cùng thổi nến. Ánh nến vừa tắt là đèn lại nháy lên, anh cầm lấy cái bánh và gỡ hết nến xuống, Vũ Phong lon ton lại gần và bám vào tay anh

- Bánh này em tự làm đó!! Anh thử xem nào

Anh cũng gật đầu rồi cắt bánh, lấy một mẫu ra ăn thử... Vũ Phong hồi hộp nhìn anh rồi chân cứ nhún như lò xo, cậu chưa nếm thử nhưng nhìn đẹp mắt như thế chắc chắn là ngon lắm..

- Ngon lắm!! Em làm anh cảm động quá!! Lại đây cho hun miếng coi! - anh phụt cười rồi để nửa xuống và tóm lấy cậu

- Từ từ.. Em phải thử thành quả của mình!! - cậu đẩy anh ra và nhìn chăm chăm vào cái bánh ấy, chẳng biết sinh nhật anh hay là cậu nữa phủ quá trời!

- Không được!! Em làm anh ăn mà! Anh phải ăn hết.. Em chờ phần sinh nhật mình đi!! - anh kéo cậu lại và giữ khư khư chiếc bánh

Thấy anh như thế cậu cũng không nỡ giành. Từ đâu Quyền Tú và Kì Lam bay ra làm nháo nhào xông vào ăn bánh kem

- Ụ ôi! Ngon thật!! - cô nếm xong một miếng mà giấy sớ run cả người

- Vũ Phong là nhất nha!! Có khiếu ấy - Kì Lam cũng ăn nguyên miếng to rồi nở nụ cười răng dính kem

- Của anh mà!! - Hàn Minh nhào vào ăn

Thấy ba người ăn ngon miệng mà cậu vui như bay hoa, không ngờ sau bao lần thất bại cuối cùng cậu cũng làm được bánh kem.. Cậu cũng muốn thử a~! Vừa cười híp mí một cái thì khi cậu mở mắt ra đã chẳng còn miếng nào

Cô với hân vừa ăn xong là để quả lại và chạy biến thật nhanh, cậu mặt như nhọ nồi khi thấy chẳng còn một mẫu bánh cho mình thử.. thấy cậu cứ đơng đưa hờn dỗi thì anh kéo cậu lại gần và ôm cậu

- Em có thể nếm một thứ còn hơn cả bánh kem mà

- Cái gì...

Vũ Phong chưa nói hết câu thì Hàn Minh đã chặn đứng miệng cậu bằng một nụ hôn... Cậu nhanh chóng quỵ vào nụ hôn đó, dù không được nếm thành quả nhưng nhìn anh vui khi cậu được cậu làm bánh vào ngày sinh nhật đến nhường nào thì có lẽ không cần phải nếm nữa mà cậu chắc chắn rằng nó ngọt lịm như tình yêu của cậu giành cho anh

- Em bê quả hai người này vào phòng trước đi.. anh vào sau - vừa vào tới sảnh thì anh đưa hai hộp quà bự cho cậu rồi chạy đi đâu đó

Má cậu hồng lên rồi lon ton chạy vào phòng.. Hàn Minh ngó ra thấy cậu đã vào phòng nên anh cũng thở phào nhẹ nhõm, cô với hân cũng từ đâu chạy ra

- Không được! Đây là lí do tôi không bao giờ dạy em ấy cách làm bánh!! - Hàn Minh vuốt mặt một cái mà hoảng loạn đến kinh hoàng

- Anh ấy có vẻ rất vui... May mà nhìn anh mà em hiểu chứ không mình anh ăn hết cái bánh đó thì anh khỏi ăn muối cả tháng - cô ngó nghiêng rồi nghĩ về lúc này

Hàn Minh chỉ biết ôm mặt cười rồ khở, ngay miếng đầu vừa chạm đầu lưỡi thì anh cảm thấy bánh kem trở thành bánh mặn, cố gắng lắm anh mới nuốt được miếng bánh. Nhìn cậu hí hửng trông đợi anh không thể nào không nói dối được.. Thoáng thấy cô núp sau lùm cây nên anh nhìn cô thật nhanh và chờ đúng thời cơ cô lòi Kì Lam ra xử lí miếng bánh đó

Anh không thể phá hủy nụ cười ngây thơ của cậu chỉ vì cái bánh mặn mà y như tình yêu của cậu được... Anh quay qua thấy Kì Lam vẫn đang còn liếm mép còn chút kem của bánh ngọt, trông hân có vẻ chẳng quan tâm gì về độ mặn

- Anh không thấy mặn sao?? - Hàn Minh nhướn mày nhìn hấn

- Anh làm gì... Lúc nãy em kêu hấn đi đánh răng, đánh hết nửa tuýp kem thì lưỡi không còn cảm giác nó thể.. Có thể mới ăn hết cái bánh to đó chứ - cô nháy mắt nhìn anh

Hàn Minh nhìn Kì lam tình queo liếm kem mà cảm thấy tội lỗi, vì anh mà Kì Lam hi sinh luôn cả cái lưỡi, anh bắt đầu cảm động rồi đây! Nhưng nói thật thì anh cảm thấy rất vui khi cậu làm bánh cho anh cho dù cái bánh đó không hoàn hảo, thế mới biết anh quan trọng đến nhường nào..

- Mày diễn giỏi lắm.. Đừng có liếm nữa - đợi anh đi khỏi thì liếm ngay hấn

- Thế thưởng anh cái gì không?? - hấn thôi không liếm nữa mà nhìn cô tí tòn

- Ăn cái này nha! - cô nghiêng tay lại thành nắm đấm rồi nhìn hấn

Hấn đợi cô đi khỏi là bay xuống bếp uống hết một bình nước trên bàn, nếu không phải vì cái phần thưởng gì đó thì ngay miếng đầu tiên hấn đã la oai oái vì mặn, chẳng biết sao cô cứ phải xoay hấn như xoay dế thì cô mới chịu, hấn thừa biết cô thích hấn nhưng do cái mặt lạnh của cô thôi

- Cần tôi hậu tạ không??- Hàn Minh lúc rồi đi đã thấy hấn trở về bình thường nên đi theo và cười

- Vậy sao?? Lo cái mạng của cậu trước đi!! - hấn cười rồi tiến gần đến hấn và vỗ vai

Anh nhún vai, dù gì cũng là ngày vui của anh nên anh gạt chuyện đó ra sau và tung tăng đi về phòng, nơi có một chú thỏ con đang ngồi trên giường chờ anh. Thật thì Vũ phong đang hớn hờ mở quà trong phòng mà không biết anh đã vào phòng và khóa cửa kèm với khuôn mặt hết sức biến thái

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Qua một tuần trời, Vũ Phong vẫn còn ảo tưởng mình làm bánh rất giỏi nên thích gì là chế vào và chẳng cần thử lấy một cái mà mang đem cho anh ăn.. Và bây giờ anh đang bị nhét cái bánh quy cậu vừa làm, anh thật thì không muốn ăn nhưng vì thấy cậu cứ hí hửng thì anh hi sinh vì tình yêu mà ăn hết số bánh đó

- Cho tôi miếng! - Kì làm Từ đâu bay ra lấy số bánh trên bàn và chạy thực mạng đem ra chia cho mấy người trong nhà

Vũ Phong ló mắt ra nhìn thì thấy ai cũng khen ngon nên cậu như có đuôi đề vẫy, trái tim bay tùm lum.. Cậu có biết được rằng Kì Lam đang phải trừng mắt lăm bằm thì mới có mấy khuôn mặt vui vẻ đó

- Mọi người ăn ngon thế chắc cũng phải thử - cậu đưa tay lên môi mình rồi tròn mắt nhìn cái bánh trên bàn

Đúng lúc đó Hàn Minh chẳng để ý, khi anh quay lại thì cậu đã đưa cái bánh đó lên miệng và nó rớt xuống đất rồi..

- Mặn!! Mẹ ơi! Nó mặn!! - Vũ Phong hét um xùm rồi đi tìm nước uống, cậu đang tự hỏi thế nào mà anh có thể ngốn hết số bánh đó

Khi cậu nhớ ra rằng anh luôn là người cẩn cậu.. Vũ Phong thở dài và quay đầu nhìn anh và anh liền liếc mắt đi chỗ khác mà không dám nhìn cậu

- Anh biết mà vẫn ăn sao??- cậu nước mắt lưng tròng nhìn anh

Hàn Minh nhăn mặt muốn lắc đầu nhưng không thể chối được nữa nên anh liền gật đầu

- Sao anh không nói?? - cậu tiến đến gần anh

- Kờ quá! Tuy mặn nhưng là của em làm cho anh thì anh phải ăn chứ!! Không phải là anh không nói mà là chưa tìm được thời điểm thích hợp - anh kéo cậu lại gần rồi nâng cằm cậu và đặt lên má cậu một nụ hôn

- Kì quá!! - Vũ Phong ôm khuôn mặt đỏ ửng của mình rồi hôn nhanh vào má anh và chạy vọt đi

Có ai nhìn thấy đâu.. Có mỗi Kì Lam nhìn thấy mà bao giờ dao cứ đâm vào tim hấn, muốn ứa máu mà chẳng được cô quan tâm thế này trong khi Vũ Phong chỉ cần làm có mỗi cái bánh mặn mà được anh hôn là sao?? Thật bất công với hấn!

Anh thấy hấn như xác khô mà cười, anh để ý thì năm nay hấn cũng tròn 30 rồi, nếu không nhầm thì cô cũng có tình cảm với hấn nhưng không muốn nói, anh cũng muốn hợp đôi lắm nhưng anh không biết cách.. Vụ này anh phải nhờ đến bảo bối của anh rồi

Thấy Quyền Tú vừa đi qua thì anh vội chạy lại, tổng thể thì anh thấy anh ở đây bao nhiêu ngày thì người cô máu me bấy nhiêu, biết là không bao giờ cô đi giết người nhưng nhìn em gái của anh cứ suốt ngày thế này thì anh cũng muốn cho cô một ngày được sạch sẽ tinh tươm, dù gì thì cô cũng cứu anh và cậu thoát khỏi chốn này hai năm rồi còn gì

- Quyền Tú... Em đi chơi với anh đi!! Hôm nay anh muốn đi chơi - Kì Lam vọt từ đâu ra bám sau lưng cô và lê chân xuống đất để cô kéo đi

- Tránh ra.. Người tao toàn máu me cứ bám vào là sao?? Bất cứ một lời đòi đi chơi dù mây hay ai tao cũng đánh như từ!! - cô tâm trạng đang xuống nên vận người đập hấn không thương tiếc

Hàn Minh nhìn theo đó mà lùi bước về sau rồi đi tìm Vũ Phong. Số anh còn hên chán.. Tìm cậu khắp chốn mà vẫn chẳng thấy, anh rào bước đi thật nhanh và hỏi mấy người làm nhưng ai cũng lắc đầu, chỗ này anh cũng quen thuộc quá mà, tìm gần hết mà chẳng thấy cậu đâu

- Vũ Phong! Em ở đâu?? Anh không đùa đâu - Hàn Minh vừa đi vừa gọi thật to

- Anh tìm Vũ Phong sao?? Không phải hai người lại giận dỗi gì sao?? - cô đi nhanh đến chỗ anh rồi liếc xéo - Anh lại làm gì để anh ấy không thèm ló mặt ra ngoài vậy??

- Không!! Anh tìm hết nhà rồi - anh lắc đầu phản biện

Cô thở dài rồi khoác vai anh lôi đi đến một căn phòng, mở đèn và có chục cái màn hình đang hoạt động, giờ anh mới biết là nhà có camera giám sát khắp nơi trừ mấy căn phòng riêng tư

- Anh qua bên kia tua lại đi - cô chỉ tay về phía bên đây kia còn cô một mình cân hết một bên

Anh tuy không thành thạo như cô nhưng vì chỉ cần liếc qua những gì cô làm thì anh tất nhiên làm được hết.. đóng mắt vào tất cả màn hình và tua lại dần dần... Bỗng anh chợt thấy cậu xuất hiện ở sảnh sau nhà và đang tung tăng đi đâu đó... Anh đang cười thì bỗng vuột mất nụ cười đó khi thấy một người có vẻ to con lực lưỡng bịt khăn lên miệng cậu và cậu bất tỉnh, lôi cậu đi thật nhanh

- Dừng đã.. Để em phóng to - cô chạy lại chỗ anh và biến sắc khi phóng tay cánh tay xăm trổ thì thấy một vết sẹo trên bắp tay tên đó và chính tất cả trở lại hoạt động, màn hình ngoài cổng là chiếc xe đen và tên đó đang cố nhét cậu vào trong

Ngay lập tức Hàn Minh chạy ra ngoài, anh tưởng ở đây sẽ an toàn cho cậu mà tại sao lại thành ra thế này chứ?? Chạy ra đến nơi thì tên đó đã lên xe chạy mất hút, vì sảnh sau và cổng sau ít ai dùng nên chẳng ai đứng canh ở đó..

- Hàn Minh.. Cậu bị sao vậy?? - thấy anh đang tức tối thì hấn liền quay qua cười đùa

- Kì Lam. Vũ Phong bị bọn khu B bắt mất rồi.. Chúng trà trộn vào đây! - cô chạy từ phía sau giật áo hấn

Hàn Minh càng nghe hai người nói chuyện thì càng tối mặt, muốn giết anh thì cứ tìm đến anh việc gì mà phải cứ kéo theo cậu vào cái trò chơi nguy hiểm này. Anh lại nhớ tới lúc vừa nãy, anh dường như bắt lực để chiếc xe đen ấy mang cậu đi mất, thật sự bất lực

- Đưa anh đi gặp lão già muốn giết anh ngay lập tức - anh gằn giọng rồi bẻ cổ tay, đã nói rồi, đừng tới cậu thì anh sẽ chẳng để yên cho một ai

- Anh bình tĩnh đi! Rõ ràng là lão ta rất quan tâm tới Vũ Phong không làm hại đâu - cô lôi điện thoại gọi ai đó và kéo cả hai người một căn phòng

Tiếng chuông khô khốc cuối cùng cũng kết thúc và thay vào đó là giọng một người đàn ông, cô đưa mắt nhìn anh và mở loa to rồi bắt đầu cuộc trò chuyện

- Biết sớm thế!! Cậu ấy còn chưa về đến chỗ tôi mà - ông ta cười với giọng khản đặc

- Nói đi.. Làm gì để ông có thể thả cậu ấy - Hàn Minh không nhịn nổi và mà hét lên - Tôi là người ông muốn trừ khử đây! Ông muốn gì??

- A... Nếu thế thì vào giờ này đầu tuần sau đến chỗ của tôi..- ông ta cười rồi cúp máy

- Ê.. Khoan.. Thế nào mà tôi biết được chỗ ông?- anh vội gào lên nhưng quá muộn

Cô nhủ mảy suy nghĩ rồi nhớ ra tâm thế của ông ta và đưa cho anh, hấn nhìn theo mà liếc cô

- Cái thẻ này đâu để có được... Sao em lại có?? -

- Ừ thì... Có được rồi, hỏi nhiều vừa vừa thôi.. Muốn ăn đấm hả - cô áp úng rồi hùng hổ gào lên

Anh không quan tâm đến hai người mà nhìn chăm chăm vào cái thẻ có ghi địa chỉ, anh nhét nó vào túi rồi nghiêng chặt tay, anh phát điên lên mất, anh đáng ra phải luôn theo sát cậu không nên để cậu chạy lung tung như thế

Những ngày sau anh đều ăn cơm không trôi, anh cứ lo lắng không biết cậu có bị gì hay không, có bị mấy tên ở đó đánh đập không, có được ăn uống đáng hoàng không, những gì anh suy nghĩ lúc này đều có hình bóng cậu, lo lắng đến nỗi đang nửa đêm mà anh cũng bật dậy đi qua đi lại

Về phía cậu thì trái ngược với những gì anh suy nghĩ, anh mà thấy được cái cảnh cậu ngồi trong căn phòng ngủ đầy đủ tiện nghi và cười ha hả khi đang xem ti vi thì chắc anh tức ói máu ra mắt

- Vũ Phong! Ta có chuyện này muốn nói - người đàn ông kia bước vào nhìn cậu đang cười vui mà chạnh lòng

- Vâng?? - cậu khi bị bắt đến đây thì ông ấy cho cậu tắm rửa, ăn uống và nghỉ ngơi rất đàng hoàng, dù gì cũng là chỗ quen biết nên cậu chẳng có ý niệm gì khi ông bảo bên Kì Lam đang tu sửa nên đưa cậu về và để cậu bắt ngờ thì đánh thuốc mê

Nghe thế này thì có trâu có bò nó nghe.. ấy thế mà cậu nhẹ dạ nên cũng cho là thật mà vô tư hưởng thụ... Cậu vô tư đến độ đi lung tung như nhà mình rồi lục lọi đồ đạc. Người đàn ông đang đứng trước mặt cậu giờ để ý thì cũng đề tóc dài, có phần hơi nghiêm nghị nhưng theo trí nhớ cực tốt thì cậu nhớ hồi đó gặp ông thì ông luôn để tóc ngắn mà bây giờ lại có tóc dài ngang lưng là điều phi lý

- Bác làm sao mà có tóc dài nhanh thế?? Cháu để mấy năm mới đẹp như thế này được đây - Vũ Phong gắng hỏi để lấy bí quyết

- Ta thường búi gọn rồi đội tóc giả thôi.. Cháu thấy căn nhà này quen không?? - ông cười rồi tiến lại ngồi gần cậu

Cậu nhìn ông bằng đôi mắt nâu to tròn rồi lắc đầu, cậu còn chẳng biết cái căn nhà này được xây ở đâu chứ đừng nói gì trong nhà thấy quen.. Thấy ông thoáng buồn thì cậu lại tròn mắt dẹt ra hỏi

- Bác thấy khó chịu sao??

- A.. Không.. ta đi đây có việc một chút! - ông cười rồi xoa đầu cậu và đi ra khỏi phòng

Khoảng năm phút thì cậu ra khỏi phòng đi lục lọi đồ ăn, ngồi ăn ngoài phòng khách mà có mấy người giúp việc đi qua nhìn cậu rồi xì xầm gì đó. Vốn tai thính nên cậu nghe rất rõ

- Cậu chủ nhìn y hệt ông chủ luôn... Nghe đâu thất lạc mười năm bây giờ mới tìm được nhưng cậu chủ hình như mất trí nên không nhớ ông chủ là ba mình

Cậu nghe lòng bùng nổ tai thật.. Nếu căn nhà là của ông ấy và họ đang nói cậu thì chẳng khác nào họ nói cậu là con trai của ông ấy?? Cậu vô đầu bứt tóc, cắn môi vì đây là chuyện không thể nào...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hàn Minh như đúng ngày hẹn mà sùng sộ muốn đi nhưng bị Kì Lam ngăn lại, anh trừng mắt nhìn hấn, Vũ Phong đang chẳng biết sống chết ra sao mà nhìn mặt hấn có vẻ điềm tĩnh nên làm anh càng điên hơn

- Anh buông tôi ra!! Còn cần làm gì?? - Hàn Minh hấn học hất tay hấn ra

- Cậu đến đó để ông ấy giết cậu sao?? Chi bằng để tôi đưa cậu đi, có gì tôi sẽ hỗ trợ cậu.. Dù gì thì nếu cậu bị ông ta xóa sổ thì cậu nghĩ Vũ Phong còn muốn có mặt ở trên đời sao? - hấn hạ giọng nhìn anh

Anh nhìn hấn rồi lại suy nghĩ, hấn nói cũng có lý, anh liền gật đầu. Cả hai nhanh chóng ra xe và chạy ngút ngàn khi biết cô từ đằng sau đi theo, hấn gọi điện cho đám trong nhà, bất cứ đứa nào chặn được cô hấn sẽ thưởng rất nhiều nhiều tiền, chẳng biết sao anh lại giật điện thoại nói thêm là trối được cô thì anh làm mối cho mấy cô nàng chân dài làm vợ, căng thẳng tới mức này mà anh còn bựa ra để phá cô cũng hay thật

Anh cứ rung chân để đỡ căng thẳng.. Đến một tòa nhà lớn thì hấn dừng xe và lui xe ra chỗ kín và đứng đó chờ anh.. Hàn Minh cầm tấm thẻ kia bước vào thì ai cũng tránh đường và anh đến quầy tiếp tân

- Mời anh đi theo tôi! - cô tiếp tân liếc qua tấm thẻ và cúi chào anh và hướng tay về phía thang máy

Cô ta bấm thang lên tầng cao nhất và cúi xuống chỉnh lại váy khiến anh quay mặt đi hướng khác.. Nhân lúc anh không để ý và cô ta liếc mắt thật nhanh và lỏ trong váy ra một con dao khá nhọn... Nhanh tay chìa mũi dao vào phần phải của bụng anh nhưng anh đã vội chụp lại và cười rồi bẻ ngược tay cô ta ra đằng sau

- Còn non lắm! Tuy là con gái nhưng tôi không có khái niệm nương tay với kẻ thù

Anh chiếm lấy phần lợi thế mà bẻ gãy tay của cô ta và lên gối khiến cô ta gục tại chỗ, anh phẩy tay nhìn cô gái đã gục: Lão này đúng là muốn giết mình thật mà!

Lên đến tầng cao nhất thì cửa vừa mở là một nhóm nữ bịt mặt xông vào nghênh chiến.. Anh giật mình, vừa đỡ đòn vừa nghĩ rằng ông ta có lẽ khá thích đưa mấy vụ này cho con gái làm. Mỗi một đám là anh có chút ngáp ngừng nhưng khi nghĩ về cậu nên anh lại cúi tiết lên mà đánh đấm không ngừng.. Điều làm anh có thể ra tay tàn nhẫn hết mức là tưởng tượng lũ này là cái mặt mặt của Quyền Tú, nghĩ lại thì anh em thương nhau ghê!!?

Xử lí xong cái lũ này cũng mất nhiều thời gian, anh chỉnh đốn lại trang phục, vẫn còn một người còn sức bò dần về phía anh

- M..mày..l..là...đồ...vũ..phu...Ông chủ đã...nghĩ mày sẽ nương..tay..

- Con bánh bèo này.. Tránh ra!! - anh thấy cô ta bám chân thì liền hất ra và chạy đi thật nhanh

Trên một hành lang dài tít tắp thì anh đã thấy cánh cửa màu nâu sậm, không kịp mừng thì từ đâu xuất hiện thêm mớ người, lần này thì là đàn ông.. Hơi khó ăn nhưng anh đỡ phải ngáp ngừng, mấy năm đi đánh đấm bây giờ lại lờ ra sử dụng thì xem ra không tồi.. Chắc sau vụ này ít nhiều anh cũng phải cảm ơn cái chỗ khi họ có gây kia một lần

- Trương Hàn Minh.. Khá lắm! - khi tên cuối cùng bị hạ thì một người đàn ông để tóc dài đã bạc hết nhưng rất đẹp lão bước ra và cười với anh

- Gì đây?? Hết con gái giờ tôi lại phải ra tay với người già sao?? - anh như kiệt sức nhìn ông ấy rồi giật khốe mắt - Cái ông già bệnh hoạn thật!

- Không phải ta mà là cậu thật bệnh hoạn.. Nghĩ gì mà đi yêu con trai của ta, Vũ Phong của ta! - ông ta nhú mày nhìn anh

Hàn Minh rõ ràng nghe không thủng tai.. Anh nhớ là cậu chui từ cuốn sách ra mà! Sao lại có thể là con trai của lão điên này cơ chứ?? Anh nhìn kĩ cũng có nét giống giống nhưng anh thật sự không tin được....

- Ông không phải là cha tôi!! Ông ấy đã chết lâu lắm rồi! - cậu bị hai tên to con giữ trong phòng vào nhào ra hét lên

Từ lúc cậu biết đến giờ thì cậu bị giam trong phòng, ông ta còn nói là vì anh nên cậu mới như thế... Hôm nay ông ta lôi cậu đến đây cốt yếu chỉ để cậu thấy anh chết thảm như thế nào... Anh vừa thấy cậu thì vội vàng đứng lên nhưng bị đánh từ đằng sau nên ngất lịm, hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy là lúc cậu gào thét từ xa khi thấy anh lịm dần và bị lôi đi khuất

Ông ta nhìn ra cửa kính trong suốt và cúi xuống quan sát rồi cười khi thấy Kì Lam đang đứng dậm chân ở bên ngoài.. Mãi ngắm nghía hân mà ông bị ai đó xông vào đánh. Vũ Phong nhìn theo đó mà mừng rỡ

- Quyền Tú!! Mau cứu Hàn Minh.. Anh ấy ngất và bị đem đi rồi!

- Gì?? Hàn Minh mà cũng ngất được à?? Lũ này mà làm ông ta ngất à? - cô tròn mắt nhìn cậu rồi nhìn ông ta

- Không giả vờ lo lắng cho anh được sao?? - Hàn Minh từ phía sau bước ra, tay ôm cổ vì hơi đau

Thật thì nếu muốn làm anh ngất đi thì phải là người chuyên ở lò Kì Lam luyện chứ mấy đứa tép tép thế này thì anh phui tay là xong.. Vũ Phong thấy anh đi ra mà cười rớt nước mắt, cậu còn tưởng anh bị lôi đi mãi mãi không về rồi.. Cậu mừng lắm!

Quay lại với ông già kia sau khi bị cô đánh cho một cái thì bây giờ mới lờ mờ đứng dậy, cô nhìn xong cũng có thời gian xị máu mũi khi ông ta vuốt tóc của mình.. Anh thấy cô bắt đầu liều xiêu với ông ta thì lao vào đập vào hông của cô

- Sao anh đánh em!!? Anh có tin là anh không còn chân để đập không?? - cô gào lên bắt đầu nhào vào đánh anh

- Em nghĩ em có thể?? - Hàn Minh nhướn mày nhìn cô

Hai người cứ như chó mèo đánh nhau, ông ta còn phải ngạc nhiên khi thấy anh và cô đánh lộn, Vũ Phong dù bị kèm bởi hai người nhưng không gì làm cậu tối mắt hơn lúc này

- Hàn Minh.. Cứu em!! - cậu hét thật to khiến hai người ngưng lại

Anh háng giọng nhìn ông ta rồi cúi cúi đầu nhìn Vũ Phong đang sùng sộ, anh hơi què vì cái tính gây nhau với cô mãi vẫn chẳng bỏ được... Giờ là thời khắc căng thẳng khi từ đâu chui đâu ra một đoàn nữa và lần này không phải chỉ có dao nhọn và côn, đao gì là chơi tất

- Ấy!! Chơi gì kì vậy?- Vũ Phong nhà ta bây giờ đã biết ngông cuồng hơn mà nhìn sĩ số chênh lệch giữa hai bên

- Con dám hỗn xược với ta chỉ vì thằng nhãi ranh đó sao?? - ông ta quay lại nhìn cậu đầy kinh ngạc

- Tôi không phải con ông... Tôi không biết gì về ông hết! Thả tôi ra! - cậu trừng mắt gậy giữa

- Hai thằng con trai yêu nhau? Còn hôn nhau công khai?? Thật chướng mắt! Con bị thằng nhãi đó làm mờ mắt rồi! - ông ta giận run người mà trừng mắt nhìn anh

Hỗn chiến bắt đầu, rõ ràng là tất cả đều tập trung vào anh và cô rất rảnh tay.. Lợi dụng lúc đó cô trà trộn vào mớ hỗn độn và lao ra bất thành thành đánh bay hai tên đang kìm cậu. Vũ Phong cũng được thả lỏng nên thui tay ra sau và lái giò một vòng thật mạnh khiến hai tên đó ngã nhào ra và ôm mũi vì bị chân cậu làm gãy mũi

- Đi với em! - cô kéo tay cậu chạy thật nhanh

- Còn..Hàn Minh! - cậu ngoảnh lại và dừng lại lấp lửng

- Đừng có lo... Anh sẽ theo sau! - Hàn Minh nhìn lại và nạt to - Mau đi đi!

Cậu vẫn còn lưỡng lự nên cô vác cậu rồi chạy đi, cậu cứ nhìn anh suốt, anh dần đuối sức, dù gì anh cũng có phải trâu bò đâu mà hết đám này đến đám khác nhào vào... Lúc xuống tới nơi thì cậu vẫn nhìn lại đằng sau, cô nhanh chóng đẩy cậu vào xe và hối hấn

- Mà phải đưa cậu ấy về nhà an toàn! Tao sẽ ở lại! - cô hối thúc hấn vào xe

- Nhưng.. Sao mà lại ở đây?? Hàn Minh đâu?? - hấn trở mắt nhìn cô nhất quyết không vào xe

Cô đập hấn vào xe và trừng mắt khiến hấn vội nhả ga mà chạy mất hút.. Phần cô thì quay trở lại trên đó, theo cô thấy thì anh đã đuối sức trong cuộc chiến này, cô lao vào thì có thêm một đám khác

Anh thấy cô quay trở lại thì cũng mừng phần nào vì này giờ không ít thì nhiều anh cũng đã mệt sức mới cái lũ này.. Anh đang trách mình đại dốt khi đi đến đây bằng tay không.. Bỗng từ đâu cô bay tới nhét vào tay cái gì đó rồi lại tiếp tục đánh nhau

Khẽ nhìn qua bên kia thì đúng cô chẳng phải dạng vừa khi cầm côn múa như công, anh nhìn lại tay mình cũng là một cây côn sáng chói.. Chỉ ít nó cũng giúp anh được phần nào

Anh bắt đầu nguyên rửa cái lũ này vì nó cứ như tự sản sinh ra vậy, gần hết lũ này là lũ khác tự động ập lên. Anh vẫn nhìn thấy ông ta còn đang tính toán gì đó cho dù ông ấy chỉ đứng im một chỗ và cầm điện thoại, muốn ngăn được ông ta thì anh nhất định phải xử lí hết đám ruồi muỗi này

- Ai da.. Đứa nào chơi đánh lén vậy?? - anh bị đánh sau đầu rồi vội vã gào lên

Tự nhiên tất cả đều rút thật nhanh và cả ông ta cũng biến đâu mất, anh và cô nhìn nhau đầy khó hiểu nhưng chợt có một con nhúc đầu ập đến và cả hai ngất xỉu, anh chịu được một chút thì sức nhận ra mình bị trúng thuốc mê

- Hai đứa này làm tổn cả hơn trăm đứa! Thế này thì mới được - ông ta xuất hiện và búng tay ra hiệu cho bọn kia lôi anh và cô đi

Kì Lam sau khi đã đưa cậu về an toàn thì quay lại đó nhưng chỉ thấy một mẫu giấy để lại ở giữa sảnh trong tầng cao nhất, hấn vội vã mở mẫu giấy ấy ra rồi hai tên nào đó lao tới tóm hấn.. Vốn là người chỉ nắm ngón tay nên hấn không phải là dạng dễ đánh và chỉ hai đòn khóa tay hai tên to con thì nắm quay đơ ra đó

- Rốt cuộc ông cứ phải giết Hàn Minh là tại sao?? - hấn nhấc mắt nhìn cánh cửa đóng im lìm kia

- Vũ Phong! Con trai ta không thể yêu một thằng con trai.. Ý nghĩ đó thật bệnh hoạn vậy nên ta nghĩ chỉ cần giết thằng con trai đó thì con ta sẽ trở về bình thường - ông ta mở cửa và nhìn hấn đầy nghiêm khắc

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

- Bao năm tiếp xúc với ông thì tôi nghĩ ông mới là người bệnh hoạn thì đúng hơn... Bộ ông sống ru rú trong nhà sao?? Tôi từng giống ông nhưng tôi đã thay đổi suy nghĩ về khái niệm đó, hai người con trai yêu nhau thì sao? Họ giống chúng ta thôi, cũng là con người, có chân có tay, cũng có tim để yêu.. Và điều tôi nhận mạnh là đồng tính không phải và tuyệt đối không phải là bệnh... Họ có quyền yêu mà, họ tìm thấy nhau thì có gì sai?? Cho nên ông bước ra khỏi cái lối sống cô hủ đó đi - hấn nhấc mắt nhìn ông ta

Và ông ta quay mũi giày ra sau và đóng cửa, có vẻ những gì hấn tiếp thu được là dư thừa đối với ông ta.. Hấn nhìn vào mẫu giấy đang cầm, có địa chỉ, thời điểm, nếu hấn chịu đến đó thương lượng thì có vẻ hấn sẽ cứu được cả hai

- Kì Lam? Hàn Minh đâu? - Vũ Phong thấy hấn về vội ngó ngang ra xe

- Hứa với tôi là cậu sẽ ở yên trong nhà chờ Hàn Minh.. Cậu ấy sẽ ổn, sẽ về sớm thôi - hấn như một người anh trai mà cúi xuống trấn an cậu

Cậu tránh ánh mắt của hấn rồi gật đầu, cậu đang rất lo cho anh.. Dù hấn nói trấn an cậu nhưng cậu vẫn không thể an tâm hơn, cậu bắt đầu nguyên rửa cái dáng vẻ này, chỉ ít cậu phải có dáng khác khác một chút để đỡ bị thể này cơ chứ

- Ngoan lắm.. Giờ cậu vào phòng tắm rửa đi nhé - hấn đưa cậu về phòng và xoa đầu cậu

- Kì Lam. Xin lỗi vì để anh dính vào vụ này - cậu quay lại nhìn hân với ánh mắt khá buồn

- Không sao... Dù gì tôi cũng sắp là em rể của hai người còn gì... Thế nhé! - Kì Lam vội cười nhây nhót và khóa cửa phòng

Quay lại với Hàn Minh thì anh đã tỉnh lại với tình trạng bị trói chặt trên ghế trong căn phòng mập mờ ánh sáng.. Anh vội nghiêng rặng, giật dây như không được, anh nhìn qua kẻ bên thì thấy cô ngồi hát vu vơ cái gì đó

- Này.. em còn ngồi đó hát được nữa sao?? - Hàn Minh cau tiết khi thấy sự bình thản của cô

- Vũ Phong an toàn rồi.. Hát chút để ăn mừng cũng có sao đâu... - cô nhún vai nhìn anh

- Ừ.. Mà khoan.. Đừng có tào lao... Giúp anh thoát ra khỏi đây đi - anh vừa gật gù được hai giây để cô dặt mũi thì liền gào lên

Hai anh em đang cãi nhau thì ông ta mở cửa bước vào và cười khi thấy hai người khá thản nhiên ngồi cãi nhau không chút sợ hãi...

- Cũng hai ngày rồi.. - ông ta cất tiếng - Có đói không??

- Có/Không - hai câu trả lời khác nhau từ cô và anh, cô thì thản nhiên chấp nhận còn anh thì trừng mắt như muốn lao tới bóp cổ ông ta

- Có đánh chết tôi thì tôi không bao giờ ngừng yêu Vũ Phong - anh nghiêng rặng, tay nôi đầy gân khi thấy ông ta chằm trệ ngồi trước mặt

Ông ta chỉ cười rồi mở cái ti vi trước mặt, là một camera được đặt ở đâu đó trên một con khá vắng, anh nhú mảy nhìn ông ta đầy khó hiểu

- Giết cậu là điều quá dễ với ta nhưng ta muốn cậu chứng kiến từng người thân của cậu bị giết chỉ vì cái vẻ ngông cuồng của cậu

Anh vẫn im lặng nhìn camera.. đợi một lúc thì anh thấy một chiếc xe hơi đậu bên kia đường, camera được phóng to và rõ nét.. Người bước ra từ trong xe không ai khác là Kì Lam, hân ra khỏi xe và coi đồng hồ rồi ngó nghiêng xung quanh chờ đợi ai đó

- Ông tính làm gì anh ấy?? - anh dè chừng nhìn ông ta, anh thấy có điều không ổn, có liếc qua Quyền Tú, lúc cô im lặng mới là lúc đáng sợ, anh thừa biết cô yêu hân

Và chuyện gì đến cũng sẽ đến, trong lúc Kì lam bị mất tập trung bởi hai người mặc áo đen bước chậm từ xa thì từ đâu một chiếc xe hơi lao thật mạnh chèn hân giữa xe đỏ và xe hân... Hân còn chưa kịp phản ứng nữa, mọi thứ thật nhanh.. Ông ta có tình tua lại và phóng to camera, coi kĩ cái chết của Kì Lam thảm khốc như thế nào, người hân không có gì nguyên vẹn sau khi chiếc xe ấy lui ra và chạy mất biến

- Quyền Tú?? - Hàn Minh chợt quay lại nhìn cô

Cô cúi gằm mặt không nói gì và bỗng ngửa mặt lên cười

- Hân ta chỉ là công cụ để tôi lợi dụng.. Giết hân thì có ảnh hưởng gì tới Hàn Minh? Kể cả anh ấy cũng chỉ là thú vui tiêu khiển của tôi... Và đồ tôi chưa đựng đến thì ông cũng không được đựng vào - cô bỗng chốc hóa thành một con người đáng sợ khi nở nụ cười ấy

Anh thấy cô như thế cũng đau lòng, anh không tưởng tượng được là ông ta có thể ra tay tàn bạo như thế, ông ta mất nhân tính rồi! Anh hiểu cô, tất cả những gì cô đang biểu hiện là cố kìm nén cảm xúc của mình, anh biết cô phải nghiêng rặng chịu đựng cảnh vừa rồi

- Thả em ấy ra... Ông chỉ cần tôi thôi... - anh nhìn ông ta và hạ giọng

- Được! - ông ta đồng ý ngay lập tức

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, lúc ấy cô đã bị thuốc mê bất tỉnh.. Khi tỉnh dậy cô đã nằm cạnh cái xác của Kì lam và ở trước cổng nhà hân..

- Mày là thằng ngốc! Chẳng phải tao nói là không được mất cảnh giác rồi sao - cô cười nhạt khi nhìn hân không ra hình người

Trong đám tang một màu u buồn của hân, Vũ Phong không dám hỏi cô về Hàn Minh vì cô đang phải gồng mình lên để tiếp những vị khách kia... Cậu nhìn di ảnh của hân mà chạnh lòng, hân mất mạng sống chỉ để cứu Hàn Minh

- Kì Lam mất rồi.. Tôi không cần ở đây nữa... Vũ Phong dọn đồ và đi thôi - sau 3 ngày thì cô cũng nói thẳng với ba của hân rồi xách đồ kéo cậu đi thẳng

- Khoan! Vĩnh Huy sẽ là người kế thừa chỗ này, đó là con của vợ ta... Người ngoại tình với ba cô đúng là vợ ta nhưng là đời thứ hai, cô ta bị sảy thai và bị điên loạn rồi vợ ta cũng mất sau khi sinh Vĩnh Huy nên ta cưới cô ta về và nói con của cô ta là Vĩnh Huy.. Đúng ngày cô về thì cô ta biết được điều đó nên lao xe ra tự sát và làm mất mạng ba mẹ cô.. - ông ấy trĩu nặng mi mắt mà nhìn cô

- Thế thì đừng để em ấy giống Kì Lam... - cô nghiêng rặng rồi kéo cậu đi

Trở về căn nhà cũ kia, cô ném vali vào trong và nằm ngả ngửa ra so-pha, cậu nhìn cô suy sụp mà vẫn phải tỏ ra mạnh mẽ nên liền đến nhẹ nhàng vuốt tóc cô

- Chỉ có anh thôi.. Bây giờ cứ khóc cho thỏa đi

Lập tức cô lao vào ôm cậu mà khóc... Cậu chỉ biết vỗ lưng cho cô, cô đã giúp cậu nhiều rồi nên cậu an ủi cô lúc này khiến cậu cảm thấy cậu thật vô dụng, đến cả người thân của anh cậu còn chưa làm được gì chứ nói gì đến cứu anh, cậu bỗng chốc cảm thấy mình chẳng là gì trong cái thế giới này

Do khóc nhiều quá nên cô cũng lịm đi, Vũ Phong không đủ sức bế cô vào phòng nên nhấc cô lên so-pha rồi lấy chăn đắp cho cô.. Cậu bỗng nhớ tới anh, cậu bắt đầu lo lắng không biết cái người đàn ông kia đã làm gì anh rồi

Đột nhiên điện thoại của cô để trên bàn sáng lên, cậu vội lấy rồi nhìn cô ngủ ngon mà không nỡ đánh thức nên nghe dùm cô

- Alo? - Vũ Phong do không xài điện thoại nên cậu cũng chỉ có làm như anh hay làm

- Vũ Phong sao?? - giọng một người đàn ông vang lên

- Là ông.. Hàn Minh của tôi đâu?? - cậu liếc mắt về cô rồi chạy vào phòng đóng cửa rồi nạt lên đầy lo lắng

Ông ta cười khiến cậu cau mày sột ruột, trong đầu cậu đang tưởng tượng ra anh chẳng còn nguyên vẹn, chẳng còn cái gì, cậu cần môi chờ ông ta.. Bỗng có một giọng nói một nhọc cất lên, cậu không nhầm thì đó chính là Hàn Minh.. Anh vẫn còn sống nhưng giọng rất yếu mà thều thào qua điện thoại

- Hàn Minh! Hàn Minh! Anh thế nào? Ông ta làm gì anh rồi? - Vũ Phong gào lên hỏi dồn dập, mắt nhắm nghiền nước mắt chảy dài trên má

- K..không sao...Aaaaaa - Hàn Minh vừa trả lời thì anh liền hét lên

- Hàn Minh!! - cậu nghe tiếng hét mà cũng hét vào điện thoại mà nghiến răng

Cậu lại nghe thấy giọng của ông ta cười, cậu điên tiết lên.. Nếu người này là ba của cậu thì cậu thật sự không sống nổi với sự tàn ác này, cứ phải hành hạ cậu như thế này chắc ông ta vui lắm

- Ông nói đi! Muốn gì đây? Làm gì để ông thả Hàn Minh đây?? - cậu như gào thét khi nghe tiếng cười của ông ta cũng như tiếng thét của anh

- Quay lại đây! Theo ta cưới một cô gái hiền thực chứ không phải là một thằng đực rựa này! Ngay ngày mai! - ông ta ngưng cười mà nói rồi cúp máy

Cậu lại ôm điện thoại mà nhấc tên anh, rồi xa anh là điều cậu không thể làm nhưng để giữ anh lành lặn quay về cuộc sống vốn có thì dù không thể cậu cũng phải biến nó thành có thể.. Cậu quệt hết nước mắt còn vương trên mí rồi ánh mắt cậu sắc lên trông thấy

Ra ngoài phòng khách vuốt tóc cô và để lại điện thoại cho cô và chạy đi thật nhanh... Cậu không thể đợi tới ngày mai được... Anh là cả cuộc sống với cậu nên để trả lại lành lặn cho anh sớm giây nào là tốt giây đó với cậu

Về phía Hàn Minh thì anh đang vật vờ ngồi bệt xuống sàn xi măng lạnh giá kia, tay chân đều bị xích lại, mỗi cái quần anh mặc từ lúc bị bắt tới giờ cũng bị rách tươm ra, người anh đầy máu me và vết roi, anh đang nhìn người đàn ông đang tự đắc trước mặt mình mà căm thù

- Ông... mà..động đến.. Vũ Phong..thì có..làm mà tôi...cũng ám theo ông... - anh nghiến răng cố gắng thều thào đe dọa

- Xem ai đang nói kia.. Thằng bé sẽ nghe lời ta... Nó tự nguyện theo ta... Tất nhiên để khiến nó nghe lời kết hôn với người ta đã định sẵn thì cậu giúp ích khá nhiều... Nhưng... để nó toàn tâm toàn ý theo ta thì khi nó bước vào đây thì cậu sẽ chết - ông ta chĩa lên ánh mắt cực kì oái ăm nhìn anh

Anh không đủ sức ngượng dậy mà nói nữa, trong đầu của anh chỉ mong cậu không tìm đến đây... Nhưng có vẻ anh đã lầm, anh nghe người bên ngoài thông báo mà thoáng chốc giật mình. Anh vội phụt cười, cười vì sự thơ ngây của cậu nghe lời ông ta một cách vô điều kiện, cười vì hạnh phúc khi cậu yêu anh tới mức chạy bộ tới đây mà không cần chờ tới ngày mai

- Hàn Minh!! Hàn Minh!! - Vũ Phong bước vào đã thấy anh rũ rượi thì liền chạy đến, nước mắt trào ra, cậu ôm lấy anh, ôm lấy cơ thể đầy máu và vết roi đòn, nó cứ như cửa vào tim cậu, vì cậu mà anh thành ra thế này, cậu thật vô dụng

- Em..ngốc lắm - anh cười khi thấy cậu không có thương tích, anh đang hận cái xích nếu không thì anh đã siết cậu vào lòng rồi

Đoàng - người đứng giữ cửa đã ngã gục, lập tức cả anh và cậu đều nhìn ra... Bóng dáng quen thuộc này là.... Kì Lam!?! Hấn vẫn còn sống, nguyên vẹn mười phần, có đang đứng tạo kiểu xoay súng như mình rảnh lắm... Hai người bỗng hoang mang cho rằng mình bị hoa mắt nhưng thấy hấn dẫn tiến bước thì chắc phải suy nghĩ lại

- Tính ở ả lâu thêm chút nữa nhưng chưa chết được một tuần thì lại phải đội mồ sống dậy để cứu hai người nè!! Biết ơn tôi không?? - Kì Lam giờ hai ngón tay cười nhí nhảnh

Ngay sau đó thì hấn ngã gục vì người đàn ông kia đánh ngay sau lưng một phát khá mạnh... Hàn Minh với Vũ Phong dù có đang nguy cấp thế nào thì nhìn thấy hào quang của hấn dập tắt nhanh chóng cũng đưa cái biểu cảm rõ bất cần mà cùng chung suy nghĩ: Chết luôn đi cho khỏe.. Đồ phế vật!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tình hình bây giờ khá là căng thẳng khi hắn cũng bị xích cùng chỗ với anh còn Vũ Phong thì bị người của ông ta lôi đi nhốt lại trong phòng chờ ngày coi mắt cô gái kia... Anh nhìn hắn gục tại trận mà thở dài, anh tưởng hắn tới nên tính giao cậu cho hắn mà thấy hắn thế này thì anh phải suy nghĩ lại

- Alo? - hắn bỗng động đậy nói gì đó - Ông ta chơi con... Ba thấy rồi đấy!! Có là chỗ thân thiết con cũng phải bám ông ta ra... Giết bao nhiêu người rồi giờ thêm một mạng nhỏ kia cũng chẳng sao cả.. Ba chờ đi dự lễ tang của ông ta đi!

Hắn cười tình queo với anh khiến anh giật khỏe mắt, chú ý ở tai của hắn có tai nghe bluetooth, anh dù có đuổi sức cỡ nào cũng cố gắng vươn tay qua đánh vào đầu hắn một cái.. Lúc này hắn vội cười và tay hắn có mấy cái chìa khóa

- Lúc..đó..tôi thấy...anh bị xe tông mà! - Hàn Minh thấy hắn đang loay hoay mở khóa nên anh cũng phải hỏi cho ra lẽ

- Tự nhiên kêu tôi ra đó đứng đợi đúng chỗ là thấy nghi rồi.. Người bị tông hôm ấy là người chẳng thiết sống, tôi chỉ giúp người đó thôi, tái tạo khuôn mặt tôi công nhận là khó ghê.. Bởi khuôn mặt này quá nhiều góc cạnh đẹp để mà - hắn cười được khóa của mình thì liền quay qua chỗ hắn rồi tặc lưỡi

Anh vội phụt cười, mang tiếng lớn hơn anh mà như trẻ con, chẳng trách cô suốt ngày cứ phải quát nạt, may mà Vũ Phong của anh không như thế này.. Nhớ đến cậu thì anh trừng xuống, anh chẳng còn sức mà chạy đi kiếm cậu nữa, anh đang tự trách cơ thể này quá đuối sức để tìm cậu

- Thằng kia! Mày vào đây khiêng hộ tao coi!! - hắn chạy ra cửa quát nạt gì đó rồi trở vào

Có mấy người nữa hành động nhanh gọn chạy vào đỡ anh dậy và tìm đường chạy, anh nhìn về phía ngược lại lo lắng cho Vũ Phong, hắn thừa biết anh lo cho cậu nên hắn cười tươi

- Cậu ấy sẽ ổn thôi! Lo cho cậu trước đã!

Anh được diu lên xe đi về mà vẫn còn ngoái đầu lại nhìn, anh nắm chặt tay thành nắm đấm rồi nghĩ rằng hạn mình không thể làm gì để kéo cậu thoát khỏi cái căn nhà tăm tối đó

Khi anh tỉnh lại thì thấy mình đầy gạc băng bó toàn người trắng toát, bên cạnh có cả cô đang gục lên gục xuống ngay bên cạnh, anh chưa gặp cô một tuần thấy cô xanh xao hơn hẳn, anh đoán chắc là cô đau khi mất đi người yêu nhiều lắm mới thành ra thế này, anh vươn cánh tay trắng toát sờ lên gương mặt xanh lét của cô mà cười buồn, vì anh mà cô phải khổ thế này anh cũng không nỡ

- Anh bị điên à? - cô mở mắt ra và nhìn anh đầy ghê rợn

- Không - anh rút tay và cười

- Sao anh trốn ra khỏi đó hay vậy?? Mới sáng ra nghe tiếng gõ cửa rồi thấy anh nằm một đống trước nhà nên vác anh tới đây... Vũ Phong đâu?? - cô nhìn anh đầy khó hiểu, người đầy thương tích mà có thể trốn ra khỏi đó là chuyện bất khả thi

Anh thoáng thấy Kì Lam thập thò nơi cửa và lắc đầu ra hiệu cho anh nếu anh nói ra bây giờ là cô giết hắn ngay lập tức.. Thấy anh nhìn ra ngoài nên cô cũng nhìn theo nhưng không thấy ai, cô hỏi về cậu vì điện thoại cô có chế độ ghi âm lại cuộc gọi, lúc cô tỉnh dậy đã không thấy Vũ Phong đâu nên tính gọi điện cho ai đó mà thấy cuộc gọi của ông ta nên nghe thử mới biết

Về phía Vũ phong thì cậu đang ngồi trước một người con gái khá đẹp tuy nhiên nghe giọng thì chưa không chịu nổi, mỗi lời cất lên dù có vắn vè đến mấy cậu cũng rón da gà, nếu không phải ông ta đang ngồi kế bên thì cậu đã chạy mất dép rồi

- Khi nào cháu với Vũ Phong có thể tổ chức lễ cưới? - cô ta cười điệu rồi nhìn cậu chảy cả nước dãi

- Bất cứ khi nào cháu muốn! - ông ta nhấp ngụm trà rồi cười

- Vậy cuối tuần sau là ngày tốt! Chúng ta sẽ tổ chức đám cưới! - cô ta lại cười liếc nhìn cậu - Anh đồng ý không??

Đồng ý cái con khi khô... Có tin tôi cho cô vào nôi hấp không?? Nếu không phải là vì Hàn Minh thì tôi đã nhảy lên bóp cổ cô rồi - Vũ Phong suy nghĩ trong đầu mà tưởng mất nhìn cô ta, cậu đang lo cho anh nhiều hơn là suy nghĩ mấy cái tào lao thiên đê này

- Vũ Phong?? - ông ta thấy cậu cứ trừng trừng nên vội giật tay cậu

Cậu hướng ánh mắt không mấy thiện cảm về phía ông và gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi đứng lên không thèm nhìn cô ta lấy một cái

- Lúc nào cũng được hi vọng ai đó giữ được lời của mình!

Cậu đi thẳng ra xe và ông ta theo sau, trên con đường về thì cậu cứ ngắm nghía phở xá không nói một lời

- Con cứ phải thế sao?? Cậu ta có gì mà con phải như thế?? - ông ta thờ dài nhìn cậu

- Anh ấy là người tôi yêu, vì anh ấy tôi đánh đổi tất cả kể cả mạng sống nhỏ này... Chắc ông chưa bao giờ yêu một người nên ông chưa hiểu được... Cái gì mà bệnh hoạn chứ?? Cái suy nghĩ trừ khử anh ấy để tôi trở lại bình thường mới là bệnh hoạn... Hai người con trai yêu nhau thì có gì sai? Chỉ là tình cảm của hai người hướng về như bao tình nhân khác thôi - cậu rụt người, giọng càng ngày càng nhỏ, nước mắt rơi xuống từng chút

Cậu lại trở về trong căn phòng kia, căn phòng rộng này khiến cậu cảm thấy lạc lõng và cô đơn, cậu muốn nhìn thấy anh, cậu nhớ anh... Giờ cậu phải làm gì để có thể gặp anh đây??

- Cậu Vũ Phong?? - có người mở cửa và đi vào

- Cái gì? Đưa đồ ăn thì để trên bàn đi - cậu không ngoảnh lại mà cộc cằn

Lúc người đó đi ra thì cậu cũng lần mò tới đồ ăn trên bàn, mở nắp tô canh thì không thấy canh mà thấy một tờ giấy và hai cái chìa khóa.. Cậu kinh ngạc vội cầm chìa khóa nhét vào túi và lấy tờ giấy ra, trên giấy có ghi: Hàn Minh đã an toàn! Khi nào tôi đánh tráo ổ khóa thành công thì tôi sẽ gõ cửa ba cái và lúc đó hãy dùng một cái mở cửa phòng và một cái mở cổng.. Cậu phải kiên nhẫn!

Vũ Phong cầm tờ giấy vứt vào bồn cầu rồi xả nước, cậu đi lại lo lắng, ai đó đang giúp cậu sao?? Cậu cắn móng tay lo lắng chờ đợi tiếng gõ cửa đó, cậu phải thật kiên nhẫn như tờ giấy đã ghi nhưng cậu đang thắc mắc đó là ai

Thoáng chốc cậu đã nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, vài người đã gào lên là không thấy Hàn Minh trong phòng nữa, cậu cười tí tởn trong đó, mừng vì anh đã thoát khỏi cái chỗ tối om đầy mùi hôi đó.. Bỗng năm đám cửa bị vạ nên cậu vội nhảy lên giường cầm tờ com vờ ăn

- Gì vậy?? - cậu ngược lên mặt tròn vo nhìn ông ta

- À..không - ông ta nhìn cậu ngờ ngạc nên vội lắc đầu và đóng cửa thật mạnh

Cánh cửa vừa đóng lại thì cậu vội thở phào.. Giờ việc cậu làm là ngồi chờ tiếng gõ cửa kia để về với anh... Lúc đó cậu và anh sẽ đến nơi nào xa cái chỗ quái quỷ đầy rắc rối này, có cuộc sống yên bình bên nhau, cậu chỉ cần thế thôi

- Con thay lễ phục đi.. Ta sẽ chờ con đến lễ đường - ông ta đưa cho cậu bộ com-lê rồi bỏ ra ngoài

Vũ phong nhìn mà muốn xé nát, cậu chờ mòn chờ mỏi, chờ đến tận ngày bị ép cưới mà chẳng thấy động tĩnh gì hết, không lẽ cậu phải cưới cô gái đó sao?? Không đời nào!! Cậu không thể!!

Thay xong bộ lễ phục thì cậu lẳng lẽ ngồi trong xe ngắm mọi thứ xung quanh, không thể chạy trốn, không thể chống cự, cái gì cũng không thể, có lẽ cậu sẽ bị giam cầm bởi người đàn ông này mãi mãi, cậu không thể gặp lại anh nữa... Hàn Minh! Anh ở đâu?? Nếu được anh phải cho em gặp mặt anh lần cuối chứ?? - cậu rủi rột, thu chân lên và ngồi bó gối

- Con yêu cậu ta thật sao? - ông ta nhìn thấy cậu như thể đành xoa vầng thái dương

- Yêu anh ấy nhiều hơn bản thân tôi... Mà ông hỏi làm gì?? Ông có cảm nhận được đâu - cậu quay mặt nhìn ông với đôi mắt nặng trĩu và đưa tay lên gỡ mấy cái tóc rối

Cả hai cũng chẳng nói gì thêm, cậu bước ra nhìn xung quanh thì có vẻ rất đẹp, rất thơ mộng, có đầu tư nhưng đó lại là viễn cảnh nhà tù trong mắt cậu khi loay quanh cũng là những con người mặc áo đen đi lòng vòng trông chừng cậu

- Đến rồi sao? Chờ hơi lâu rồi đó! - tiếng người con gái quen thuộc vang lên từ đằng sau cậu

- Quyền Tú đó sao?? Tưởng cô không tới - ông ta bỗng cười và bắt tay cô

- Thiệp đã gửi thì sao không tới được... - cô bỗng cười và liếc ánh mắt đáng sợ nhìn cậu

Vũ Phong chưa kịp mừng mà đã thấy cô như thế nên vội lùi bước không dám nói gì.. Cô thấy cậu sợ hãi thì nhếch mép cười rồi chỉ tay về đằng sau. Cậu ngoái sau lưng cô có một chiếc xe hơi, cậu nhủ mày nhìn cô đây khó hiểu, có gì ở cái xe đó sao??

- Quà cưới của tôi! - cô hát cảm về phía chiếc xe đó - Vũ Phong? Cậu thử lên ngồi coi sao

Cậu lên nhìn ông ta thì nhận được cái gật đầu nên cậu chạy tới chỗ xe ấy và chui vào ngồi... Lập tức cậu bị bịt miệng và kéo về phía sau xe và một bóng đen kéo ga chạy thật nhanh ra khỏi đó

- Bắt nó lại! - ông ta giật mình khi thấy chiếc xe bỗng kéo ga bất thường

- Ai đi theo chiếc xe đó thì tôi giết lão già này - cô xoay người trở ngược về sau, kẻ con dao sắc lên cổ và hét thật to

Lập tức tắt cả ngừng kinh động để chiếc xe ấy vượt khỏi tầm mắt.. Vũ Phong lúc này mới bật dậy nhìn người đang lái xe mà nhảy chồm lên ôm khiến tay lái loạn choạng

- Hàn Minh!! Anh đến rồi!! Anh đến thật rồi!! - cậu cứ ôm lấy anh, mừng đến nỗi phải khóc khi anh vẫn lạnh lặn thế này

- Ủ.. Ngoan ngoan.. Sẽ ổn thôi - anh cười một tay cầm vô lăng, một tay xoa đầu dỗ cậu

Đáng lí cái ngày anh còn nằm băng bó đầy người là anh đòi đi cứu Vũ Phong nhưng bị cô ngăn lại, cô kêu cứ dò xét tình hình rồi lúc đó cứu cậu là vụn cả đôi đường.. Anh cùng cô tính kĩ cái kế hoạch này. Thật thì nó không đơn giản như cô kể dao vào cổ ông ta và anh chạy khỏi đó. Anh biết ông là người kĩ lưỡng nên tình hình bây giờ đang có mấy chiếc xe bám theo anh với vận tốc kinh hoàng

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Bắt đầu nhán ga, anh bẻ tay lái đột ngột nhưng không quên lấy tay giữ đầu cậu lại, anh đang nguyên rủa những cái xe kia, anh lái xe hơi không giỏi đã thế còn gặp cái đám kì kèo bám dai như đĩa này khiến anh càng thêm tức tối

Vũ Phong cũng ngó ra ngoài thì thấy vài xe đang đuổi theo với tốc độ chóng mặt, cậu cắn môi nhìn anh, trông anh bây giờ nhìn kinh dị không tả nổi khi gân tay chạy dọc lên mặt và trán, mắt thì cứ hùng hục máu lữa. . .

Hàn Minh liếc mình rẽ vào một con hẻm, đạp thắng gấp khiến đám kia theo đà vượt lên không kịp quay đầu lại, lợi dụng lúc đó anh lui xe ra và chạy biến ngay lập tức

Cắt đuôi mấy kẻ phiền phức sau một hồi rượt đuổi khiến anh bớt căng thẳng hơn, anh nhìn qua cậu rồi cười tươi, bây giờ anh mới nhìn thấy cậu mặc com-lê rất đẹp, tôn dáng cậu lên khiến cậu trưởng thành hơn

Anh lái xe một quãng dài mà không nói với cậu một lời nào. Vũ Phong cứ nhìn anh im thế cũng không dám mở miệng nói gì hết, cậu bắt đầu buồn khi nghĩ anh chỉ kéo cậu ra khỏi rắc rối đó.. Vì thời gian im lặng quá nhiều nên cậu bắt đầu viễn cảnh anh chở cậu tới nơi vắng vẻ rồi buông lời xin lỗi cậu vì đã quá mệt mỏi và bỏ cậu ở đó một mình.. Cậu nắm chặt tay, nghĩ rằng khi nghĩ tới nó, không lí nào anh lại làm như thế với cậu

Rồi anh bỗng dừng xe lại, cậu nhắm tịt mắt không dám nhìn ra ngoài chỉ nghe thấy tiếng mở cửa xe của anh và rồi tiếng mở xe bên cậu nghe rõ hơn và gió thổi vào chỗ cậu

- Ra ngoài! - anh nghiêm giọng khiến cậu càng thêm rùng mình

Vũ Phong nhà ta cứ nhắm tịt mắt rồi chui ra khỏi xe, cậu không dám nhìn xung quanh nữa, cũng chẳng dám nhìn anh vì nếu như những gì cậu nghĩ là đúng thì cậu không muốn nhìn thấy cảnh anh bỏ rơi mình lạnh lùng tới mức nào, tìm cậu sẽ bị anh bóp chết không còn đường thở mắt

- Mở mắt ra! - anh lại nghiêm giọng nói với cậu

Vũ Phong nghiêng răng dần hé mắt nhìn anh đang cười rất tươi, phía sau anh là cả một nhà thờ rất to, có kết cấu y như một tòa lâu đài, hai bên đường là thảm cỏ xanh trải rộng. Giờ cậu mới để ý anh mặc một bộ com-lê y chang cậu nhưng là màu trắng, nhìn anh cứ giống thiên thần ở đâu rớt xuống

Hàn Minh bỗng nhiên quỳ xuống và đưa ra một chiếc hộp vuông vắn màu đỏ rực và mở ra.. Bên trong chiếc hộp ấy là hai chiếc nhẫn trắng đang ánh lên vì ánh nắng chói chang kia soi rọi vào

- Anh biết là làm thế này hơi đường đột và không đúng lúc nhưng anh muốn cầu hôn em. . . Muốn Vũ Phong, là người đứng trước mặt anh, ngay lúc này hãy trở thành người bên anh trọn đời! Cho dù có khó khăn, có ai ngăn cách thì ta vẫn luôn bên nhau. . . Vũ Phong! Em cưới anh chứ??

Vũ Phong chỉ biết che miệng, mặt đỏ lên khi thấy ngay lúc này thân nhiệt của cậu đã đẩy lên đỉnh cao, cậu đứng đơ tại chỗ nhìn anh đang quỳ xuống ngó lơ cầu hôn cậu. Nước mắt của cậu trào ra, những giọt nước mắt hạnh phúc. Sao cậu có thể từ chối lời cầu hôn của con người đứng trước mặt cậu được đây?? Cậu tiến tới và ôm chầm lấy anh, siết thật chặt và bật khóc vì quá đổi vui mừng

Anh hơi bất ngờ nhưng cũng cười rồi ôm cậu đến khi buông ra thì anh lại quỳ xuống và lấy một chiếc nhẫn và ngửa bàn tay nhìn cậu

- Đưa tay cho anh!

Cậu chậm rãi đặt tay mình lên bàn tay của anh, hơi ấm của từ tay anh truyền qua tay cậu, cái cảm giác ấm áp đó khiến cậu cảm thấy yên bình và hạnh phúc

Hàn Minh chậm rãi luồn nhẫn vào tay cậu và nhìn cậu đầy hạnh phúc, anh biết trong tình thế chẳng đâu vào đâu thế này thì không đứng lúc nhưng anh không muốn tay của cậu bị ai đó luồn bất cứ một chiếc nhẫn nào vào, anh muốn người con trai đang đứng trước mặt anh phải là của riêng anh, không bất cứ ai có thể tước đoạt cậu từ tay anh

- Em đeo cho anh luôn đi! - anh đứng lên và xòe bàn tay của mình trước mặt cậu

Cậu cảm chiếc nhẫn nhìn anh, chiếc nhẫn từ tay cậu dần dần được luồn vào ngón tay anh. Vũ Phong trong lòng đầy rạo rức tới nỗi tay cậu bị run lên

Khi chiếc nhẫn nằm trên ngón tay anh thì bỗng tay cậu bị kéo thật mạnh... Mỗi cậu chạm môi anh, Hàn Minh ôm chặt cậu và dành cho cậu một nụ hôn thật nồng nhiệt cứ như thể không dứt ra được. Vũ Phong cùng ôm lấy anh, cậu đáp trả anh cũng mãnh liệt không kém và hai người cứ thế hòa quyện vào nhau

Cạch

- Vậy là đủ rồi! - ông ta đứng ngay trước mặt hai người và nhúu mày, đưa súng đã lên nòng chĩa thẳng về phía Hàn Minh

Anh nhanh chóng kéo cậu về phía sau, cậu nhìn theo khẩu súng mà kinh người, một người cậu không có khái niệm nhớ ra là cha của mình nay lại chĩa súng vào người cậu yêu ư?? Thế là quá quái lắm rồi!

- Tôi chịu đủ rồi! Tên tôi là Vũ Phong, nhất quyết là Vũ Phong, ông là ai tôi không thể nhớ bởi vì ông không có trong bộ nhớ của tôi. Đừng áp đặt danh nghĩa cha của tôi mà làm cản. Ông thử bắn đi thì biết anh ấy chết hay tôi chết - cậu vặn ngược người rồi đứng ra trước anh chặn đầu và găm gờ như một con thú dữ

- Em nói gì đấy?? - anh kinh động khi nghe tới câu cuối - Không phải em vừa hứa là sống mãi với anh sao?? Có chết thì cùng chết, đừng có ích kỉ như vậy

Hàn Minh lúc ấy đã ôm chặt cậu và từng mắt nhìn ông ta, Vũ Phong lay động trái tim bé nhỏ của mình mà bám chặt lấy anh, cậu không thể chứng kiến thêm bất kì hình ảnh nào của anh phải chịu đựng cái chết mà để cậu được sống... Không thể!!

- Tôi đã nói rồi.. Ông có làm gì thì họ sẽ bên nhau thôi...! - cô từ đâu chui ra huyết sáo - Tôi đã thắng! Mau mau rút khỏi đây và để họ sống bình yên đi

Ông ta cười hất hơi rồi giơ hai tay lên để súng trôi tuột xuống ngón tay, ông nhìn cậu như con mèo xù lông bảo vệ người mà cậu yêu thương mà ông lại cười nhạt

- Ta bắt đầu tin những gì con nói là thật... Con trai ta hình như không được như con, khi nó bước vào ngưỡng cửa 12 tuổi đã hiện rõ là đứa trẻ ngông cuồng, thường bỏ nhà đi bụi. Điều duy nhất ta cảm thấy ở nó là sự vô cảm, bao nhiêu lâu nay ta tìm nó, chẳng biết nó còn sống hay không nữa. Ta thấy con rất giống nó, có lẽ do ta quá nhớ nó nên đã áp đặt con là con của ta...

Ông ta thờ dãi dứt tay vào túi và quay đầu đi, ba người e dè nhìn ông nhưng ngay sau đó Hàn Minh quay ngược Vũ Phong rồi ôm cậu siết cậu, anh cứ tưởng ông ta bắn thật thì anh chẳng biết làm sao, cậu quá liều rồi

- Không được thế nữa, em làm anh nín thở đấy - Hàn Minh cúi người xuống tựa trán anh lên đầu cậu và thờ phào

- Giờ chẳng ai có thể ngăn cản hai chúng ta nữa - Vũ Phong cười tí tởn vỗ tay nho nhỏ như một đứa con nít

Anh xoa đầu cậu cười hiền.. Và thoáng chốc nhìn lên thì anh thấy ông ta nhanh tay rút súng ra thì lập tức anh cảm giác chuyện không dễ dàng dừng lại ở đây. Chỉ có ba giây để phản ứng khi ông ta quay lại và đưa tầm mắt về phía cậu, anh ôm cậu giật ngược về đằng sau còn mình thì xoay lưng che chắn cho cậu

Đoàng - tiếng súng vang lên ngay sau đó, anh có cảm giác có gì đó ẩm ướt ở sau lưng anh, cậu thì thì mở to mắt mà sờ vào sau lưng anh có thứ gọi là máu đang đổ lôm hết cả tay cậu

- Máu!! Máu!! Máu nhiều quá!! - cậu hoảng loạn nhìn anh, nhìn bàn tay cậu đầm máu của anh, đôi mắt tuyệt vọng nhìn anh

- Không..Không phải... Không phải máu của anh! - anh to mắt sờ người mình, anh không có cảm giác đau

Hàn Minh lẫn Vũ Phong đều tròn to mắt nhìn nhau rồi quay về đằng trước đang có một người ngồi gục cạnh chân anh, máu loang đầy tay và vùng bụng, còn ai khác là cô, Quyền Tú lúc thấy ông ta rút súng đã chạy đến bên anh chỉ kịp đỡ đạn

Đoàng - lại một phát súng nữa được nổ lên và lần này Hàn Minh lẫn Vũ Phong được chứng kiến cảnh viên đạn xuyên qua đầu người đàn ông tóc dài kia và ông ta đổ ngã ngay lập tức, Kì Lam nghiêng răng xuất hiện với khẩu súng vẫn còn khói nhẹ kia, hắn đang ân hận là sao không giết ông ta sớm hơn khi có thể

Lúc này hai người tập trung về cô, máu cứ chảy không ngừng nhưng cô vẫn còn cười rất tươi, cô nắm lấy tay anh và đặt lên tay cậu

- Vũ Phong! Em cần anh bên cạnh người anh nóng nảy của em vĩnh viễn không bao giờ thay đổi... Hai người sinh ra là dành cho nhau.. Hứa với em là hai người sẽ không để sự cố gắng của em là vô ích, luôn bên nhau để chứng minh rằng hai người rất yêu nhau là điều không bao giờ thay đổi

- Anh hứa!! Anh hứa!! Không cần em nói anh cũng hứa vì anh chỉ có mỗi Trương Hàn Minh này thôi.. Mau đi đến bệnh viện! - Vũ Phong gật đầu nói lên hồi rồi kéo tay anh giục anh đưa cô đi bệnh viện

- Không kịp đâu! - cô lắc đầu kéo tay cậu rồi lại nhìn anh - Anh mà làm Vũ Phong buồn thì em hiện về hỏi tội anh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Quyền Tú đã lịm dần trên tay của Vũ Phong và Hàn Minh, nét mặt cô vẫn thanh thản không âu lo như đã xong việc của mình. Cậu nhìn thấy cô như vậy thì nước mắt trào湧 bỗng nhớ lại lúc cô là Vân Dung cũng vì bảo vệ hai người mà ra đi, sao anh với cậu lại được ở bên nhau còn số phận của cô lúc nào cũng vì hai người mà từ giả cõi đời. Đúng thật là khi vào được bệnh viện cô chỉ cảm cực được đúng ba ngày trong tình trạng hôn mê sâu và tất cả kết thúc ngay rạng sáng của ngày thứ tư

Không khí ẩm đậm bao trùm nghĩa trang, cậu đặt bó hoa lên ngôi mộ mới xây, tên cô được khắc lên bia, cậu dựa vào vai anh mà khóc đến sưng cả mắt, anh xoa lưng cậu để xoa dịu bớt sự đau buồn trong cậu và cười buồn nhìn về đi ảnh của cô: Cảm ơn em vì tất cả những gì em đã làm cho Vũ Phong và anh. ...

Những đau buồn cũng đã qua, ngôi nhà trên thành phố ấy giờ đây Vũ Phong và Hàn Minh đã dọn về ở vì ở đó có nhiều kỉ niệm hơn là căn nhà kia, anh đã nộp đơn về công ty đi làm trở lại sau hai năm vắng bóng, còn cậu bây giờ là chủ tiệm cà phê đồng đúc nhộn nhịp kia

- A..anh Vũ Phong!! - đang làm việc bỗng có tên nào đó nhảy chồm lên lưng cậu - Nhớ anh quá đi!! Tính từ khi quán đóng cửa giờ cũng ba năm rồi!

- Vương Lưu?? Em lớn quá! - cậu quay lại thấy khuôn mặt cậu nhóc ngày nào đang còn bay nhảy trong quán, cậu vui mừng tới nỗi ôm lấy cậu nhóc kia

- Quán đông khách nhì?? - giọng nói quen thuộc lại cất lên sau cậu

Là Vinh Huy! Cũng từ lúc dự đám tang của cô đến giờ cũng hơn một năm cậu không thấy Vinh Huy nữa, tự nhiên Vương Lưu nhảy ra ôm lấy Vinh Huy khiến cậu đực cái mặt ra, còn mấy cái cử chỉ thân mật kia là gì thế??

- À... Em gặp Vương Lưu từ ba năm trước trên máy bay lúc đi du học... Có lần em mới giữ được cái của nợ này trong tay ấy... - Vinh Huy cười nhìn cậu

- Ủa, không phải em từng nói nhà em nghèo lắm sao? - cậu trở mặt nhìn Vương Lưu, giờ cậu mới để ý nhìn cậu nhóc như công tử bột ấy

- Gì?? Nhà em ấy giàu sù, muốn gì có nấy nên hư hỏng thế mới bị tổng đi du học.. Giờ còn nói xạo nữa hả?? - Vinh Huy trợn ngược mắt nhìn cậu nhóc kia và xách tai cậu ta lên

Vũ Phong bắt đầu chứng kiến cảnh cãi cọ chẳng đâu vào đâu của Vinh Huy và Vương Lưu, tính ra thì bây giờ cậu cũng sắp già rồi nên thấy đôi trẻ cãi nhau nhiệt huyết nên chỉ biết đứng cười

Cửa lại tiếp tục mở và Hàn Minh là người mặc quần áo công sở chạy tọt vào ôm lấy cậu và hôn vào má cậu một cái rồi lại chạy tọt vào trong phòng thay đồ. Anh làm như vũ bão khiến cậu còn đơ ra chứ đừng nói gì đến hai người trước mặt cậu

- Em yêu!! Hôm nay anh về sớm nên ra phụ em nè! - anh trở lại với bộ đồ phục vụ rồi ôm cậu nũng nịu

- Xê ra! Khách nhìn kia! - cậu liếc qua chỗ bàn khách đã thấy trái tim hừng phấn bắn lung tung nên cậu xô anh ra

Cả bốn người nói chuyện vài ba câu rồi cũng lao vào phục vụ cho đến khi vắng khách thì dọn dẹp và ngồi quây lại với nhau, Vũ Phong bưng ra mấy cái bánh rồi mấy tách cà phê cho ba người nhấm nháp trò chuyện cho vui

- Kì Lam dạo này sao rồi Vinh Huy?? - anh nhướn mày nhấp ngụm cà phê

- À..Anh ấy... bị sốc thuốc nên mất rồi ạ - hần bỗng buồn khi nhắc tới Kì Lam

- Sao lại thế?? - Vũ Phong nghe tin đó mà không lọt nổi, kể cả Hàn Minh cũng khá sốc khi nghe tin này

- Từ khi chị Tú mất thì anh ấy hay bị mất ngủ, hay sử dụng thuốc an thần. Do sử dụng quá liều nên sốc thuốc... Em cũng muốn báo tin sớm hơn nhưng ba em nói không muốn hai người dính vào gia đình em nữa.. Em xin lỗi - Vinh Huy hơi nhỏ giọng

Không khí lại ẩm đậm xuống nhưng cũng nhờ Vương Lưu nên cuộc vui trở lại nhanh chóng, cả bốn người nói về năm vừa qua rất rôm rả, bao nhiêu là thứ già đầu vẫn còn nghịch ngợm không tá nổi

Đến khuya thì đôi ai người nấy khoác vai đi về. Trên đường đi Vũ phong bỗng ngắm bầu trời đen kìa, không có sao chỉ có mỗi trăng sáng, khiến cậu có cảm giác như mặt trăng đang rất cô đơn trên bầu trời rộng lớn kìa

Về đến nhà chỉ kịp tắm rửa và cậu nằm úp mặt trên sô-pha để mặc cho Hàn Minh ba đầu sáu tay trong bếp làm đồ ăn, bỗng cậu lại nhớ về chuyện gì đó nên chạy bay vào ôm anh. Đang nấu ăn thì cậu chạy ra ôm khiến anh cong môi cười

- Muốn gì đây??

- Muốn í... - cậu nhắm tịt mắt bắt đầu trò nũng

- Thì tí nữa!! - anh dựng gáy khi nghe cậu chủ động đòi hỏi cơ đấy, cô hôm anh vừa mới ôm eo cậu là cậu dựng phắt cho anh cái bạt tai khiến sáng hôm sau cậu phải nghỉ làm

- Không phải.. Em muốn có con!! - cậu đỏ mặt khi biết tông anh đang hiểu lầm nên ú ớ nói ra

Hàn Minh nghe xong thì tắt bếp quay ra ôm eo cậu, Vũ Phong vẫn thế, vẫn là người có đôi mắt nâu cà phê, trong trẻo với mái tóc dài màu nâu sậm để tôn lên dáng người mảnh khảnh trắng nõn của cậu

- Mai anh chở em đi!! Dù gì thì cũng sắp già rồi... - anh cười vén mái tóc dài che mắt khuôn mặt cậu rồi hôn lên trán cậu

- Con mình sẽ là một cậu nhóc hiếu động, dễ thương nè!! Trời ơi!! Được lựa đồ bé tí xíu nè, nóng lòng quá!! - cậu ôm lấy anh nhảy cẫng lên, mắt sáng hơn sao trên trời

Bằng chứng cho sự nóng lòng của cậu là suốt cả đêm cậu cứ lăn lộn tùm lum khiến anh cũng cọc cằn thức chung. Sáng ra thì mặt hai người thối rồi, nhìn còn hơn là phim kinh dị, soi người nhìn mình thôi thì anh cũng khiếp vía khi thâm quầng nhìn như quạ đen: Thế này thì đứa nào cũng chạy... Tí nữa Vũ phong lại khóc thét lên vì bị bọn trẻ xa lánh cho coi - anh nhìn mình rồi nhìn cậu tươi cười mà vội thở dài

- A... Quái vật!! Chạy đi!! - tiếng hét lộn xộn của những đứa trẻ trong cô nhi viện khi thấy Vũ Phong và Hàn Minh xuất hiện

Thế này còn hơn là chợ búa, Vũ Phong đực mặt ra khi cậu quờ lấy đứa nào thì đứa nấy khóc thét lên, vùng vẫy điên cuồng để thoát khỏi cậu. Cậu gục mặt xuống tinh thần khi chẳng có đứa trẻ nào thích mình

- Không sao đâu!! Hôm khác ta lại tới - anh ngồi xuống cùng cậu mà xoa đầu cậu

- Há há há! Hai chú nhìn như hai con khi đột ấy!! - bỗng có một đứa trẻ lại gần và cười phá lên

- Quái vật đấy.. Mày không chạy là bị bắt đấy - mấy đứa trẻ kia đứng xích ra xa rồi la lớn

- Im đi!! Còn nói nữa thì vạ hòng - cậu bé ấy trừng mắt nhìn đám trẻ kia khiến bọn trẻ chạy sạch và quay lại với hai người - Hai chú làm gì ở đây vậy??

Hàn Minh ngạc nhiên khi thấy cậu bé có nét giống với cô, nụ cười nhe hết hàm đó cũng rất giống cô, điểm nào cũng giống nên anh vội bế cậu nhóc ấy lên đùi mình, chọt chọt vào má cậu nhóc ấy

- Cháu tên gì? - anh nhìn cậu bé ấy đầy thích thú

- Mấy cô ở đây gọi cháu là Nghịch... Cháu có hỏi thì mấy cô gọi thế rồi mai mốt ba mẹ mới sẽ đặt tên cho cháu hay hơn nữa cơ - cậu bé ấy lanh lợi trả lời rồi nhìn Vũ Phong - Chú để tóc dài đẹp quá!! Bé cháu đi!!

Vũ Phong tròn mắt nhìn cậu bé đang đưa tay chờ cậu nắm, tay bé còn chưa bằng nửa tay của cậu, nhìn trắng trẻo còn hiếu động nữa, đúng ý của cậu rồi... Cậu ôm chặt lấy mà cười sung sướng, quá dễ thương rồi!!

- Nếu cho cháu lựa chọn thì cháu muốn gia đình mình như thế nào?/ - cậu hỏi khéo để dò hỏi cậu bé ấy

- À thì sao cũng được miễn là quan tâm cháu - cậu bé nhún vai rồi cứ bám lấy tay vũ phong đầy thích thú

Hàn Minh với Vũ Phong cũng hết ngày với cậu bé ấy, lúc ra về thì cậu bé có vẻ buồn vì hai người rời khỏi đó...

Dần dà hai người dành cả hai ngày cuối tuần đến cô nhi viện chỉ để chơi với cậu bé ấy. Mọi chuyện cứ thế tiếp diễn cho đến hết hai tháng thì cậu bé cậu nhóc ấy lên và cười nói nhỏ

- Cháu có đồng ý trở thành một phần trong gia đình của hai chú hay không??

- Ý chú là chú Hàn Minh sẽ là ba cháu sao?? - cậu nhóc tròn to mắt nhìn anh rồi nhìn ngược lại cậu - Thế chú Vũ Phong là gì của cháu??

- Tất nhiên là bố rồi! - Hàn Minh vội đến bên cậu bé và cười tươi

- Thế thì con đồng ý! - cậu nhóc ấy bỗng cười tươi át luôn cả ánh nắng đang rực chiếu trên khuôn mặt trẻ thơ ấy

Hàn Minh cùng với Vũ Phong mỗi người nắm một tay của cậu nhóc và nhấc nhóc ấy chơi đánh đu trên quãng đường dài gần như trở thành quen thuộc với ba người

- Từ nay tên của con là Trương Vũ Duy! - Hàn Minh lẫn Vũ phong đều đồng thanh cất lời

Ánh nắng khẽ rọi qua những tán lá như đang cố len lỏi chiếu rọi vào gia đình kia thầm chúc phúc cho hai người sẽ luôn vui cười mãi như vậy

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

- Ba ơi! Bố ơi! Con đi học đây - Duy chạy như muốn sập sàn đứng trước cửa vịn cửa

- Thăng quý kia!! Con nghĩ con đi đâu vào ngày chủ nhật!?! - Hàn Minh từ trong phòng bật dậy xông ra hùng hổ xách tai Vũ Duy vào nhà

Anh ra dáng một người cha vô cùng nghiêm khắc bởi vì cậu nhóc dường như chẳng coi anh ra cái mốc gì cả, suốt ngày anh nắng mặt là cái mườì, ngày nào cũng phải rượt loanh quanh trong nhà mới chịu... Mà tính ra cái chuyện đó xảy ra hơn ba năm rồi... Giờ Vũ Duy đang học lớp ba rồi, đang tuổi ăn tuổi chơi nên nhóc lớn rất nhanh, chưa gì đã gần ra dáng là cậu thiếu niên rồi

Vũ Phong theo tiếng làm ồn cũng dậy theo, cậu mới hé mắt ra đã thấy hai cha con rượt nhau tùm lum trong phòng khách, cậu nhú mày nhớ tới cảnh cô với anh suốt ngày đánh nhau y chang bây giờ, cậu cũng thấy cậu nhóc càng lớn càng giống cô hơn, có khi là cô cũng nên, nếu vậy thì quá tốt, cậu luôn nghĩ như thế

- Chóng mặt quá! - cậu bỗng xoa vầng thái dương thờ dài

- Bố có sao không?? - Vũ Duy vừa nghe cậu không khỏe lại sà tới bên cạnh cậu đầy lo lắng - Để con đi mua thuốc nhé??

- Chỉ cần con đừng nói xạo nữa là bố hết mệt thôi, mai một có đi đâu thì xin phép nha con! -cậu cười xoa đầu nhóc rồi đứng lên

Đúng thật là hiệu quả, Vũ Duy lập tức sấn tới xin lỗi Hàn Minh rồi lúi thủi về phòng coi phim. Cậu nhìn anh đầy khinh bỉ, anh giật khoe mặt, ý cậu là anh bạo lực không bằng một câu của cậu sao? Anh có cảm giác mình là đồ thừa quá đi mất!

Hàn Minh nấu ăn xong thì Vũ Phong mất sáng rỡ ngồi vào bàn ăn còn anh lại phải lết ra gõ cửa phòng Vũ Duy, nhiều lúc anh cảm thấy mình là người ở đợ chứ không phải là chồng của Vũ phong hay là ba của Vũ Duy nữa, nhưng có thể anh mới có thời gian quan tâm đến hai người chứ để cậu gánh hết việc thì anh sợ anh hay ham công tiếc việc lỡ giây nào không quan tâm đến gia đình thì anh còn tiếc hơn

- Vũ Duy.. ra ăn sáng nè con!! - anh gõ cửa phòng cậu nhóc gọi to

- Vâng... - nhóc mặt xụ đi ra ngoài rồi ngồi vào bàn bằng vẻ ủ rũ

Hàn Minh vừa ăn vừa để ý bé Duy nhà ta, anh thấy lúc này nhóc kiên quyết lắm mà nghe lời Vũ Phong nên buồn buồn đi về phòng

- Hôm nay có hẹn sao mà Duy nhà ta buồn thế?? - anh nhấp ngụm nước rồi lên nhìn nhóc ta

- Dạ - nhóc trả lời yếu xìu nhìn bát cơm

- Bạn gái hả?? - anh tròn mắt cười đùa uống nước thần nhiên trông chờ cậu nhóc phản ứng như anh đã tính toán

- Dạ không! Là bạn trai ạ!! - nhóc ấy vẫn rầu rĩ nhìn bát cơm còn đầy

Phụt - nước trong miệng Hàn Minh bỗng bị phun ra một cách đột ngột

- Khụ..khụ..khụ!! Bạn trai?? Ai?? - anh họ sặc sụa khi nghe đến bạn trai, bộ trẻ con dạo này phát triển nhanh tới thế sao

- Bạn ấy cùng lớp với con, suốt ngày đi theo con, đi vệ sinh cũng đi theo cho bằng được... Bạn í nói thích con, hôm nay muốn đi chơi với con.. O..nhưng con không có thích bạn ấy đâu!! Chỉ là đi chơi thôi à - Vũ Duy bỗng dấm chiêu tự cười rồi bỗng mặt đỏ gay lên bảo chữa

Vũ Phong ngồi bên tòa sát khí, cậu bám vai Vũ Duy, từng hơi thở của cậu cũng đầy sự nặng nề

- Là ai đã biến thái tới mức muốn đi vệ sinh chung?? Để bố tới giết cậu ta!! Con trai của bố chỉ của riêng bố thôi!

Hàn Minh nhìn điệu bộ đó biết là ghen lỏng ghen lộn lên với đứa con nít lên ba, anh nhìn cậu lắc lư Vũ Duy mà chột phụt cười, anh thừa biết mấy đứa trẻ vẫn còn ngây thơ lắm, miễn ai cũng nói thích chứ Vũ Phong thì thích là thích đồng nghĩa với việc Vũ Duy sẽ không coi cậu là cả thế giới nữa nên phản ứng như vậy cũng phải thôi!

Bỗng chuông cửa vang lên, cậu nhóc nhanh chóng nhảy xuống ghế rồi chạy lon ton ra mở cửa, anh với cậu cũng ra theo sau đó. Vừa mở cửa ra thì cảnh tượng hai người nhìn thấy là đôi môi mỏng của con trai bé bỏng đang bị hấp diêm... à nhầm... đang bị chiếm lấy bởi một đôi môi khác... Là một đứa nhóc khác!

- Cháu làm gì vậy?? Trương Vũ Duy!! - cậu đỏ bừng mặt, mắt tròn ngược lên hùng hổ lao tới nhưng bị anh tóm lại - Anh buông em ra!!

- Em bình tĩnh chút đi nào! - Hàn Minh cố gắng không cho Vũ Phong nổi điên mà lao ra đánh thẳng nhỏ

Lúc này cậu bạn kia mới buông ra, đang cười tươi tắn thì Vũ Duy nhà ta cho ăn nguyên một đấm thẳng mặt mà nhóc vẫn cười tươi rói như có tết, Vũ Phong thấy cảnh đấy nên妒 đi rồi thăm cười trong lòng, mặt phè phỡn còn hơn là trúng số độc đắc

- A...Dừng lại.. Tớ chưa rồi..Mai mới không vậy nữa!! - cậu nhóc kia ăn đánh túi bụi, chỉ biết ôm đầu gào thét trong tuyệt vọng

- Kì Luân!! - một giọng nói quen thuộc hót hải vang lên và giằng Vũ Duy ra, khi cậu ngó ra là một người con trai cũng để tóc dài và chính xác là Vương Lưu

Vinh Huy chạy hót hải vào, cả bốn người trở mắt nhìn nhau rồi nhìn hai đứa trẻ, có cái gì đó giống Kì Lam với Quyền Tú

- Mày chết đi... Ai cho mày hôn tao... Tao còn chưa hôn bỏ tao nữa mà! - Vũ Duy giận dỗi rồi nhìn Vũ Phong

- Gì?? Vũ Phong là của ba... Đi với bạn trai con đi! - anh tròn mắt ganh đua với oắt con nhà mình rồi phẩy tay

Vương Lưu với Vinh Huy chỉ bụm miệng cười rồi chào tạm biệt vì còn có chuyện phải làm. Kì Luân giống y đúc Kì Lam vì tóc tai thì lộn lộn, có khuôn mặt khá sắc sảo, áo thun cộng quần cộc, dép tổ ong gấp đôi bàn chân. Anh gạt khước mắt nhìn bộ dạng đó rồi nhìn lại Vũ Duy thì hất mặt đầy kiêu ngạo, chắc ngoài Vũ Phong ra thì nhóc ta cũng chẳng coi anh ra gì chứ nói gì đến mọi người bên ngoài... : Đích thị là Quyền tú với Kì Lam rồi! Con bé sinh đúng giới tính của mình rồi! - anh suy nghĩ rồi xoa vầng thái dương

- Vũ Duy, con được đi chơi... - anh nhìn nhóc ấy rồi nhưn mày

- Không cho con cũng đi, cần gì đến ba cho phép - Vũ Duy nhà ta ngáp dài rồi nhưn mày, chống nạnh nhìn anh

Vâng... Lần này là Vũ Phong tóm ngược anh lại để anh không điên tiết. Kì Luân nhìn theo anh và cậu rồi lại gần và cười tươi rói

- Ba Hàn Minh với bố Vũ Phong của cậu ấy trông rất đẹp đôi ấy a!

- Này!! Gia đình tao chứ không gia đình mày, mày lại đây tao xử tiếp - Vũ Duy cau mày nhìn Kì Luân rồi ngoắc tay

Anh và cậu cứ tưởng Kì Luân sẽ sợ sệt không dám bước tới mà ai dè cậu nhóc lại tươi rói chạy đến ngay tức khắc. Thấy Vũ Duy nhà mình hành hung con nhà người ta nên Vũ Phong vội chạy đến gỡ hai đứa ra, cậu nhìn bé nhóc nhà mình như con sư tử mà cười

- Không phải lúc này con buồn vì không được đi chơi với Kì Luân sao?? Giờ cậu ấy ở đây rồi thì lại đánh cậu ấy

- A... Vũ Duy có thích tớ!! Không ủng hộ công tớ theo cậu từ lớp 1. Lúc nào tớ cũng đi theo cậu mà cậu còn đẩy tớ ra, nghiện mà còn ngại nữa - Kì Luân vừa nghe xong đã vội nhảy lên vỗ tay rồi cười hí hửng

- Con ghét bỏ!! - Vũ Duy mặt đỏ hồng lên rồi nhắm tịt mắt la lên và chạy đi một mạch

- Ấy... Vũ Duy, chờ tớ với! - Kì Luân vội cúi đầu chào rồi ôm dép chạy chân đất dí theo Vũ Duy

Vũ Phong ngồi đó nhìn ra ngoài và quay vào làm Hàn Minh biến sắc vì cậu nước mắt nước mũi tèm lem, anh vội phì cười đoán ngay là lúc này Vũ Duy bị trúng tim đen nên lơ lờ khiến cậu buồn cười thế này đây

- Nín nào... Anh thương em mà! - ôm cậu vào lòng và diu cậu vào ghế ngồi, anh cứ vuốt tóc cậu, giờ đây mà hề hai người có cơ hội ở riêng với nhau thì anh luôn ngồi gần và vuốt mái tóc dài của cậu

- Ai cần anh thương... Con ghét em rồi kìa - Vũ Phong chu mỏ nhìn anh, tay cứ bấu bấu vào bắp tay anh

- Nói thế mà nghe được sao?? Hôm nay em chết với anh! - Hàn Minh đừng đừng nổi giận sau lời nói của cậu, anh nhanh chóng bế xốc cậu lên và vác như bao gạo từ từ tiến thẳng về phòng ngủ

Mặc cho Vũ Phong có gào thét cào cấu đánh đập thế nào anh vẫn hiên ngang tiến về phòng và khi cửa phòng dần đóng lại là lúc Vũ Phong gào thét kinh hoàng còn anh thì cất lên một nụ cười man rợn không thể tả, nhìn kiểu này thì tốt nhất Vũ Duy đừng về nhà sớm thì tốt hơn

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tính ra mấy năm trôi qua, ai cũng phải xuất hiện vài nếp nhăn nhưng nhìn đi, Hàn Minh và Vũ Phong đây còn trẻ măng, ai nhìn cũng không đoán ra được là hai người đã cặp kè tuổi 40. Hôm nay hai người dự tính đi nghỉ mát nhưng nhìn Vũ Duy chân tay lấm lem bùn đất, quần áo thì xộc xệch đang đứng thờ hờn hờn trước nhà

- Bố đã nói con không được đi đánh nhau rồi cơ mà! Còn bé nữa đâu, sắp lên cấp 3 rồi còn gì! Đánh con trai thì không nói đi sao lại đánh cả con gái, bố cho con đi học võ mấy năm trời để con đi đánh con gái sao? Từ nay đi học xong thì về thẳng nhà, trước 5h bố không thấy con ở nhà thì đừng có nhìn mặt bố - Vũ Phong nghe trường gọi về nhà mà sôi máu, cậu con trai vừa về đến nhà là cậu đã mắng sa sả, mặt đỏ phừng phừng vì giận

Vũ Duy không nói gì mà chỉ cầm cặp lết vào phòng và trườn vào giường, nhóc cũng không muốn nói gì khi thấy Vũ Phong giận, Vũ Duy chưa bao giờ thấy cậu giận tới mức như thế

Hàn Minh thấy Vũ Phong giận đến nổi máu dồn lên não thì đến gần và vuốt lưng cho cậu đỡ giận, anh chưa kịp la thì cậu đã phản ứng mạnh hơn cả anh, biết thế nào được khi cậu tâm đắc Vũ Duy là đứa con trai chỉ hơi ương ngạnh một chút nhưng không dám làm gì quá đáng nhưng hôm nay một mình nhóc đánh cả lũ con trai lẫn con gái, nhóc thì chỉ trầy xước còn con nhà người ta phải vào viện vì chảy máu đầu thứ

Bữa cơm cũng từ đó mà lạnh hẳn đi, Vũ Phong cứ nhìn thấy Vũ Duy là hậm hực ăn cơm, anh nhìn theo mà chỉ biết thở dài lắc đầu, Vũ Duy ăn đúng một chén là đứng lên đi vào phòng một mạch mà không nhìn ai, anh thấy nhóc thất thiểu như con gà rù, anh không bao giờ tin Vũ Duy đánh người vô cơ như lời mấy đứa kia nói được

Hàn Minh đợi đến khi Vũ Phong về phòng thì anh gõ cửa bên Vũ Duy rồi nhẹ giọng

- Ba đây! Mở cửa cho ba!

- Con mệt, con muốn ngủ, ba có mắng gì thì mắng nhanh nhanh đi - Vũ duy mở cửa dựa tường, mặt ỉu xù nhìn anh

- Không, ba biết con không đánh người vô cơ. Con nói ba biết tại sao con lại đánh lũ trẻ ấy? - Hàn Minh vội cười hiền rồi xoa đầu nhóc, bình thường anh thích rượt đuổi oắt con này hơn là thấy nhóc ta buồn rầu thế này

Vũ Duy nhìn anh rồi trừng mắt và lắc đầu cố gắng ngượng cười

- Con thích là con đánh thôi! Con ngủ đây! - nhóc ta cố gắng cười nhạt rồi đóng cửa ngay lập tức

Hàn Minh thừa biết nhưng cũng không nói gì mà về phòng với Vũ Phong đang hậm hực, anh vội nằm xuống và vuốt ve tấm lưng của cậu rồi ôn tồn

- Em bớt giận đi, con cũng biết lỗi rồi mà, em làm thế con buồn lắm đó

- Vũ Duy buồn hả? Em giận quá lỗ miệng - Vũ Phong liền quay ngoắt qua bên anh rồi mặt rầu rầu, vốn về ôn tồn nói thôi nhưng khi lên bệnh viện xem lũ trẻ bị đánh thì cậu không kiềm chế mà chỉ biết gào lên, cậu đang suy tư không biết nhóc có khóc nhè không nữa

Một tuần trôi qua, Vũ Duy như được lập trình sẵn mà cứ đúng giờ là về đến nhà chào hai người xong là chui tọt vào phòng, quần áo có chút lấm lem nhưng hai người không để ý gì mấy

- Con giận bố sao? - Vũ Phong thấy nhóc đi ra thì liền kéo tay nhóc rồi nheo mày - Hôm đó bố giận quá!...

- Con có sao đâu... - Vũ duy cười rồi gỡ tay cậu ra thật nhanh và đi vào phòng có cảm theo cái gì đó

Vũ phong thấy thế mà rầu rĩ đến tới chỗ hàn Minh, tựa đầu vào vai anh và bắt đầu nhè nhè, lớn cái đầu mà cứ như còn trẻ lắm, anh chỉ biết cười mà đưa tay vuốt tóc cậu, lâu lâu hôn nhẹ vào trán cậu

Mấy hôm sau cũng thế nhưng quần áo có phần bẩn rõ rệt hơn. Đỉnh điểm là hai tuần sau thì Vũ Duy về nhà với quần áo bị dính đầy sữa, tóc cũng có mùi trứng tanh, giày thì tự nhiên từ trắng biến thành đen thui

Vũ Duy chỉ chào cho qua chuyện thì liền chạy vào phòng tắm, khi đi ra thì chỉ cười rồi đi vào phòng. Vũ Phong chỉ biết nhìn theo rồi nhìn Hàn Minh, cậu không nghĩ mình quá lời đến độ Vũ Duy lại không muốn nói chuyện tới như vậy, cậu cố gắng trở thành một ông bố tốt nhưng xem ra cậu không làm được rồi

- Mai chúng ta sẽ lên trường! - Hàn Minh ôm cậu vào lòng rồi xoa đầu cậu mà thở dài nhìn cửa phòng im lìm kia

Đúng hôm sau khi Vũ Duy đã đi được một lúc thì anh với cậu cũng soạn sửa, ngụy trang các kiểu rồi chạy xe một mạch tới trường của nhóc Duy. Đứng

từ xa cậu có thể thấy được Vũ Duy đang vừa đi vừa nói chuyện Kì Luân, hai đứa học khác trường, trường của Luân xa hơn nên khi tiến nhóc vào trường thì cậu ta làm rùm beng theo kiểu trẻ con khiến Duy rất mắc cười nhưng Luân vừa đi thì Vũ Duy không cười nữa

Vào tới trường thì anh bỗng nhận ra Vũ Duy không đi theo đường thẳng vào rẽ vào chỗ gửi xe để đi lên lớp, anh gãi đầu đầy thắc mắc đường chính không đi mà chui vào đồng xe đó làm gì không biết. Dù gì thì phụ huynh ở trường này có quyền vào xem xét con mình như thế nào nên chuyện hai người đi theo tới tận lớp là chuyện bình thường, anh nhìn qua thì thấy Vũ Duy ngồi một góc đang để một cuốn tập lên mặt rồi gác chân lên bàn, anh đoán thằng bé đang ngủ

Sẽ chẳng có gì khiến hai người bạn tâm nếu không có một xô nước bắn đổ ào lên đầu Vũ Duy kèm theo tiếng cười đùa, Vũ Phong tính chạy ra nhưng bị anh kéo lại, cậu sốt sáng nhìn nhóc Duy đến độ bầu vào tay anh rất chặt

- Bọn mày làm gì vậy? - Vũ Duy nhìn cặp sách ướt sũng mà trừng mắt

- Ủầy... Đang xối nước để trôi đi cái thứ con nuôi của mấy ông đực rựa bê đê thôi... Nhìn hai thằng đàn ông nắm tay đi chung với mày làm bọn tao ngứa mắt lắm - một thằng nhóc cười và cầm cái xô xoay xoay

- Liên quan gì tới bọn mày... Không phải thương cho hai người ba của tao thì chúng mày tan xác hết rồi... - nhóc ánh lên tia căm giận nhưng cố nén vào trong mà nhìn tập vở đầy nước trên bàn

Màn khi vòn được tiếp tục ngay sau đó, Vũ Duy chạy hết lớp cốt yếu để lấy lại sách vở nhưng khi bọn trong lớp vòn chán thì tập vở cũng nhàu nát, rách gần hết, nhóc Duy nhìn theo đó mà siết tay thành nắm đấm lồi thằng nhóc lúc này ra khiến cả lớp ngưng hoạt động

Vũ Duy nhìn bản mặt xanh lè của thằng nhóc đó mà nhớ tới lúc Vũ Phong tức giận khi nghe tin nhóc đánh lộn thì liền buông tay xuống. Ngay lập tức sửa ở trên tay thằng nhóc kia đổ ào lên đầu Vũ Duy và màn ném bột mì nhào được kèm theo cùng với những lời miệt thị rất khó nghe, nhóc vẫn đứng yên đó chịu trận, Vũ Duy không muốn thấy ánh mắt thất vọng của Hàn Minh hay thái độ bất mãn của Vũ Phong nên cố gắng đứng yên chịu trận

Vũ Phong nhìn theo đó mà khóc rống muốn chạy ra để ôm lấy Vũ Duy nhưng lại bị anh kéo lại, anh cũng muốn chạy ra lắm nhưng anh còn phải xem hết những gì bọn trẻ đã làm với con trai của anh. Cậu nhìn theo anh rồi lại nhìn Vũ Duy đang chịu trận mà siết tay anh càng chặt hơn, cậu trách lầm Vũ duy rồi. Vũ Duy chỉ muốn bảo vệ cậu, bảo vệ anh khỏi những lời miệt thị kia thế mà cậu lại lơ lờ mắng nhiếc thằng bé, cậu sai rồi, cậu sai rồi

Đến bữa trưa thì đúng là đỉnh điểm của sự bất nạt khi bao nhiêu đồ ăn thừa đổ lên người Vũ Duy, mọi người trong căn tin gần như ngó lơ nhóc trong đồng bầy nhầy kia, nhóc ra cuối cùng nên khay cơm của nhóc cũng bị hất văng và chẳng biết tội nhỏ lấy đâu ra trứng mà mỗi đứa cầm một quả mà ném

Giờ thì cả Hàn Minh lẫn Vũ Phong biết tại sao khi về nhà lại có mùi trứng sữa trên người Vũ Duy, cứ nghe nhóc nói là tập tành công nghệ nên đổ cái này cái kia lên người, ngày nào cũng thế mà hai người cũng tin được hay thật!

Vũ Phong gạt tay khỏi Hàn Minh mà lao vào ôm Vũ Duy, che chắn cho cậu nhóc của mình để mặc cho bọn trẻ kia cứ thế mà ném

- Dừng lại! - Hàn Minh chạy ra giật ngược tay của thằng nhóc bày têu rồi trừng mắt, quả nhiên là chúng nó chạy tán loạn trừ thằng nhóc xanh ngắt này

- Ba!! Bó!! Hai người sao lại ở đây?? - Vũ Duy kinh ngạc nhìn anh và cậu

- Bố xin lỗi, đáng ra bố không nên mắng con khi chưa biết chuyện như thế nào... Bó sai rồi! - Vũ Phong ngán lệ nhìn cậu nhóc của mình, cậu liên tục vuốt tóc Vũ Duy

- Có chuyện gì cũng phải nói chứ? Mọi hôm vừa về đến nhà là cái miệng oang oang kể lể rồi mà - Hàn Minh tặc lưỡi nhìn theo Vũ Duy, anh biết chỉ có nói chuyện theo kiểu này thì Vũ Duy mới cảm thấy thoải mái với anh

Vũ Phong tất nhiên là òa khóc còn hơn con nít, cứ như cậu bị bắt nạt chứ không phải Vũ Duy, anh nhìn theo mà thở dài... Ủ...Hồi đấy ai là người bắt nắn với cái tên mít ướt cơ chứ? Giờ thì nhìn già rồi mà còn thua cả Vũ Duy đang cười khở ngồi đó cậu

Lúc trình báo lên hiệu trưởng thì thấy ông ta có chút e dè đòi bằng chứng vì trường không có camera quan sát mà đại hội nhà giàu đều tập trung vào lớp của Vũ Duy nên ông ta hí hửng khi không có bằng chứng xác thực

- Ôi giờ.. Cần bằng chứng chứ gì?? Đây nhá! Giờ thì trả lại công bằng cho bạn tôi mau không thì tôi cho ông ra làm hiệu trưởng bãi rác ngay và luôn - Kì Luân từ đâu xuất hiện với đồng hình trên tay và đập bàn

Hàn Minh nhìn muốn học máu ra khi những tấm hình này từ đâu mà cậu nhóc này có được, chứng tỏ là Kì Luân theo dõi nhất cử nhất động của Vũ Duy và chờ thời cơ, theo anh đánh giá thì cậu nhóc có tố chất y như Kì Lam vậy, rất khó đoán hành động

Sau khi giải quyết mọi chuyện thì Vũ Phong và Hàn Minh đưa nhóc Duy về nhà, đang lê bước trên sân trường thì Kì Luân vội chạy tới và....

Chát

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Kì Luân cho Vũ Duy một cái bạt tai nhanh tới nỗi hai người còn chẳng kịp phản ứng, sau đó thì cậu ta ôm lấy nhóc Duy và lời điện thoại bấm bấm gì đó và đưa lên cho hai người :Giờ của cháu. Hai chú về nhà ăn năn đi!

Hàn Minh lại phải kéo tay Vũ Phong lại lỗi đi vì cậu đang tóe lửa, nào giờ hể mà Kì Luân xuất hiện thì chẳng cần biết cậu có lỗi hay nhóc có lỗi mà cứ thế nổi đóa, đến giờ cậu vẫn còn chưa tin được là mình bị thằng nhãi ranh cướp mất con trai ngay chốc lát thế kia

- Anh... - Vũ Phong được anh đội nón thì hăm hăm nhìn anh

- Anh em cái gì... Về nhà nấu ăn đền cho thằng nhóc đi... Em là người có lỗi nhất đó! - Hàn Minh nạt yêu rồi búng trán cậu một cái, anh thừa biết xã hội còn những thành phần miệt thị với lại đám trẻ con chưa suy nghĩ thấu đáo được như Vũ Duy thì anh không muốn tâm trạng cả nhà trùng xuống chỉ vì mấy lời thiếu suy nghĩ, anh tin Vũ Duy rất mạnh mẽ nên chuyện này cũng không là gì với cậu nhóc mà anh luôn tự hào

Vũ Phong dụi đầu vào lưng anh mà suy nghĩ, không phải suy nghĩ về vụ bắt nạt đâu vì cậu cũng chung suy nghĩ giống anh mà cậu đang suy nghĩ rằng bao giờ thì Vũ Duy đám cưới, rồi đến lúc đó cậu sẽ sống làm sao, cậu chính thức trở thành ông bố cuồng con nhất mọi thế hệ rồi

Quay lại về bên Vũ duy và Kì Luân thì sau khi hán ôm nhóc vội đặt thêm nụ hôn ngay cổ nhóc và nhìn nhóc với ánh mắt khá tức giận

- Cái tát là do cậu không nói với tôi để mọi chuyện vỡ lẽ mà cậu cũng chẳng thèm ngó tới tôi. Cái ôm là tôi xin lỗi đã để cậu gánh chịu mọi chuyện mà xem như là không biết. Còn cái hôn vừa rồi là tôi tự thưởng cho mình đó... Thấy tôi giỏi không...À không, thấy chồng em giỏi không??

Vũ Duy nghe hai câu đầu còn đứng yên chứ về sau thì nhóc giận run người cả người... Kết quả là Kì Luân đang cố gắng lết theo chân Vũ Duy vì chân kia chắc bị phé rồi cũng nên!

- Cậu lạnh lùng như thế thật sao?? - Kì Luân thấy Vũ Duy ngày càng đi xa nên vội nói với theo

- Thế thì sao?? Mày đừng có đùa giỡn với tao nữa, việc mày giúp tao thì tao cảm ơn nhưng đừng có đùa cợt tao như vậy, vợ chồng gì ở đây hả?? Câu đó với ai mày cũng xưng hô được, tao cũng đâu phải là người đầu tiên mà mày ôm. Bộ nhảy nhót trên tình cảm của người khác mày vui lắm sao? - Vũ Duy bất mãn quay lại rồi mày, dù mới là nít ranh cuối cấp 2 nhưng nhóc nhận thức được là có được tình yêu không hề dễ, đặc biệt là tình yêu giữa hai người con trai

Đừng tưởng là Kì Luân xao xuyên rồi nói chuyện một cách ôn nhu, chàng đây còn ngậy thơ khờ dại lắm vì vốn được Vinh Huy với Vương Lưu nhồi nhét sự nghịch ngợm và những khái niệm nào tàn không chịu được

- Vợ chồng xưng hô có gì sai?? Tôi ôm papa này, daddy này, ông nội này, nhiều lắm nhưng như vậy để thân thiết hơn mà. Tình cảm là thứ vô hình sao có thể thấy mà nhảy nhót ở trên đó được - Kì Luân gãi đầu, bám tay rồi tròn mắt ra mà nhìn Vũ Duy

Cố nhịn đi Trương Vũ Duy!! Hần chỉ là một tên đầu đất chẳng hiểu gì sất... Không nên động tay! - Vũ Duy cố gắng nhẫn nhịn, nghiến răng và dần quay gót khi người cứ run lên vì tức, nói đến thế rồi mà còn đực cái mặt ra thế là nhóc không chịu nổi rồi

Lúc Vũ Duy cảm thấy tức tối nhất là lúc Kì Luân phóng thật nhanh và kéo ngược tay của Vũ Duy về phía sau rồi gạt chân đề thằng nhóc xuống đường nhựa kia mà dón ép một nụ hôn..CUÔNG HÔN! Vũ Phong mà biết vụ này thì Kì Luân có ngày ăn đá vào đầu chứ chẳng đùa

- Tôi nói cho cậu biết... Lưỡi của tên này không phải ai muốn cũng được nếm đâu - Kì Luân kim chặt tay của nhóc rồi liếm mép

- Thì kệ mẹ mày! Mắc gì hôn tao!! - Vũ Duy mặt đỏ sượng rồi cố gắng thoát khỏi tay của hán nhưng có lẽ là vô dụng

Tình cảnh đôi trẻ đã buồn cười gặp bên hai phận già kia còn buồn cười hơn khi cả hai lại đang cãi nhau rùm beng ở chợ vì con cá hay sườn non, chẳng đâu vào đâu

- Hai vợ chồng lúc nào cũng như mới cưới nhỉ?? - bà hàng quán bên cạnh nhìn Vũ Phong với Hàn Minh và cười, bà cũng thoáng mấy việc này bằng chứng là hai người trở thành khách quen của bà gần 10 năm nay

- Cười gì?? Ai thèm cưới... Năm đó không phải ông quý xuống xin em thì em cũng không thèm - Vũ Phong lườm Hàn Minh, giọng thì chua thối rồi

- Nhớ đấy! - Hàn Minh trừng mắt nhìn cậu rồi bỏ đi luôn

Cậu ngó theo xem anh đi đâu nhưng lúc anh quay lại là cậu lại đưa cái củ chỉ xác xược mà vốn bị tiêm nhiễm lên để khiêu khích anh. Bà hàng quán chỉ biết phì cười, mấy năm nay cứ hể bà thấy hai người đi từ đầu chợ đang còn nắm tay hỏi han thì đến cuối chợ đã thành địch thù ngay lập tức

- Di bán cháu mấy bó rau tươi này nha! Với lại cháu lấy phần sườn này luôn - Vũ Phong ngó xem anh đi xa rồi thì lựa rau và chỉ vào phần sườn bên kế

- Cái thế chứ tình cảm nhỉ?? - bà đùa vui mài dao rồi lấy cho cậu phần ngon nhất

Vũ Phong nhận lấy món đồ của mình ngượng ngùng chào tạm biệt rồi chạy vọt đi kiểm anh, kiểm cả mấy ngõ vắng mà không thấy anh, cậu bắt đầu lo lắng rằng có khi anh giận cậu đến nỗi bỏ cậu ở đây thì cậu biết đâu mà mò

- Hello baby - đột nhiên có giọng nói làm lạnh sống lưng của cậu

Đường hẻm vắng nên cậu tưởng mấy ông biến thái liền quay lại giơ tay đâm thẳng như bị chặn nên cậu hét ầm ĩ cả lên

- Hàn Minh! Cứu em!! Cứu em!!

- Anh đây mà! Tự đứng đi đâu lung tung vậy - bị cậu cào cho mấy phát mà mặt anh không còn biểu cảm mà kim tay cậu vỗ lưng trấn an cậu

Vũ Phong khi nhìn thấy Hàn Minh thì khịt mũi rồi lao vào đánh anh như đánh ghen, may mà đường vắng không thì mọi người cứ tưởng hãm hiếp con gái nhà lành nên bị đánh mất thôi. Anh thế là sống với cậu hơn chục năm thì đây là lần đầu tiên cậu lên gối vào mặt đau thôi rồi, anh nghiêng rằng để cậu đánh thăm cầu cho Vũ Duy đi chơi đâu đó để anh đây có thể trừng trị cậu

Vâng... Hàn Minh và Vũ Phong ngồi vào bàn ăn từ lúc đồ ăn còn nghi ngút khói và bây giờ thì nguội ngắt thì mới nhận được tin nhắn từ Vũ Duy rất súc tích ngắn gọn và dễ hiểu: Con đi chơi!

Anh như muốn đau mắt đỏ với thằng con mất nết, anh thế là nó lấu cá y như Quyền Tú, nếu không phải nhìn thấy Vũ Phong xù xụ vì buồn thì anh đã lật đồ cái bàn ăn này lên để giải tỏa ức chế, con với cái nuôi từng đây để đi chơi rồi không nói lấy một tiếng

- Đề em hâm lại đồ ăn - Vũ Phong nhìn anh đang nén cơn giận mà run vì nén cười

- Hâm hâm cái gì!! Hết vợ đi chợ đánh chồng như đánh ghen giờ tới con đi chơi với trai bắt nhà đợi com... Không ăn uống gì hết - Hàn Minh trừng mắt nhìn cậu, anh có dấu hiệu bắt đầu nổi quạu

Vũ Phong bỏ ngoài tai những lời đó, đâu phải cậu sống với anh mới một hai ngày, anh nóng tính nên cậu biết anh chỉ nói thế thôi chứ tí nữa dịu lại... Hình như cậu phải nghĩ lại một chút khi thân thể mình đang được nâng cao và càng rời xa căn bếp kia rồi cuối cùng cậu chiêm ngưỡng cái trần nhà thân thuộc cùng với đó là khuôn mặt anh áp sát đến nghẹt thở

- Bỏ em ra! Con nó về giờ - Vũ Phong lấy tay chống đỡ né tránh nụ hôn của anh

- Vũ Duy sẽ đi tới khuya mới về... Ngoan nào! Đền cho anh mấy vết xước trên mặt đi - Hàn Minh hôn từng chút từ tai xuống cổ rồi nhẹ nhàng nói khẽ

- Ừm...A...Anh..là..đồ..a..lợi..ư...dùng - Vũ Phong bị anh nhào tới hôn say đắm và bắt đầu lần mò thân thể khiến cậu tăng thêm sức nóng

Hàn Minh nhìn thân thể của Vũ Phong mà toàn người rạo rực. Phải rồi, người con trai để tóc dài màu nâu sẫm cùng với màu mắt khiến anh phải say đắm đây chứ đâu, thân hình của cậu vẫn bé nhỏ như ngày nào, anh trân trọng từng chút trên cơ thể tuyệt đẹp này

Trong khi hai quý phụ huynh đang ân ái với nhau thì đôi bạn trẻ đang lội từ phố này đến phố nọ. Kì Luân sau khi cưỡng hôn Vũ Duy thì vác nhóc về thẳng nhà với sự há hốc của Vinh Huy với Vương Lưu, chẳng biết lấy đâu cái nguyên tắc mai một con là chủ nên con có quyền khiến hai người không khỏi tăng xông

- Em thích gì anh mua cho - Kì Luân kéo Vũ Duy từ tiệm này đến tiệm khác rồi ướm bao nhiêu là đồ cho nhóc

- Anh em cái gì?? Tao muốn về nhà - Vũ Duy giật khước mắt vội lùi một bước và quay gót

Hắn liền đu lấy chân nhóc rồi í ới tùm lùm khiến mọi người chú ý.... Kết quả là hai đứa đang vì vụ dạo phố. Kì Luân nhìn bực đời thế thôi chứ lúc đi với Vũ Duy thì ăn mặc cũng sang chảnh phết ra. Tuy hai đứa mới 15 tuổi đầu nhưng sở hữu được một thân hình không khác gì thiếu niên khiến mọi cô nàng lứa 20 đều phải quay lại nhìn

Vũ Duy mãi rảo bước ngo nhìn xung quanh nên khi quay sang bên trái đã chẳng thấy Kì Luân đâu nữa, nhóc đưa mắt tìm xung quanh thì thấy hắn đang bị đám con gái mặc đồng phục học sinh trường hắn vây quanh, nhóc đứng xỏ tay vào túi quần rồi liếc nhìn hắn đang vô tư cười nói không hề tâm đến Vũ Duy nữa

Thấy Kì Luân vui vẻ thế kia thì Vũ Duy có chút khó chịu khi đám con gái cứ thích chạm vào đầu thì hắn nhiệt tình luôn, nhóc bỗng nhếch mép khi nghĩ tới con nào đòi chạm môi chắc hắn cũng hôn luôn không chừng. Ồ..nghĩ thế mà hắn cũng hôn vào má đứa con gái bên kế kia!! Vũ Duy nhú mày rồi tỏ mặt: Hôn mình rồi còn đi hôn đứa khác là sao....Chắc! Làm gì thì làm đi, tao không quan tâm!

Vũ Duy quay gót đi thẳng không nói một lời, Kì Luân lúc quay ra ngo nghiêng thì chẳng thấy nhóc đâu nữa nên liền về nhà trong âm ức và lăn ra ăn vạ Vinh Huy với Vương Lưu trong khi hai người chẳng hiểu gì sất

Vũ Duy về tới nhà là hai quý phụ huynh kia đã xong thế sự trời ban, vừa mặc được quần áo là nghe tiếng mở cửa và nghe tiếng của nhóc ta

- Đi chơi ở đâu mới về đó? - Hàn Minh ra ngoài và hắng giọng, mắt liếc ngang liếc dọc

- Hít bụi rồi về chứ có gì đâu.... ba làm gì mà người đầy mồ hôi thế? - Vũ Duy tặc lưỡi rồi xét nét

- Mới tắm nước nóng xong... Sao buồn xo vậy? Bộ đi chơi gặp đũa nào trong lớp chọc nữa sao? - anh xanh mặt ngó lơ rồi chuyển chủ đề nhanh chóng chứ giờ không lẽ anh bỏ thẳng một câu là ba vừa mới hành sự với bố thân yêu của con sao?? Còn lâu!

- Không... Ba này, nếu bố hay cười đùa với người khác còn ôm hôn thân thiết thì ba có khó chịu không?? - Vũ Duy lắc đầu rồi nhìn anh với đôi mắt đầy nỗi buồn

Hàn Minh giật mình còn Vũ Phong thì chạy ra ôm nhóc vào lòng rồi soi xét từng chút, cậu vừa nghe nhóc hỏi thì trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất hướng về Kì Luân

- À mà... Con không giận bố chứ?? Bố xin lỗi vì không nghe con giải thích đã vội mắng nhiếc thật chẳng đáng. Con cố gắng bảo vệ bao nhiêu thì bố lại phá hủy bấy nhiêu - Vũ Phong khi soi xét như bị ai lấy mất thứ gì quan trọng thì lại trùng xuống nhìn nhóc

- Con vẫn ổn, con chỉ bảo vệ những gì con có. Đầu có người con nào lại muốn người khác nói xấu về gia đình mình... Thế nên để đền bù cho con thì hôm nay bố qua ngủ với con nha - Vũ Duy cười tí tởn

Ừ thì sau khi nói câu đó xong thì Vũ Phong bị đưa về phòng và Vũ Duy bị u đầu vì cái cốc đầu của Hàn Minh. Nhóc nhìn anh đầu uất ức

- Thế ba ngủ với con đi!

- Một quá!! Không nghe thấy gì hết!! - Hàn Minh bit tai đi về phòng và khóa cửa nhanh chóng

Mọi chuyện lại quay trở về quỹ đạo vốn có của mình...

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

- Hai người đi du lịch sao? - Vũ Duy đang ăn cơm nghe Vũ Phong nói mà tròn mắt nhìn

- Ừ... Ba với bố tính đi du lịch tầm 1 tháng gì đó.... Con ở nhà một mình được chứ - Hàn Minh gật đầu nhấp ngụm trà

- Ừì giờì. Hai người đi ôn kỉ niệm chứ gì!! Đi thoải mái, giờ con lên cấp 3 rồi chứ nhỏ bé gì... - Vũ Duy tặc lưỡi phẩy tay điệu đà cho vui nhà vui cửa

Tưởng thế nào chứ vừa nghe Vũ Duy nói thì cả hai cầm vali đi nhanh gọn lẹ khiến nhóc đơ người không kịp cảm nhận gì... Tính ra thì năm nay nhóc cũng được 17 tròn rồi, là một chàng trai thanh tú khiến cho bao nhiêu nữ sinh điêu đứng vì nhóc

Ăn xong thì thay đồng phục và đi xe tới trường, nhóc cũng ra phụ Vũ Phong làm việc sau khi bài vở xong xuôi nên có thể nói nhóc như làm việc ngoài giờ dành dụm chút ít để mua xe chỉ là để Hàn Minh góp ít tiền vào đó để đủ tiền mua xe

Rảo bước trên sân trường thì nhóc gặp bao nhiêu ánh mắt trái tim bay vèo vèo, dù gì thì chẳng có chút gì gọi là rung động nên Vũ Duy lúc nào cũng trung cái vẻ mặt lạnh lùng khiến số trái tim tăng gấp bội lần

- Anh Duy! Đây là tình cảm của em! Mong anh nhận cho - một cô bé lớp 10 , với tóc ngang vai và mái ngố nhìn ư là dễ thương chìa ra hộp bánh bé xíu rồi ngượng ngùng đưa cho Vũ Duy

- U ôi.. Nhìn ngon quá! Cho anh miếng nhé cô bé dễ thương - Kì Luân từ đâu chạy ra nhéo má cô bé và giựt hộp bánh ăn ngon lành

Nếu như Vũ Duy với hình tượng lạnh lùng thì Kì Luân luôn là người xuề xòa với mọi mối quan hệ, gần như ai cũng nói chuyện được, tuy quần áo của hần có phần không được bình thường nhưng có cả khối người rình mò vì độ lãng tử chết người kia

Vũ Duy thấy hần nhai nhồm nhoàm như chết đói thì nheo mắt rồi né qua chỗ khác mà đi, nhóc ta không thể tưởng tượng được con người thế này mà ai cũng yêu cho bằng được

- Cảm ơn tôi đi! Tôi vừa cứu cậu đấy - Kì Luân chạy theo bám vào tay áo của nhóc rồi nhe răng cười

Vội tặc lưỡi một cái rồi Vũ Duy đi thẳng không nói thêm gì khiến Kì Luân nuốt cục tức không trôi. Hần hết lòng vì nhóc nhưng nhóc không đáp lễ gì hết, đã thế hần đi gói gú cho biết!

Vũ Duy quay lại đã thấy hần ve vồn với mấy đàn chị thì trong lòng có chút tức tối nhưng vẫn bỏ qua và đi thẳng không thèm ngoảnh lại thêm lần nào. Tuy học khác lớp nhưng lúc nào hết tiết cũng thấy hần hiện hữu ngoài hành lang mùa may hết 5 phút, nhóc nhìn hần múa riết đăm ra quen nên hể hết tiết là nhìn ra ngoài như một thói quen

Cảm giác hôm nay trôi thật lâu nên khi đến giờ ăn trưa thì Vũ Duy mua vòn vẹn một hộp sữa và lên tầng thượng. Cái tầng thượng không phải chỉ có mỗi nhóc lên được đó mà còn nhiều người khác nhưng nhìn thấy nhóc là lập tức chạy hết không chừa một ai. Cũng đúng thôi, người lên được tầng thượng cũng phải là dân đã từng đánh đấm với đàn anh trong trường mà!

Tìm chỗ nào mát chút xíu là Vũ Duy nằm xuống luôn, trời thì nắng mà nhìn trên trời có mà bị tia cực tím chứ chẳng đùa, đúng là đời không như truyện, nhóc cười khi nghĩ như thế

- Cậu ở đây sao?? Làm tôi tưởng cậu trốn tiết rồi chứ - Kì Luân thấy nhóc nằm gác tay ngang mắt im lìm thì liền cười và thở phào nhẹ nhõm

Vũ Duy im lìm nên Kì Luân khẽ kéo tay nhóc xuống, hóa ra Vũ Duy đã ngủ từ đời nào rồi, thấy nhóc ngủ ngon thì hắn chỉ khẽ nâng đầu nhóc lên đùi mình làm gối. Kì Luân nhìn bầu trời nắng gắt và cười méo

- Giờ anh hiểu tại sao em ghét sến súa như ngược nhìn trời mây rồi - Kì Luân cứ vuốt tóc Vũ Duy rồi tự nói với mình - Ai cũng nói tuổi này là tuổi bông bột, quan niệm tình cảm cũng thế mà vội vàng phán quyết nhưng anh có cảm giác hai ta đã gặp nhau từ rất lâu... Cho nên... em không phải là sự phán quyết vội vàng kia mà là một tình cảm thực sự. Em không thể nghe thấy vì em đang ngủ say, khi em thức dậy thế nào em cũng hoảng hốt cho xem - hắn cười nhẹ nhìn khuôn mặt Vũ Duy bình yên như thế nào khi ngủ

Vũ Duy khi tỉnh dậy đã thấy khuôn mặt của Kì Luân ngay trên mình và nụ cười khả ố chưa từng thấy của hắn kèm với cái tư thế hắn đang kim tay nhóc và cúc áo bung mất một nửa là thế nào đây??

Số là Kì Luân đang ngà ngà gục đầu thì Vũ Duy động dậy gãi người nên áo hở lên phần nửa để lộ vòng eo rám nắng rắn chắc vừa vặn y như eo của một cô gái khiến hắn bị kích thích. Tính cời ra nhìn thôi, hắn thề là hắn chỉ muốn nhìn thôi nhưng chưa kịp hoàn thành thì Vũ Duy đã thức giấc, hắn đang nguyên rùa tiếng chuông báo giờ học

- Nghe tôi giải thích!! - Kì Luân vội phản búa nhảy khỏi người Vũ Duy

- Nghe nghe cái *beep* - bao nhiêu lời lẽ văng tục của Vũ Duy dồn hết trong một lần

Vũ Duy quay trở lại lớp học trong khi Kì Luân bầm tím lét xuống phòng y tế bằng một chân. Đến tới phòng y tế thì một người mặc áo làm trong y tế nhìn hắn rồi tặc uỳnh diu hắn vào phòng

- Một ngày không bị nhóc đó đánh là không chịu được hay sao??

- Sao đâu mà... Đánh yêu một chút thì có gì sai đúng không Rin? - hắn cười nham nhở cho dù miệng khóe có máu

Người làm bên y tế đây cũng là người quen biết với hắn, về đây làm việc mà bệnh nhân lúc nào cũng là hắn, thường xuyên như chơi game hằng ngày đi điểm danh vậy. Cũng hơn có mấy tuổi nên hắn tha hồ xưng tên, dù gì hắn cũng là một tên không biết trên biết dưới mà!

Sau khi sát trùng và bẻ lại cổ chân thì hắn lăn ra đó ngủ khi không chẳng quan tâm tới ai. Giờ ra chơi thứ hai hắn vẫn còn đang say giấc cứ lằm bằm tên của nhóc rồi nhỏ dãi khiến Rin kinh hồn

- Thầy ơi cho em ít bông với thuốc tím - Vũ Duy đẩy cửa vào rồi ngó nghiêng ngồi vào giường bên cạnh

Vì có rèm nên nhóc không nhìn thấy hắn, cứ ngỡ là ai đó nên vẫn bình thường tháo giày rồi gác chân soi gương tự xử khuôn mặt mới đi gây sự về. Vũ Duy cứ chăm một cái là rít lên như ăn đồ cay khiến Rin cũng phụt cười, không phải lần đầu tiên thấy nhóc tự xử nhưng Rin vẫn buồn cười với cái điệu bộ gãy đành đạch vì rất

- Biết đau thì đừng đánh nhau nữa - Rin là con lai nên có chút lai Tây nhất là đôi mắt xanh biển kia, một con người khá hoàn mỹ với tất cả mọi người tất nhiên là Vũ Duy không ngoại lệ

- A...rất...- Vũ Duy có chút ngượng khi Rin áp sát mặt mình thế này

- Oắt con... Lo học đi nghe chưa! - Rin dấn bằng cá nhân rồi dí dí ngón tay khiến nhóc theo phản xạ đâm vào người Rin vì đau

Vũ Duy đi thì lúc đó Kì Luân xuề xòa của chúng ta nước miếng ngắn dài lơ mơ tỉnh dậy lê dép về lớp. Rin nhìn theo đó mà chỉ vội lùi một bước, quen biết hơn 5 năm trời mà Rin không thể quen được với cái gu xuề xòa của hắn

Mọi chuyện cứ thế tiếp diễn khi ngày nào hắn cũng ghé thăm phòng y tế với tay chân đầy thương tích và lăn ra đó ngủ khi không đến nỗi Rin chuẩn bị cả chăn ấm nệm êm cho hắn rất đầy đủ. Và Vũ Duy cũng theo giờ nghỉ thứ hai của ngày mà đến y tế với chút xiu trầy xước do gây lộn

Lửa gần rom lâu ngày cũng bén khi Rin khá thoáng trong chuyện tình cảm còn Vũ Duy thì gần như không đề phòng thì ngày hôm đó hắn không tới phòng y tế như dự đoán của Rin. Đó cũng là thời cơ của Rin khi thấy nhóc xuất hiện với quần áo xộc xệch

- Tôi sẽ báo vụ này lên phòng hiệu trưởng đó - Rin đùa cho vui

- Đừng... Ba với bố mà biết là họ cạo đầu em đó - Vũ Duy tưởng thật nên bầu áo Rin, mắt long lên

- Vậy nghe lời tôi một lần này nhé! - Rin xoay ghế và tay ôm lấy vòng eo nhỏ kia, tay còn lại đưa lên một bên mông của nhóc mà bóp nhẹ

Chưa ớ gì thì cả một thân hình đồ sộ của Rin bỗng chốc áp đảo thân thể yếu đuối của Vũ Duy lên giường và kéo rèm. Áo của Rin nhanh chóng vứt một xó và kìm chặt Vũ Duy xuống giường mà áo của nhóc cũng theo đó mà an tọa trên nền đất lạnh

- B..uông.. em..ra! - Vũ Duy tuy cứng cáp thật nhưng trong tình thế bị kẹp chặt thế này thì nhóc chỉ còn biết thét

- Ngoan nào.... Tôi yêu em thật lòng mà... Không phải ngày nào em cũng bị thương cốt để lên gặp tôi hay sao

- Kì Luân... Cứ...Cứu em!! - khi Rin đặt đôi môi lên cổ của Vũ Duy thì cậu nhóc đã thật sự nghĩ tới Kì Luân mà ngán lệ

Rin cười nhạt rồi cắn mạnh vào cổ của Vũ Duy khiến cổ nhóc bị hằn dấu răng, lúc đó là nhóc thất kinh mà la lên, nước mắt rùng rã

- Kì Luân... Triệu Kì Luân! Mau cứu em!

- Sự thật là không có Kì Luân nào đâu.... Chỉ có tôi và em! - Rin vuốt ve khuôn mặt hoảng hốt kia mà nhếch mép cười

Rầm - thân hình đồ sộ của Rin đã ngã sang một bên. Vũ Duy ngạc nhiên chồm dậy nhìn Rin ngã chúi người

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Vũ Duy vội ôm chần rồi nhìn người kia, là Kì Luân, chính là hắn... Bây giờ hắn đã xuất hiện. Kì Luân lượm áo của Vũ Duy lên rồi nhìn vết cắn đang hiện hằn trên cổ của nhóc mà nghiêng răng quần nhóc trong chiếc chăn mỏng và vác đi như bao gạo không quên lườm Rin

- Anh nên thấy xấu hổ về hành động của mình!

Kì Luân nói rồi vác Vũ Duy đi thẳng không quên gọi cho người tài xế quen thuộc hay chở hắn đi học đến rước qua cổng sau phòng y tế để không ai nhìn thấy

Ngồi trên xe mà cả hai không nói gì, Vũ Duy thì thu mình mặt vẫn chưa hết hoảng sợ còn Kì Luân nhìn ra ngoài cửa đang suy nghĩ cái gì đó. Thật thì nhóc đáng nghĩ lại lúc Rin chạm vào người mình, cảm giác thật đáng sợ, nhóc có cảm thấy như một con rắn đang bò trên người nhóc vậy.. Thật không giống với lúc hắn chạm vào nhóc chút nào.....

Mãi suy nghĩ đến độ Vũ Duy còn chẳng biết nhóc đang đi đâu nữa nhưng tới khi nhận ra thì nhóc đã ở trong căn phòng ngủ lạ hoắc và nhìn xung quanh bỗng bất gặp Kì Luân người ướt sũng chỉ quần mỗi khăn tắm và đang lau cái đầu ướt. Chưa kịp định hình thì hắn đã nhảy bổ vào nhóc như muốn vồ lấy Vũ Duy

- Nói anh nghe, tên đó đã chạm vào đâu? - Kì Luân nâng cằm Vũ Duy lên rồi quét mắt trên người nhóc

- Eo...mông...cổ - Vũ Duy đương nhiên là ngoan ngoãn như mèo trả lời và tay run bần bật khi sờ lại cổ

Kì Luân bỗng nhẹ nhàng gỡ tay Vũ Duy ra khỏi đó và đặt nụ hôn hôn và cái dấu răng kia kèm theo một vết cắn đè lên đó còn hằn hơn cả lúc này. Hắn dần di chuyển tay ôm siết vào eo cậu cùng lúc đó, một tay giữ eo Vũ Duy và tay còn lại sọt thẳng vào sau quần của nhóc khiến Vũ Duy giật mình phản kháng

- M..mày làm gì vậy?

- Những nơi tên đó chạm vào anh sẽ biến thành nơi anh chạm vào và cả những nơi chỉ có mình anh mới được chạm vào... - Kì Luân đưa tay còn lại xuống cạp quần của Vũ duy và nói nhỏ vào tai nhóc - Cảm giác giữa anh chạm vào em và tên đó có khác biệt gì không?

- A...um... Không đáng sợ giống lúc Rin chạm vào... Tao thật sự...rất nóng - Vũ Duy đỏ mặt lên lên nhìn hắn, cứ như có sức nóng đi qua mỗi chỗ Kì Luân chạm đến

Đồ thì vương đầy dưới sàn nhà và chiếc khăn tắm của Kì Luân cũng bay xuống rất nhanh chóng... Mọi thứ đều trở nên nóng hơn, cả Kì Luân lẫn Vũ Duy đều nhìn đối phương một cách mê muội, mọi thứ bỗng trở nên mờ ảo hơn, mờ hôi cũng hiện lên trên khuôn mặt hai người. Thân thể, cảm xúc và nhịp đập của hai người cứ như hòa quyện làm một

- AAAA.....AAAA.... VINH HUY!! - cửa phòng bỗng bật mở và tiếng thét thất thanh vang vọng hết căn nhà rộng đó

Vũ Duy cứ như ngủ rất say nên chỉ nhúu mày còn Kì Luân thì bật dậy mặt hốt hoảng nhìn Vương Lưu mặt biến sắc dựa tường nhìn hắn. Chưa kịp ớ gì thì

Vinh Huy chạy đến và chân tay cũng bủn rủn

- Mặc quần áo và ra ngoài... Chúng ta sẽ nói chuyện này ngoài phòng - Vinh Huy liếc mắt về phía Vũ Duy đang ngủ ngon lành mà trừng mắt với Kì Luân

Kì Luân nhanh chóng mặc đồ và không quên đặt một nụ hôn trên trán Vũ Duy rồi đóng cửa nhẹ. Vừa khóa cửa xong thì hắn bị túm cổ lôi qua phòng bên cạnh, ánh mắt của Vinh Huy với Vương Lưu đầy sự tức giận vì cả hai đều còn rất trẻ với lại hai người còn lạ gì cái độ lăng tử của hắn nhưng dù đồ còn của Vũ Phong với Hàn Minh thì đúng là chán sống rồi.. Hai người mà biết chuyện này thì Vinh Huy lẫn Vương Lưu có nước chạy mất dép, hắn thì biết gì về độ tàn sát của anh với cậu kinh khủng thế nào cơ chứ!

- Con thừa biết con mới có 17 tuổi thôi mà.. Với lại con có biết nếu ba mẹ của Vũ Duy mà biết chuyện thì bọn ta biết nói gì đây? - Vinh Huy nhú mày nhìn Kì Luân, tay liên tục bật móng vì đang tưởng tượng viễn cảnh bị đánh bởi hai người

- Kì Luân, daddy biết con rất mau có tình cảm với bất kì ai nhưng con làm thế là sai rồi... Sao con có thể đùa giỡn như vậy?? - Vương Lưu thật vọng đến nỗi thờ dài và xoa vầng thái dương của mình

- Papa với daddy làm sao vậy?? Con yêu em ấy thật lòng mà, sao hai người lại tưởng con đùa giỡn với em ấy - Kì Luân bứt tóc, quần quai, hắn biết là hắn hòa đồng quá mức nhưng hắn không hề có tính đùa giỡn Vũ Duy cơ mà

Cùng lúc đó thì Vũ Duy đang căng mắt nhìn đồ vương vãi trên sàn, phần dưới thì ề ề không nhích người được cộng thêm những vết cắn và dấu hôn đầu trên người, nhất là cổ và cổ tay.. Vũ Duy đang định hình câu chuyện, nhóc chỉ nhớ hình ảnh một Kì Luân mở hơi nhể nhại và một Vũ Duy gọi tình... Vũ Duy chỉ biết ôm mặt khóc không ra nước mắt: Thật xấu hổ mà!

Vũ Duy ngượng dẩy bỏ lê lét tới phòng tắm trước khi cái thứ nhóc đang cố kiểm sau mông chảy ra ngoài. Đúng lúc đó thì Kì Luân mở cửa đi vào và bắt gặp cảnh tượng Vũ Duy thân trần cố gắng bám tường mà chân run lên, hắn rảo bước tới và nhắc bóng nhóc lên và đóng cửa phòng tắm nhanh chóng

Và..... Cái tình hình bây giờ thật khó chịu khi Vinh Huy và Vương Lưu cứ chìa tia sét vào thằng nghịch tử nhà mình rồi đổ ănh mất tiếc thương với Vũ Duy khiến nhóc không thể nở nổi một nụ cười

- Con nói đi, thằng nghịch tử này dụ dỗ con phải không? Chú biết mà, thằng này dốt hơn chục đứa về rồi... Sao con lại bị nó dụ vậy?? Tôi nghiệp con! - Vương Lưu nắm tay nhóc rồi lườm hắn, nhìn thế chẳng biết ai mới là con của hai người

- Cậu ấy cứu con... A.. Nhưng mà vụ này nằm ngoài tưởng tượng của con... Giờ con muốn về nhà.. Con xin phép! - Vũ Duy cười ngượng rồi đứng lên cúi chào lễ phép và chạy thật lẹ

Vũ Duy chạy thật nhanh, hóa ra nhóc không phải là người đầu tiên, đối với hắn thì chắc chỉ coi nhóc như một trò đùa, một món đồ chơi... Vũ Duy nghĩ đến điều đó mà nước mắt tuôn rơi, lồng ngực đau nhói như bị hắn bóp chặt, thế mà Vũ Duy lại cứ tưởng hắn thật lòng chứ

Chạy cho lắm rồi mệt nên Vũ Duy tìm vào một con hẻm nhỏ, tối thui, ngồi núp sau cái thùng rác to bự kia thì nhóc bắt đầu ôm mặt khóc như đứa trẻ lên ba. Bỗng có tiếng bước chân tới gần khiến Vũ Duy nín bật, mắt đảo xung quanh để tìm kiếm nơi có tiếng động. Có tám bốn tên đang tiến về phía Vũ Duy, nhìn mặt bặm trợn không phải kiểu dễ ăn

- Ái..chà..chà... Chúng ta có chuột nhắt đây chúng mày - tên đi đầu liếm mép nhìn Vũ Duy đang quệt nước mắt

- Em trai sao lại ngồi khóc ở đây thế?? Đi chơi với bọn anh bảo đảm sẽ vui lắm - tên khác đưa tính chạm vào nhóc nhưng bị nhóc gạt ra tức khắc - Mèo con nòi giận kìa tụi mày!

- Mẹ kiếp, đừng tưởng bỏ hiền thì chúng mày muốn đùa gì thì đùa nghe chưa? - Vũ Duy đứng dậy trừng mắt và bẻ cổ tay, đang bức bối trong người giờ có cơ hội xả giận rồi

Sau mười phút thì Vũ Duy quần áo xộc cệch thở hổn hển ung dung bước ra khỏi con hẻm tối đó để lại bốn thằng kia nằm quay đơ rên rĩ, chỉ ít chần cũng lung lay vài cái răng mà nặng thì gãy tay gãy chân luôn rồi

Đang đi thì Vũ Duy bỗng thấy bóng dáng Kì Luân đang dò hỏi người đi đường, nhất nhất thất kinh vừa lùi bước rồi vọt chạy thật nhanh. Hắn cũng không phải mù mà không thấy cái bộ dạng lùi bước quen thuộc của nhóc mà chạy theo, màn rượt đuổi trên phố đông người bắt đầu

- Bắt được em rồi! - Kì Luân vì lợi thế chân dài hơn mấy cm nên bắt kịp Vũ Duy và giật ngược tay nhóc lại

- Buông bỏ ra ngay!! Thằng nào mày cũng dốt về thì bỏ là cái gì của mày.... Buông ra! - Vũ Duy vùng vằng nhưng hắn càng siết tay chặt hơn vì đau nên nhóc đã cho hắn một cái bạt tai không thương tiếc

Daddy, vì daddy nói bữa bây giờ con phải khổ sở thế này đây.... Đêm nay con sẽ dụ papa cho daddy khỏi ngủ! - Kì Luân hường bạt tai của nhóc mà học hắn, mắt trợn ngược lên suy tính điều gì đó. Nếu không phải Vương Lưu nói quá thì bây giờ hắn đâu có in năm vết ngón tay thế này

Kì Luân đã bị ăn đánh thế này thì hắn chẳng đại gì mà thả nhóc đi, ngược lại còn kéo nhóc đi một mạch tới chỗ vắng người rồi tóm chặt eo Vũ Duy

- Buông bỏ ra!..... Bố muốn về nhà! - Vũ Duy cựa quậy vùng tay vùng chân

- Em còn muốn bú rỗng tới mức nào nữa... - Kì Luân nhăn nhó đỡ đòn một cách cực nhọc

- Bỏ không muốn nghe.. Kì Luân là tên khốn... Đồ đê tiện.. Đồ lẳng nhăng! - Vũ Duy điên tiến lên gối thẳng vào hạ bộ của hắn và chạy thật nhanh

Kì Luân ôm lấy hạ bộ của mình mà nhăn nhó nhìn Vũ Duy chạy đi... Hắn phải làm gì đây? Nhóc vừa mới mở lòng với hắn mà bây giờ lại ngang bướng không chịu nổi, hắn thật sự rất khổ sở khi cứ như thế này

~ Ngày hôm sau~

- Oa... Thầy ơi cho em xin ít băng cá nhân - Vũ Duy lại vào phòng y tế như chưa có chuyện gì xảy ra

- Vũ Duy đây sao? Không sợ thầy làm như thế nữa sao? - Rin trở mắt ngạc nhiên khi nhóc vẫn ngồi đu chân nhìn xung quanh

- Chán sống thì nhào vào - Vũ Duy lờm Rin một cái và lôi ra một con dao bấm sẵn trong túi quần

Rin bật cười nhìn Vũ Duy, anh ta đang tính toán gì đó trong đầu, liếc nhìn một chút thì có một dấu hôn khá đậm bên cổ trái của nhóc. Anh dán băng cá nhân vừa xong thì liền nhìn nhóc với ánh mắt thật sự mê muội

- Tôi xin lỗi vì chuyện ngày hôm qua... Nhưng... Em có thể làm người yêu tôi một ngày thôi được không? Ngày mai tôi chuyển công tác rồi! Có lẽ sẽ không bao giờ gặp em được nữa... Tôi biết em không yêu tôi nên tôi quyết định sẽ rời xa em càng sớm càng tốt để không phải đắm chìm trong đau khổ - Rin khẽ nâng tay Vũ Duy lên và hôn nhẹ

Vũ Duy cảm thấy thực sự bối rối, chẳng có nổi một tí kinh nghiệm tình trường gì nhưng khi nhìn thấy Kì Luân lấp ló ngoài cửa thì nhóc bỗng nhớ lại lời hôm qua và đặt tay còn lại lên tay Rin rồi nở một nụ cười hiền hòa hơn bao giờ hết và gật đầu

Rin nhào vào ôm lấy Vũ Duy, nhóc khẽ liếc ra ngoài thì không thấy Kì Luân đâu nữa, nhóc cảm thấy khó chịu trong lòng, cảm giác đó là gì?? Có lẽ là sự ghen tuông, muốn Kì Luân thấy nhóc tươi cười bên cạnh người khác, muốn hắn hiểu cái cảm giác khó chịu của nhóc

Ngay khi vừa tan học thì Rin đã túm ngược áo của Vũ Duy lại vào lôi lên chiếc xe hơi đen và phóng đi khiến Kì Luân không kịp dí theo. Nhóc quay lại sau thấy hắn bất lực và nhoen miệng cười ranh mãnh và ngồi huýt sáo

- Tôi chở em đi lựa đồ.. - Rin khẽ nhìn nhóc rồi bật cười

- Đồ gì? Nhà em nhiều lắm đã mặc hết đâu mà! - Vũ Duy vẫn cười toe toét nhìn vào màn hình điện thoại đang có một cuộc gọi đến từ hắn

- Tôi thấy em hẹn hò với tôi nhưng xem ra em quan tâm Kì Luân hơn là tôi nhỉ? - Rin ngó điện thoại của nhóc rồi dò xét

Vũ Duy vội tắt ngay điện thoại và cười trừ với Rin... Đi lòng vòng tậu được mấy bộ đồ, Rin xé hết nhãn ra rồi đẩy nhóc ngược trở lại phòng thay đồ. Vũ Duy trở ra với bộ đồ khá năng động, áo thun in vài chữ có mặc áo khoác jean không tay khoét rộng và quần lửng kaki màu đen, nhóc điên chỉnh lại mái tóc có phần xanh đậm ở đuôi và giữa tóc

- Em có vẻ hợp đấy - Rin nhìn nhóc cứ trợn mắt lên chỉnh tóc mà say đắm - Ồ..Kì Luân kìa!

Vũ Duy vừa nghe đến tên của hắn thì lập tức nhảy dựng lên rồi núp sau lưng Rin ngó ngang và nhìn theo hướng chỉ tay của anh. Đúng thật là Kì Luân, hắn đang đi với một thằng nhóc non choẹt, còn khoác tay tình tứ béo má nhau giữa chốn mua sắm nữa... Vũ Duy nhìn theo đó mà điên tiết bầu vào cánh tay của Rin

Rin đưa Vũ Duy ra khỏi đó rồi nhìn sắc mặt không tốt của Vũ Duy mà bắt đầu màn đạo phở rồi dò hỏi tình hình

- Tôi biết là em thích cậu ta nhưng có vẻ em không chấp nhận điều đó

- Thằng lẳng nhăng, hôm qua hắn là người nói yêu em thế mà mà giờ nhìn đi... Đi với thằng khác, còn tính tứ ngoài đường nữa... - Vũ Duy giờ đây xem Rin là bao cát trút giận mà cầu nhàu đủ kiểu

- Vậy là em đang ghen sao? - Rin dò hỏi thêm, anh vẫn đang tính toán gì đó

- Ừ... Em ghen đấy... Em ghen với cả những thằng trước đó mà Kì Luân dẫn về nhà... ai có cử chỉ thân mật với hắn em cũng ghen hết.... Triệu Kì Luân là tên trời đánh thánh vật.. Hắn đã lẳng nhăng như thế thì em phải của được mấy thằng cho hắn biết mặt... Càng nghĩ càng thấy bức mình! - Vũ Duy như mất kiểm soát mà gào lên rồi vỗ đầu bứt tóc

Khi ngược lên đã thấy Kì Luân đứng trước mặt mình còn Rin thì chạy biến đâu mất tiêu, hắn còn cầm theo cái máy ghi âm nhỏ, khi hắn bật âm thì câu nói của nhóc được ghi lại rất rõ chữ chạy đi chạy lại. Vũ duy bỗng theo cảm tính quay đầu lại thì thấy Rin và cậu nhóc vừa đi với hắn đang ôm nhau tình tứ đi về phía hắn và vỗ vai hắn

- Tôi xong phần rồi đấy... Xin lỗi em nhé Vũ Duy.. Có muốn sử dụng con dao đó thì tên này sẵn sàng - Rin cười toe chỉ vào Kì Luân và lùi lại một bước

- Người mà anh nói đây sao? Trông đáng yêu quá!! - cậu nhóc kia tí tởn đến gần Vũ Duy và béo má nhóc - Không hổ danh là ông anh tuyệt vời

- Qua đây mau! Em là người yêu của anh mà! - Rin nhắc bỗng cậu nhóc ấy lên và chào tạm biệt

Kì Luân nhìn thấy Vũ Duy đực mặt ra thì lợi dụng ngay lúc đó mà hôn ngay má nhóc một cái và luồn tay qua eo nhóc kéo gần lại với hắn

- Papa với daddy nhà anh đang có thể sự nên hôm nay anh qua nhà em ngủ - Kì Luân nhéo mũi Vũ Duy một cái

- Giải thích - không kì kèo nhiều mà chỉ vấn tắt và giờ con dao bấm rồi tròng mắt nhìn hắn

- À thì anh biết em rất buồn nên anh chỉ hợp tác với Rin... Hôm qua Rin cần cô em và hôm nay nói là chuyển công tác là dự tính của anh... A..Nhưng.. tại Rin diễn sâu quá nên anh ghen chứ chuyện ấy ngày hôm qua là ngoài dự tính - Kì Luân xanh mặt nhìn nhóc rồi cố gắng phân bua - À..cả nhóc con lúc này là họ hàng xa, là người yêu của Rin! Ổ..ơ.. còn... Daddy nói bữa thôi chứ anh thề là ngoài em ra thì chưa ai được nằm trên giường của anh mà lấn xá đâu

Vũ Duy nghe thế cũng nửa mừng nửa giận khi mình bị xô mũi trở trêu, nhóc dứt lại con dao bấm vào túi và làm lì bỏ đi. Thấy hắn đứng đờ tại chỗ đang thờ dài thất vọng tràn trề thì nhóc quay lại gãi má và liếc qua chỗ khác, mặt xụ xuống

- Không qua ngủ nhờ à?

- Có..có... Đi liền luôn - Kì Luân như một ngôi sao được thấp sáng mà chạy về phía Vũ Duy và ôm chặt lấy nhóc

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

- Vũ Duy biết mình mua nhiều quá chắc vui lắm - vào một buổi sáng, chưa thấy mặt trời đâu chỉ thấy bóng dáng hai bậc phụ huynh đang phè phỡn lên lút mở cửa vào nhà

Khi mặt trời lên cao, bậc phụ huynh để tóc dài thướt tha kia lấy chìa khóa sơ cua mở cửa phòng để làm một bất ngờ nho nhỏ sau một tháng mất tích. Chưa kịp la lên câu nào thì Vũ Phong ta đã bấm cửa, mặt biến sắc vẩy tay ra hiệu cho Hàn Minh..

Bây giờ hai người sốc tâm lí khá mạnh khi Vũ Duy nhà ta đang khép mình trong tay một người con trai khác ngủ rất chi là ngon lành. Cậu con trai đó đâu ai khác là Triệu Kì Luân nhà ta...

- Trương Vũ Duy!! - Vũ Phong hét lên thất thanh và chạy đến ôm Vũ Duy vào lòng, lấy chân đạp thẳng Kì Luân xuống sàn

- Ổ.. Ba..Ổ..Bố... Sao hai người... - Vũ Duy bật dậy nhìn hai người đầy ngạc nhiên

Số là tưởng hai người còn một tuần nữa nên ngày nào Kì Luân cũng xách mông qua nhà ngủ cùng. Giờ thì hay rồi đây!

Bây giờ tình cảnh thật khốn nạn cho Kì Luân khi đang tiếp nhận ánh mắt máu điên của Vũ Phong và ánh mắt xâu xé của Hàn Minh. Hắn vội nhìn Vũ Duy nhưng có vẻ như nhóc là người bị hại, nhập vai ghê gớm khi xụ mặt nhìn hai phụ thân nhà mình

- Con đã nói với cậu ấy là về nhà ngủ mà không nghe! Cứ đòi ngủ với con! Cậu ấy cứ ôm con làm con khó chịu, mãi con mới ngủ được. Ngày nào cũng bị mất ngủ... May mà hai người về sớm

Trình độ bịa chuyện của Vũ Duy đây đã lên tới mức thượng thừa khi mà ai nhìn vào cũng phải tin sái cổ, nhóc cau mày nhìn hắn như hắn bắt ép chứ không phải nhóc tự nguyện...

- Thôi buổi bây giờ hai người con trai ngủ với nhau là một vấn đề lớn rồi.... Con biết điều đó mà phải không? - Vũ Phong khí thế hùng hục bóp vai hắn như muốn treo cổ hắn lên mà nói chuyện

Kì Luân do quá sợ nên chỉ biết gật đầu. Ngay sau cái gật đầu ấy thì Hàn Minh đứng dậy cản Vũ Phong không cho cậu bóp chết hắn. Vũ Duy lúc đó thì che chắn cho hắn rồi nhắm tịt mắt la lên

- Bố... Đừng đánh anh ấy.... Đừng có đánh mà

- Hai đứa có gì sao? - Hàn Minh cố gắng kiềm chế cậu rồi tiện miệng hỏi

- Hơi sớm nhưng Kì Luân là người yêu của con! - Vũ Duy không muốn hắn bị đánh nên nhanh chóng khai nhận và không đánh cũng khai tuốt những gì còn lại đã xảy ra trong khi hai người vắng mặt

Ồi giờ... Giờ thì Vũ Phong lẫn Hàn Minh chỉ muốn bóp chết Kì Luân mà bưng bưng khí thế.. Nếu không phải Vũ Duy ngồi xuống ăn vạ thì còn lâu Kì Luân có thể ngồi yên nói chuyện sau khi nhóc đã nói hết những gì xảy ra.. Hai quý phụ huynh này nên xếp vào hàng bậc nhất thương con

- Chú không cấm cản yêu đương nhưng.. tại sao lại là chuyện đó!! Tại sao?? - Vũ Phong như muốn đập nát cái bàn hồng học nhìn cái đầu mờ trên cổ Vũ Duy

- Nếu không có gì thay đổi thì khi con đủ tuổi con sẽ rước em ấy về ngay luôn ạ... - Kì Luân bạo dạn vỗ ngực và nắm tay Vũ Duy

- Rước bà nội mày! Bỏ muốn bay nhảy hơn chục năm nữa - Vũ Duy phản kháng ngay lập tức vùng vằng

- Chú đồng ý với quan điểm của con đây Kì Luân! Thằng nhóc này còn lại được lúc nào hay lúc đấy! - Hàn Minh như có ngôi sao sáng ở mắt mà nhìn Kì Luân

Ừ... Quan với chả điểm cho lắm vào nên giờ đây hai chú cháu đang ngồi ngoài cửa là thế nào nhỉ? Vũ Phong và Vũ Duy là những con người quyền lực nhất đây rồi, người có thể cào xé hai con người sắt thép đang ngồi ngoài thềm nhất quyết chỉ có hai người

- Hồi đó sao chú với chú Vũ Phong lại quen nhau vậy? - vì đang bị nhốt ở ngoài nên hai chú cháu tâm sự tí cho đỡ buồn

- À... Vũ Phong hồi đó ở nhờ nhà chú... Lâu dần tự nhiên có tình cảm thế nên quen và cười chứ sao! - anh không thể kể hết nên chỉ tóm tắt nhanh gọn - Thế sao Vũ Duy nhà chú lại chịu quen con? Thằng bé khá ương ngạnh đấy!

- Nói thật chứ con có cảm giác như hai đứa có tình cảm lâu lắm rồi.... Em ấy khá bướng bỉnh, nếu không làm theo cách đó thì đến khi con sắp tắt thở chưa chắc gì em ấy chịu nói yêu con - Kì Luân chợt cười khi nghĩ lại khi mình từ mĩ sắp xếp với Rin, chịu ghen một chút để có được nhóc

Chèo queo ngồi đó cả tầm ba tiếng đồng hồ thì hai chú cháu đực mặt ra nhìn nhau và đập cửa ầm ầm.. Lúc đó thì hai bố con nhà này đã đóng cửa phòng ngủ khi không không màng thế sự rồi

Đến chiều thì Vũ Phong sực nhớ ra là Hàn Minh đang ở ngoài kia nên vội ra mở cửa thì đã thấy anh hốc hác quay lại nhìn cậu

- Em hành anh đủ chưa? - Hàn Minh í ẹ nhìn Vũ Phong, tóc tai rũ rượi

- Em xin lỗi mà!! Hôm nay anh muốn ăn gì em sẽ nấu hết - cậu đỡ anh còn hơn đỡ con nít rồi xách giỏ đưa anh đi luôn mà không quên đá một cái vào người hần và trừng mắt

Đội hai người đi rồi thì Kì Luân gãi đầu đứng lên, chẳng biết vì điều gì nhưng hần lại đi vòng ra sau nhà và bắt gặp cái cảnh Vũ Duy leo cửa sổ rào ngoài rồi chọt vật leo qua tường đi đâu đó

- Em nghĩ sau khi làm anh ra thế này thì em tính đi đâu? - Kì Luân đứng ngay dưới nhóc hậm hực dậm chân

- Còn không mau bế em xuống - Vũ Duy như không nghe gì mà chân mắt điểm tựa rồi bám tường giấy đành dạch

Nhìn cảnh tượng hần thì cứ chĩa điện đứng khoanh tay còn nhóc thì cứ bám chặt lấy bờ tường mà đưa chân đạp như tập bơi, làm hần bị bố vợ tương lai ghét thế này mà nhóc còn không thèm hỏi han mà xem như không có gì... Hần cứ đứng đó xem nhóc có thể trụ được bao lâu

Được một lúc thì Vũ Duy bỗng xụi xuống, chân buông thõng ra không gãy nữa. Kì Luân thấy thế tưởng Vũ Duy bị sao nên vội ôm lấy chân nhóc nhấc lên và đỡ xuống. Tưởng thế nào chứ dạo từ lúc quen với hần thì nhóc mướt ướt không tưởng tượng được, tình hình là nhóc nước mắt nước mũi tèm lèm, má đỏ ửng lên nhìn hai tay sưng rộp vì bám tường

Kì Luân vội cúi thấp người ôm lấy hai bàn tay nhóc và miết nhẹ hàng mi ướt kia mà cười

- Bắt đền đấy! - Vũ Duy dậm chân nhìn hần, nếu không phải hai đứa đang ở riêng thì còn lâu nhóc mới thế này

- À... được rồi.. Ngoan! Tội anh dẫn đi chơi, muốn gì anh cũng mua - hần ôm nhóc thật chặt

Đúng lúc đó thì hai quý phụ huynh kia cũng về tới nơi, mặt Vũ Phong xám ngoét nhìn hai đứa. Vũ Duy nhanh chóng nhìn thấy nên vội đẩy hần ra rồi hét lên

- Kì Luân.. Anh bắt em leo tường giờ còn muốn dỗ ngọt sao?? Đồ vô liêm sỉ

Ừ..Ừ..Ừ... Kì Luân chỉ muốn vác Vũ Duy về và tẩn cho một trận nên thân, cái gì cũng nói được! Vũ Phong nào biết có sự nên đứng đờ đẫn nhóc vào nhà, liếc nhìn hần muốn lé luôn chứ chẳng đùa

- Vũ Duy... Tôi nghe nói hôm nay cậu có hẹn với ai đó.... Hình như quan trọng lắm đúng 7h thì phải! Ở mà ở gần trường ấy!! Tôi nhắc thế thôi - Kì Luân nói thật to và nhanh chóng đi về

Kết quả là hần đứng leo cây hai tiếng đồng hồ vì Vũ Duy ngây ngốc vì cho rằng mình không có hẹn lúc đó còn nằm lăn lóc ở nhà, Vũ Phong nghe thì hiểu nhưng cậu không muốn nhóc gặp hần nên im lặng nhưng trong lòng cậu cứ có cảm giác tội lỗi, cắn rứt lương tâm phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm cậu mới lết đến phòng của Vũ Duy mà gõ cửa nhưng bỗng chốc có tiếng Vũ Duy gào thét lên vang cả ra ngoài

- Mày dám chửi tao thiếu não sao thằng lập dị kia?? Đã thế thì bố mày quên đấy! Bỏ không ra ngoài đó đấy... Đứng đó vẫy anh nào vào quán bar mà

ngồi, bố không rảnh! Mai một đừng có đến gần tao, không nói chuyện đàng hoàng được thì bố cũng đêch cần! - nhóc nhét một tràng rồi ngưng

Chưa đầy năm phút thì tiếng chuông cửa vang lên, Hàn Minh vừa ra mở cửa đã thấy Kì Luân thờ không ra hơi, mắt long lên sòng sọc như đang tức giận gì đó, anh cũng vừa nghe Vũ Duy mắng te tát ai đó nên ngầm đoán người ăn chửi ngáp mặt chính là hắn. Kì Luân cúi đầu chào lễ phép và tiến đến cửa phòng Vũ Duy kiến cậu vội né qua chỗ anh

Hàn Minh chẳng muốn chứng kiến gì cái cảnh đôi trẻ cãi nhau nên dù đã gần 10h đêm nhưng vẫn choàng áo cho Vũ Phong và lôi cậu đi dạo, dù gì thì ở đây đa số sống về đêm nên anh với cậu lại có dịp dạo chơi.. Phần cậu không can tâm nhưng thấy anh hiền dịu quá với lại cũng muốn ra ngoài hít thở với anh nên ngầm ngui liếc nhìn vài cái rồi quàng tay ra khỏi nhà

- Trương Vũ Duy! Em mau ra đây... Ra đây rút lại những lời đó mau lên - Kì Luân thấy bạn phụ huynh đã đi nên gõ cửa, giọng hạ hết mức có thể

- Có ngon thì vào đây... Lúc chưa quen thì ngọt lịm, làm gì cũng không nổi nóng.. Giờ thì sao? Có được thân thể tao rồi thì mày coi tao như con búp bê cho mày chơi đùa sao? Trước khi tao vận cô mày thì mày về đi... - Vũ Duy ném gối về phía cửa rồi thét lên, đầu tóc rũ rối, lúc này hắn gọi mà cứ như ra lệnh vậy!!

Kì Luân vì đứng đợi 2 tiếng nên trong lúc nóng nảy cũng nói vài lời không phải nhưng hắn thấy nhóc không phải cũng quá đáng sao?? Dù gì hắn cũng chờ 2 tiếng nên nóng một chút thì nhóc cũng phải thông cảm chứ, có sao cũng nổi nóng lên mà mắng hắn chứ? Có phải do hắn chiều chuộng nhóc quá nên mới thế không?

- A... Dương Dương à.... Chờ tao tí nhá! - Vũ Duy có điện thoại và bắt máy nói to bên ngoài cũng nghe thấy

Hắn nghe lục đục gì đó, linh tính khiến hắn chạy ra sau nhà và y như rằng Vũ Duy thay quần áo đen thui và trèo tường thuận thực chạy ra ngoài thật nhanh khiến hắn không kịp làm gì... Vợ và khóa cửa giùm rồi chạy theo Vũ Duy nhanh nhất có thể.. Ai mà có thể khiến Vũ Duy chạy bán sống bán chết giữa khuya còn quan trọng hơn cả hắn cơ chứ

Nhanh chóng đi theo bóng dáng người mặc nguyên cây đen thui kia, hắn đảo mắt qua xung quanh, mọi thứ ở đây xục xệ, tồi tàn, những con mắt thập thò trong bóng tối khiến hắn có cảm giác bất an, quanh khu này nhà nào cũng tắt đèn tối thui, đèn đường thì giật liên hồi như muốn nổ

- Dương Dương.. - Vũ Duy chạy thật nhanh tới nơi có một bãi hỗn loạn

Hắn núp vào góc khuất chờ đợi nhóc làm gì tiếp theo

- Ông Luân có theo mày không? - người tên Dương Dương ấy là một thanh niên đang phì phèo điều thuốc, tóc vàng hoe, hình xăm đầy người nhưng có một khuôn mặt y như con gái

- Không.. Mày đừng có nhắc nữa... Mà không phải mày nói với tao mày bỏ hút thuốc rồi sao? - Vũ Duy xắn áo ngồi bệt xuống đất giật mấy điều thuốc trên tay anh ta vút xuống đất - Nói đi... Ông Luân bị bọn nào bám theo? Tao xử cả tổ tông nhà đám đó

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: End

Kì Luân nghe tên mình được xướng lên trong cuộc trò chuyện mà vội nhẩn mày khẽ nhìn về đằng sau, vẫn là những con mắt thập thò trong bóng tối, hắn vẫn tập trung nghe chuyện của Vũ Duy, hắn cảm thấy thú vị khi nhóc đòi xử cả tổ tông đám nào bám theo hắn, theo như hắn nhớ là hắn xăm hình ở bà vai cũng có cho ai thấy đâu mà lại bị săn... Bởi số là con của xã hội đen cũng vừa ngẫu lại vừa một dễ sợ... Căn bệnh ảo tưởng của hắn đang phát tán trầm trọng

- Tao nghe nói thằng đó là con của thằng cha doanh nhân nào đó bị giết bởi người bác của ba Kì Luân.. Giờ ông bác mất nên quay qua đòi thanh toán Kì Luân để trả thù vì Kì Luân là người giống ông bác đó - Dương Dương là thanh niên tầm 20 bươn chải cuộc sống bằng củi đám nên biết ít nhiều về những việc truyền tai nhau

- Lí do củ chuối.. Giết Kì Luân có làm cho ông ta sống lại được đâu, mà nếu có thì tao thế mạng cho ông, dù gì ông sống là tao vui rồi - Vũ Duy ngồi vồ đùi đen đét, nhe răng cười và coi mạng sống là trò đùa, sẵn sàng đem ra đổi

Dương Dương nghe thế vội nhếch mép cười rồi hất cằm sau phía góc khuất, tay đan xen lại với nhau và lại liếc nhìn Vũ Duy

- Giả sử tao là thằng con đó mà tao bắt mày về làm người tình cho tao và đổi lại là mạng sống của Kì Luân thì mày cũng chịu sao?

- Miễn ông sống là được! - Vũ Duy vẫn kiên định với nụ cười toe toét

- Nghe chưa?? Ra ngoài này đi!! Nãy giờ trú ở đó riết vậy?? Hay cần người đẩy ra?? - Dương Dương vội búng tay và gác chân như một vị tướng

Những cái bóng thấp thò trong bóng tối bỗng xuất hiện đầy hấn ra và biến mất. Vũ Duy giật mình ngồi dậy núp sau người Dương Dương và mặt đỏ sượng hết lên... Anh ta nhìn nhóc rồi tắc lưỡi, chẳng qua vì anh ta đi dạo thấy hấn quát tháo vào điện thoại không coi người em kết nghĩa của anh ra gì nên anh gọi nhóc ra, anh ta cũng cho người bám theo hấn rồi mới gọi

- Mày lừa bô... Bô thể bô sẽ kiếm thằng nào thông nát cái !@#& của mày... - Vũ Duy bị hấn vác đi mà chỉ biết gào thét với Dương Dương

Kì Luân cũng chẳng quên cái gật đầu cảm ơn anh ta và vác nhóc đi khuất. Dương Dương thấy hai người đi rồi thì quay lại trong kho nơi có người máu me bết bết nhưng vẫn cựa quậy đòi gi đó

- Nếu không phải tôi gặp em, Vũ Duy... Nếu không phải em thích Kì Luân thì tôi đã cho kẻ này tung hoành ngoài kia rồi... - Dương Dương rút khẩu súng giảm thanh chia vào đầu người đàn ông trung niên kia rồi bóp cò không thương tiếc kèm theo một nụ cười rợn gáy và ngân nga một giai điệu chết chóc mà ít ai cất lên - Ngàn kiếp chia cắt là đủ.... Vũ Phong và Hàn Minh... Kì Luân và Vũ Duy... Cả bốn người vất và rồi

Nhà kho ấy như bị hút vào khoảng không nào đó.... Nếu để Vũ Phong và Hàn Minh đi qua chỗ này thì chắc chắn hai người sẽ gọi lại chuyện buồn về Quyền Tú và Kì Lam... Những gì còn sót lại sau khi nhà kho ấy biến mất là cuốn sách nạm ngọc thạch có đường nét hoa văn chạm trổ rất tinh xảo... Dương Dương cầm cuốn sách ấy và nó tự động tiêu tan không còn dấu tích, nét mặt y chang Phạm Xuyên, cô nàng đi theo Vũ Phong chui từ truyện ra

- Phần ta đã xong.. Mẹ nó!! Ngay từ đầu biến thành con trai có phải hay hơn không?? Để ta phải làm con gái xưng hô muốn mệt, lúc nào cũng e thẹn... - Dương Dương dạm chân hì hục - Lỡ chọn kiếp này để sống thì cũng phải tận hưởng - anh ta vươn vai đi ra khỏi bãi đất trống đó

Về phía Hàn Minh và Vũ Phong, hai người dường như cảm nhận được như cái gì đó rất rắc rối đã kết thúc, làm thanh thản tâm hồn của hai người, anh và cậu đã có thể vứt bỏ gánh nặng vô hình mang tên chia cắt và nắm tay nhau đi hết chặng đường này.. À không, phải là nắm tay đi qua mọi chặng đường chứ không duy gì con đường này

Và..... sau một hồi êm dịu thế thôi..... Bên Kì Luân và Vũ Duy đang vật lộn với nhau ở trên đường

- Thả bô ra!! Bô nói thế thôi chứ gặp là bô bô mày giữ mạng liền - Vũ Duy lớn tiếng thét lên, gậy đánh đập

Kì Luân thả nhóc xuống rồi nhìn nhóc đăm chiêu khiến nhóc cảm thấy sợ sệt... Tự nhiên hấn ôm chầm lấy nhóc, cái ôm làm nhóc bất an

- Sao em cứ cứng đầu vậy?? Cũng không còn lâu nữa, anh muốn ở bên em mọi giây mọi phút anh đang có... Đứng đó đợi em hai tiếng mà anh thấy cuộc sống của anh đang bị rút ngắn thật nhanh, thời gian của anh chỉ tính bằng tháng nữa thôi... anh xin lỗi nhưng anh bị bệnh tim, chỉ sống được hai tháng nữa thôi... Anh xin em, bên cạnh anh chỉ hai tháng thôi.... - Kì Luân như quỳ rụp xuống và ôm lấy bàn tay của Vũ Duy mà nói

Vũ Duy bàng hoàng, hấn như quỳ rụp thế kia thì không phải đùa, người nhóc yêu sắp đi khỏi thế gian này sao?? Không thể được... Mắt nhóc bắt đầu ứa lệ, như không tin và lắc đầu chối bỏ tất cả những gì mình nghe. Vũ Duy không chấp nhận chuyện này, không thể được

- Hiến tim thì sao? - Vũ Duy bỗng hỏi ngược lại Kì Luân

- Không có... ai cả!! Anh bỏ cuộc rồi... Nếu sống hai tháng đó có em bên cạnh thì anh có chết cũng mãn nguyện - Kì Luân cười buồn mà sờ lên má Vũ Duy

- Anh chỉ biết tới anh thôi... Còn em thì sao? Hết hai tháng đó em giấu anh trên bàn thờ à?? Sao anh ích kỉ vậy... Đã thế thì tim em mà hợp thì em hiến cho anh luôn.. Để anh giấu em trên bàn thờ cho rồi - Vũ Duy gất lên rồi vỗ ngực

Chỉ đợi đến lúc đó thì Kì Luân vội cười phá lên làm cho Vũ Duy ngớ người chẳng hiểu có sự gì xảy ra. Đợi đến khi hấn cười xong thì hấn thom một cái rồ kêu vào má nhóc

- Thấy chưa... Em đừng có bướng nữa! Anh xin lỗi, lúc đó anh nóng quá... Chờ em khiến anh lo lắng, tưởng em bị làm sao khiến anh không kiểm soát được ý nghĩ nữa - Kì Luân cạ mũi với Vũ Duy và cười

Tưởng thế là yên sao? Không hề!! Ngay sau đó hấn đã nằm quay đơ ra đó và Vũ Duy thì phui mông mà đi, hấn đâu biết Vũ Duy đang đỏ mặt thẹn thùng rảo bước

Tất cả trở lại quỹ đạo vốn có.... Kì Luân đã đạt được mặt dày thượng thừa của mình là như thế nào khi nhà mình không ở lại chui qua nhà Hàn Minh ngủ với Vũ Duy khiến Vũ phong nổi dóa rồi gọi Vinh Huy tới lôi về

- Thiết nghĩ thì con qua bên Kì Luân ở luôn đi - vũ Phong tự nhiên buông lời

Hàn Minh mắc nghen còn Vũ Duy thì phun nước, lâu ngày bị Kì Luân làm phiền tới nỗi đầu cậu cũng không giữ vững lập trường của mình nữa rồi! Nếu hai đứa thương nhau thì cậu cho phép miễn sao không làm gì quá đáng là được hết...

Ừ thì Kì Luân chắc đặt máy nghe lén hay sao mà ngay hôm sau cho người đến dọn hết đồ Vũ Duy và ngồi ngay ngắn nói chuyện như người trưởng thành.. Thế là nhóc bị hấn cuỗm đi ngay trước mắt Vũ Phong

- Em nghĩ kĩ chưa đấy?? Anh thấy Vũ Duy khóc rồi đó - Hàn Minh ghé tai Vũ Phong mà nhìn cậu con tội nghiệp

- Đóng cửa vào đi - Vũ Phong xoay người đi vào không nhìn Vũ Duy thêm một lần nào nữa

Hàn Minh cũng làm theo, vừa đóng cửa là Vũ Phong sà vào lòng anh nước mắt nước mũi tèm lem... Anh chào thua luôn, đứng đó cho lắm vào giờ thì thế này đây....

- Ừ..Ừ... - Vũ Phong khóc không nói nên lời

- Vũ Duy sẽ về thường xuyên mà! - anh vuốt mái tóc dài của cậu mà âu yếm - Vũ Phong! Chúng ta sẽ mãi bên nhau chứ? Mọi thứ có thay đổi thế nào chúng ta vẫn tìm thấy nhau.. Được không em?

Vũ phong gạt nước mắt không nhềo kia mà ôm lấy anh.... Cậu với anh cũng đã trải qua ngàn kiếp nhưng vẫn là của nhau đấy thôi.... Nên cậu nhất định tin rằng dù thế giới này có thay đổi bao nhiêu thì cậu và anh luôn tìm thấy nhau giữa biển người rộng lớn này

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Đây Ngay!! Tôi Ra Lệnh Đây!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.